

Ърл Стенли Гарднър  
Давещата се патица

1

Когато веднъж Дела Стрийт, личната секретарка на Пери Мейсън, го попита кое качество на един адвокат счита за най-ценно, той отговори:

— Това, с което той предразполага хората да му се доверяват.

Мейсън несъмнено притежаваше това могъщо качество. Ако крачеше през някое помещение, погледите на всички присъстващи неволно го следваха. Когато седеше във фойето на някой хотел, или в купето на влак, почти винаги седящите до него като че ли случайно го въвличаха в разговор и рано или късно му поверяваха най-съкровени си тайни.

Способността да събуждаш доверие, беше казал Мейсън веднъж, е също такъв великолепен подарък на природата, какъвто е музикалният слух. Който не я притежава, по-добре да не става адвокат.

Дела Стрийт запази мнението си, че за да спечелиш доверието на хората, е необходимо само да се отнасяш с разбиране към техните слабости и да излъчваш симпатия.

На Мейсън рядко му се налагаше да задава въпроси. Понякога дори изглеждаше, че поверителните съобщения, които му натрапваха, изобщо не го интересуват. Тъкмо това безразлично отношение подтикваше говорещия да се разкрива още повече. Но Мейсън винаги проявяваше разбиране и снизходителност към слабостите на своите събратя и често казваше, че всеки човек в зряла възраст, ако не е бил еснаф, има една завършена глава в своята книга на живота. Ако я няма, то той не е човек.

От терасата на хотел „Палм Спрингс“, където Дела Стрийт стоеше под спокойно светещите звезди, тук-там закрити от големите листа на палмите, тя можеше да наблюдава фойето на хотела и да вижда мъжа, който седеше до Пери Мейсън. Тя чувстваше, че той се кани да разкаже на шефа й нещо, което досега усърдно е пазил в тайна.

Ако Мейсън също чувстваше това, то в никакъв случай не се забелязваше. Беше се разположил удобно в дълбокото кожено кресло,

протегнал дългите си крака и пушеше цигара. Обикновено твърдото му като гранит лице беше отпуснато като на боксьор през пауза.

Едва когато съседът му се изкашля, за да намекне за началото на разговор, Мейсън изглежда забеляза неговото присъствие.

— Извинете, вие сте мистър Мейсън, адвокатът, нали?

Мейсън не извърна веднага глава, за да го погледне в лицето, а плъзна поглед косо към краката на другия. Видя черни панталони с остри като нож ръбове, скъпи обувки от черна кожа, меки като кожени ръкавици. Мъжът продължи:

— Бих желал да ми дадете един съвет — и след малко добави:  
— Професионален.

Една сега Мейсън се обърна към него и го погледна изпитателно. Погледът му срещна пронизателно лице с високо чело, дълъг нос и широка уста с тесни устни, които говореха за решителност, и издадена напред брадичка. Тъмните очи излъчваха спокойствие и самоувереност. Мъжът беше в края на четиридесетте. Облеклото му и целият му вид, а и фактът, че живее в този хотел, говореха за богатство.

Прекалената сърдечност би го стреснала, твърде голямата въздържаност вероятно би го направила скептичен. Без да му подава ръка Мейсън каза:

— Да, аз съм Мейсън.

— Чел съм много във вестниците за вас и вашите случаи, следях репортажите с голям интерес.

— Да?

— Сигурно водите много интересен и вълнуващ живот.

— Не може да се нарече монотонен — съгласи се Мейсън.

— Разбира се, имате възможност да слушате много необикновени истории.

— Да.

— И същевременно ставате изповедник за много неща, които трябвала приемете като свещена тайна?

— Да.

— Моето име е Уитерспоон. Джон Л. Уитерспоон.

И сега Мейсън не му подаде ръка. Беше обърнал отново глава, така че другият трябваше да се задоволи с профила му.

— Живеете при нас в Калифорния, мистър Уитерспоон?

— Да. Имам имение в долината на Ред Ривър, там долу, където расте памукът — едно прекрасно място, хиляда и петстотин моргена

— сега той говореше бързо, стремейки се да излезе от увода.

Но изглежда Мейсън не бързаше.

— През лятото е доста горещо, нали? — попита той.

— Понякога над петдесет градуса. Но моята къща има климатична инсталация. Впрочем, както повечето къщи там. Днес наистина се вършат невероятни неща, за да се направи животът в тази гореща област по-приятен.

— През зимата климатът там трябва да е прекрасен — каза Мейсън.

— Да, така е... Бих желал да говоря с вас за моята дъщеря.

— Вие живеете тук, в хотела?

— Да. Тя също е тук.

— Отдавна ли сте в хотела?

— Дойдох специално да говоря с вас. Прочетох във вестника, че сте тук в „Палм Спрингс“. Наблюдавах ви в продължение на един час.

— Наистина ли? С кола ли пристигнахте?

— Да. Но не бих желал дъщеря ми да знае защо съм тук и че съм се консултирал с вас.

Мейсън пъкна ръце дълбоко в джобовете си. Дела Стрийт, която го наблюдаваше през огромното огледално стъкло, видя, че той нито веднъж не погледна към другия.

— Обикновените афери не ми доставят удоволствие.

— Смятам, че моята молба няма да ви е безинтересна и хонорарът ще...

— Харесват ми емоциите — прекъсна го Мейсън. — В мен събуждат интерес случаи, в дъното на които се крие някаква тайна. И ако се включа, най-често се стига до интересни ситуации.

Обикновено пресичам няколко завоя и стигам до критични положения. Така съм устроен. Обичайната практика в бюрото не ме привлича. Работа имам толкова, колкото мога да свърша, но делничните юридически спорове за мен са без стойност.

Неговото равнодушие подтикна Уитерспоон да му се довери.

— Дъщеря ми Лоиз има намерение да се омъжи за един младеж, който щом завърши колежа иска да постъпи в инженерните войски.

— Възраст?

— На дъщеря ми или на младежа?

— И на двамата.

— Дъщеря ми скоро навърши двадесет и една. Младежът, е

около половин година но възрастен. Интересува се много от химия и физика — изключително умен мъж.

Мейсън каза:

— Днес младежта наистина има хубави възможности.

— За съжаление не мога да се съгласях вас. Не че не съм патриот, но не ми харесва мисълта да имам зет, който ще отиде на война веднага след сватбеното пътешествие.

— Преди 1929 — каза Мейсън — младите хора имаха твърде много от всичко. След голямата стопанска криза те се преситиха бързо. Поради това започнаха да се занимават прекалено много с материални проблеми. Ние размишлявахме твърде много върху участието си в наличното богатство, вместо да творим богатство. Младежта трябваше да твори и да има възможност за това. Днес младите хора влизат в отношения от съвсем друг характер. Те се учат да понасят болки, запознават се с борби и нужди — и със смъртта. Но оживелите ще са закалени от огъня. Те не са доволни, когато им се нарежда какво да правят. Само не се заблуждавайте, Уитерспоон, когато премине войната вие и аз те живеем в един нов свят, и той ще бъде друг, защото младите хора страдаха, размишляваха и се учиха.

— Не съм мислил по този начин за младите хора — каза Уитерспоон. — Впрочем, никога не съм считал младежта за оформяща света.

— Трябваше да я видите в униформа в последната война, когато тя се бореше, опряла гръб в стената — каза Мейсън. — Младежта от 1929 сега е на средна възраст. Вие ще изживеете още изненади... Този млад човек започва да ме интересува. Разкажете ми повече за него.

Уитерспоон каза:

— В миналото му има една тъмна точка. Той не знае кой е.

— Искате да кажете, че не знае кой е баща му.

— Нито кой е баща му, нито коя е майка му. Жената, която Марвин Адамс — така се нарича той — е считал винаги за своя майка, разказа, че е бил откраднат, когато е бил на три години. Тя каза това на смъртното си легло. Естествено, това разкритие, станало преди два месеца, го засегна тежко.

— Интересно — каза Мейсън, като гледеше намръщен върховете на обувките си. — Какво казва дъщеря ви за това?

— Тя казва...

От втория ред кресла се намеси женски глас:

— Може би ще оставиш дъщеря си сама да обясни, папа.

Уитерспоон обърна бързо глава. Мейсън се повдигна с небрежна грация, каквато притежават едрите мъже, които се пазят от напълняване. Топ погледна към жизнената млада дама, която коленичи на креслото и облегна ръце върху облегалката. Една книга падна шумно на пода.

— Не съм подслушвала, папа, честна дума. Но чух името на Марвин и... нека изясним веднага всичко.

Джон Уитерспоон каза:

— Не виждам защо да не говорим за това в твоё присъствие, Лоиз.

Мейсън погледна последователно двамата и каза:

— Защо не? А ето че идва и моята секретарка, мис Стрийт. Може би ще отидем четиримата в салона за коктейли да изпием по чаша и да обсъдим въпросите на спокойствие. Дори и да не стигнем до споразумение, поне няма да скучаем. Струна ми се, Уитерспоон, че случаят започва да става интересен.

## 2

Лоиз взе от баща си инициативата за разговора.

— В края на краищата — каза тя — този проблем засяга най-много мен.

— Става дума за твоё щастие — каза баща ѝ кратко и строго — и поради това засяга и мен.

— Моёто щастие — подчерта тя.

Джон Уитерспоон погледна почти умолително Мейсън, след това потъна в мълчание.

— Аз съм влюбена — каза Лоиз. — И по-рано съм била влюбена, но това бяха само топли чувства. Сега обаче става дума за друго. Нищо, което ще се каже или направи, независимо кой ще го каже или направи, няма да промени това. Папа се бои за моё щастие, загрижен е, защото не знаем някои неща за човека, за когото ще се омъжа. Неща, за които Марвин сам не знае нищо.

— Но семейството и произходът са нещо важно — изтъкна Джон Уитерспоон.

Не много енергично, отбеляза Мейсън.

Лоиз не обърна внимание на забележката. Тя беше елегантно, темпераментно момиче с пронизателни очи и резки движения.

— Преди около пет години — каза тя — Марвин и неговата майка, Сара Адамс, са дошли да живеят тук, в Ел Темпо. Сара била вдовица с малко състояние. Изпратила Марвин на училище. Запознах се с него в горните класове, както обикновено се запознават младежите. След това двамата постъпихме в един и същи колеж. През зимните ваканции се срещяхме отново в къщи и...

Тя погледна най-напред двамата мъже, като че ли се съмняваше, че те са разбрали мисълта ѝ, и след това насочи погледа си към Дела Стрийт.

Дела кимна.

— Баща ми — продължи тя — съвсем оглупява, щом стане дума за „семейство“. Той е изследвал родословното ни дърво столетия назад. Поиска да узнае нещо и за родителите на Марвин, но се затрудни. Мисис Адамс беше много затворена. Тя беше дошла в Ред Ривър, защото имаше болни дробове и се надяваше да се излекува. Но това не ѝ помота. Малко преди да умре тя призна, че с мъжа си са откраднали малкия Марвин, когато бил на три години, за да искат откуп. Но не получили нищо и тъй като почвата под краката им се нажежила, напуснали местожителството си и се преселили на запад. Привързали се към детето и решили да го задържат и отгледат. Хорас Адамс умрял, когато Марвин бил на около четири години. А мисис Адамс умря без да каже никому кой е в действителност Марвин. Тя обясни само, че той е от добро семейство, дете на богати родители, И нищо повече. От нейните оскъдни сведения Марвин направи заключение, че отвличането му е станало някъде на изток. Мисис Адамс беше казала, че родителите му са починали.

— Това обявено ли е публично? — попита Мейсън. — Дадени ли са показания пред съответните учреждения?

— Не — отвърна Уитерспоон — никой, освен Марвин, Лоиз и аз, не знае за това.

— Вие вдовец ли сте? — попита го Мейсън. Той кимна.

— И какво желаете от мен?

Уитерспоон отново изглеждаше по-несигурен, отколкото трябваше да се очаква.

— Бих желал да установите кои са били родителите на Марвин. А също така възможно повече неща за него.

— И с каква цел, всъщност? — понита Лоиз.

— Защото искам да знам кой е той.

Тя насочи поглед към баща си.

— Марвин сам иска да знае това — каза тя. — За мен обаче, папа, е все едно дали баща му е бил работник или министър, или какъвто и да било. Аз ще се омъжа за него.

Джон Уитерспоон се поклони, като че ли с това изразяваше мълчаливото си съгласие.

— Е, добре, щом толкова държиш на това, мило дете — каза той.

Лоиз погледна часовника си, усмихна се на Мейсън и каза:

— Сега обаче имам среща — искаме да яздим на лунна светлина през полето. Не ни чакай, папа, и не се притеснявай.

Тя стана, подаде ръка на Мейсън и му каза:

— Правете спокойно това, което иска от вас татко. Така той ще се чувства по-добре, а за моето решение това няма абсолютно никакво значение.

След това тя погледна към Дела Стрийт и навярно изразът на лицето ѝ я накара да погледне още веднъж Мейсън. Усмихна се, протегна ръка към Дела, каза „довиждане“ и вече беше излязла.

Когато тя си отиде, Уитерспоон се настани удобно с физиономия на човек, който знае, че най-последно ще може да говори както му е удобно.

— Историята, която разказа Сара Адамс, беше донякъде приятна — каза той. — Но по този начин тя искаше да предотврати всякакви проучвания от моя страна. Това беше преди два месеца. Лоиз и Марвин вече се обичаха. За една майка на смъртно легло това беше тежка жертва... Умирайки, тя се лиши от любовта и уважението на сина си, за да му осигури бъдещото щастие в живота. Но нейното признание не отговаряше на истината.

Мейсън повдигна вежди.

— Просто то беше измислено — допълни Уитерспоон.

— И каква е причината за това? — попита Мейсън.

— Вече натоварих детективи да направят проучване — каза Уитерспоон. — Те установиха, че Марвин Адамс е роден като син на Сара и Хорас Лег Адамс. Актът за раждане е регистриран съвсем законно. Няма никакви сведения, че по времето, което споменава Сара Адамс във фалшивото си признание, е извършено неразкрито отвлечане на дете в страната.

— Защо тогава е трябвало да прави това признание?

Уитерспоон отвърна сърдито:

— Ще ви кажа точно защо. През януари 1924 година Хорас Лег

Адамс е бил осъден на смърт за умишлено убийство и през май 1925 година е бил екзекутиран. Това, което твърдеше мисис Адамс, бе опит в последните минути да спести позора на сина си, до който би довело разкриването на този факт и... загубата на момичето, което обича. Тя знаеше, че аз възнамерявах да науча нещо по-точно за бащата на младежа и се надяваше, че чрез измисленото признание ще предотврати тези проучвания, или пък ще ги насочи в друга посока, където ще останат без резултат.

— Разбира се, младият човек не знае нищо за това? — попита Мейсън.

— Не.

— И дъщеря ви също?

— И тя. — Уитерспоон замълча за момент, въртейки в ръце чашата с коняк. След малко каза решително:

— Не искам в никакъв случай в моето семейство да има син на убиец. И съм убеден, че Лоиз ще ме разбере, след като ѝ обясня.

— И каква трябва да бъде моята роля? — попита Мейсън.

— Притежавам копие от протокола на целия процес. Така както аз разбирам съдържанието, в процеса е била доказана вината на Хорас Лег Адамс. Но искам да бъда справедлив и да дам възможност на Марвин да се усъмни в присъдата. Ето защо, мистър Мейсън, моля ви да прегледате протокола от заседанията, и да ми съобщите вашето мнение. Ако вие също решите, че бащата на Марвин е бил виновен, тогава ще разкажа всичко на дъщеря си, ще ѝ съобщя и вашето становище и ще ѝ забраня да се среща и разговаря с Марвин Адамс. Това ще бъде тежък удар за нея, но тя ще ме послуша. И вие ще разберете защо, като прочетете протокола.

— А ако мнението ми бъде, че той е бил невинен?

— Тогава ще трябва да докажете това, да предизвикате преразглеждане на процеса и да се застъпите за публично оповестяване на съдебната грешка — каза жлъчно Уитерспоон. — Само така няма да бъде опетнено моето семейство. Но не желая в никакъв случай да приема в семейството си сина на един справедливо осъден убиец.

— Убийство, извършено преди осемнадесет години — каза Мейсън. — Вие искате доста от мен.

Уитерспоон го погледна спокойно и каза:

— Мисля да ви заплатя добър хонорар.

Дела Стрийт се намеси:



— Мистър Уитерспоон, дори да предположим, че този човек е бил виновен, вярвате ли, че заради това дъщеря ви ще промени чувствата си?

Уитерспоон отвърна намръщен:

— Ако бащата е извършил убийство, синът може да е наследил някои негови наклонности. Аз вече забелязах някои неща, които сочат за това. Младежът също има качества на убиец, мистър Мейсън.

— По-нататък — каза Мейсън.

— Ако тези наклонности съществуват и дъщеря ми не иска да бъде разумна — продължи Уитерспоон — тогава ще поставя Марвин в ситуация, в която ще проличат тези наследени черти в характера му. И то по такъв драстичен начин ще направя това, че Лоиз ще прозре нещата.

— Бихте ли ми обяснил как?

— Разберете ме правилно, Мейсън — каза Уитерспоон. — Аз искам да направя всичко, за да запазя щастието на дъщеря си. Буквално всичко.

— Разбирам ви, но как си представяте това в подробности?

— Ще доведе младежа до положение, в което той ще вижда убийството като единствен изход от него. И тогава ще видим как ще действа той.

— За двама души това би могло да бъде твърде горчиво, именно за дъщеря ви и за личността, която сте предвидил като евентуална жертва.

— Бъдете спокоен — каза Уитерспоон. — Всичко ще бъде много умело направено. Няма да бъде убит никой, само Марвин ще мисли, че е извършил убийство. И тогава моята дъщеря ще го види в истинска светлина.

— Играете си с динамит — поклати глава Мейсън.

— За да се раздвижат канари е необходим динамит, мистър Мейсън.

За момент те замълчаха, след това Мейсън каза:

— Ще прегледам протокола от стария процес. За да задоволя любопитството си, заради нищо друго, мистър Уитерспоон.

Уитерспоон даде знак на келнера.

— Донесете ми сметката — каза той.

Първите лъчи на слънцето блестяха над пущинака и заливаха планинските склонове на запад със златни искри, които светеха чак до високите върхове. Небето придобиваше характерната за южнокалифорнийската пустинна област тъмносиня окраска.

Дела Стрийт, в кафяви панталони, каквито носят тираничните жители, каубойски ботуши за езда и яркозелена блуза, спря пред стаята на Пери Мейсън и почука на вратата.

— Станахте ли? — попита тя.

Чу се шум от местене на стол и бързи стъпки. Вратата се отвори.

— О, Небеса! — извика тя. — Вие изобщо не сте лягал!

Мейсън потърка челото си с ръка и посочи на масата куп изписани на машина листа.

— Това проклето убийство ме плени — каза той. — Влезте.

Дела Стрийт погледна часовника си и каза:

— Сега забравете вашето убийство и облечете бързо костюма за езда. Поръчах коне.

Мейсън се поколеба:

— В тези актове намерих нещо, което аз...

Дела Стрийт се промъкна енергично край него и вдиша транспарантите.

— Моля ви, загасете светлината и погледнете навън! — каза тя.

Мейсън изключи осветлението. Ярките слънчеви лъчи хвърляха вече резки черни сенки. Те изпълниха стаята с такъв блясък, че токущо угасналата електрическа светлина можеше да се чувства само като оскъден заместител.

— Елате! — каза настойчиво Дела. — Един хубав галоп, след това душ и закуска.

Мейсън погледна към ялната синева на небето. Отвори широко прозореца и в стаята нахлу чистият и свеж утринен въздух.

— Над какво мърдурате още?. — понита Дела, почувствала нещо особено в настроението му. — Върху този процес?

Мейсън кимна, поглеждайки към купчината хартия и пожълтелите от старост изрезки от вестници.

— Какво не е наред? — попита Дела.

— Почти всичко.

— Бил ли е виновен?

— Би могъл да е той.

— И какво е шилото?

— Начинът, по който е воден процесът. Човекът може да е бил виновен, но може и да не е бил. Според начина, по който е постъпил защитникът му, за съдебните заседатели е било възможно само едно решение — предумишлено убийство. И в цялата афера, доколкото си я представям, няма нищо, което да ми дава възможност да кажа на Джон Л. Уитерспоон: „Съдейки по това и това, може да се заключи, че този човек е бил невинен.“ Съдебните заседатели са го обявили за виновен въз основа на представените доказателства. Значи и присъдата на Уитерспоон няма да бъде по-различна. И никой няма да може да го спре да разруши живота на двама млади. Дори ако вината на осъдения не е доказана категорично.

Дела Стрийт разбиращо мълчеше. Мейсън постоя още малко с поглед, зареян в зъбатите гребени на стръмните, високи почти три хиляди метра планини, после се обърна, усмихвайки се и каза:

— Трябва да се обръсна.

— О, няма значение. Обувайте ботушите и да тръгваме. Най-добре обуйте панталон с презрамки и вземете коженото яке, повече не е нужно.

Тя отиде до гардероба, намери ботушите му за езда и якето, извади ги навън и каза:

— Ще ви чакам долу, във фойето.

Адвокатът се преоблече бързо, намери Дела и двамата излязоха навън, където ги очакваше приятно хладната утрин. Човекът, който се грижеше за конете, посочи два пригответени за езда. Като видя как Мейсън и Дела се метнаха върху седлата, той се усмихна на Мейсън.

— Истинският ездач се познава още по качването — каза той. — Тези коне са добри, но утре ще получите още по-добри.

По лицето на Мейсън личеше, че посреща забележката на коняра с интерес.

— По какво разбирате, че мога да яздя?

— Много дребни неща показват това — отговори конярът. — Новакът се опитва да ни убеди, че е яздил още като момче. Но като се види как се държи отпред и отзад за седлото при качване — изсумтя презрително той. — А вие изобщо не докоснахте задната част на седлото. Желая ви приятна езда.

Мейсън изглеждаше толкова замислен, че Дела веднага го понита:

— За какво мислите сега?

— Мисля за това, което току-що каза конярът за качването. Адвокатът винаги трябва да държи очите и ушите си отворени за дребните неща.

— Какво значение би могло да има за един адвокат това, как ще се качи на седлото?

— Може да значи и много, и съвсем нищо.

Тя приближи коня си до неговия.

— Малките неща — каза Мейсън, — подробностите, които наблюдателят със средни способности не забелязва, тъкмо това са определящите цялото точки. Онзи, който различава значението на привидно незначителните подробности, него трудно ще го измами някой. Вижте този коняр. Хората, които идват тук, имат пари, приема се, че са и разумни. Повечето от тях са имали възможност да получат най-доброто образование, което може да се има за пари. Обикновено те се опитват да преувеличат ездаческите си умения, за да получат по-добри коне. Но забравят, че тъкмо дребните неща ги издават. Конярът стои спокойно, уж нищо не вижда, но в действителност може точно да прецени кой разбира от коне. Един адвокат трябва да умее да цени значението на тези неща.

— Мислите, че той трябва да познава всичко това?

— Невъзможно е да знае всичко — каза Мейсън, — защото ще бъде пътуващ справочник. Но трябва да познава основните факти. И трябва да знае как да се сдобие със сведения за това, което му е нужно, когато иска да докаже, че някой лъже, ако държанието на засегнатия противоречи на думите, които излизат от устата му.

Дела видя изкривеното от гримаса лице, умората в очите му и каза:

— Този случай ви безпокои много.

Той отговори:

— Преди седемнадесет години е бил обесен един мъж. Може би е бил виновен, може би — не. Съвсем сигурно е обаче, че е бил обесен, защото защитникът е действал неправилно.

— В каква степен?

— Най-малкото се е аргументирал непоследователно и противоречиво.

— Забранено ли е от закона?

— Не, но е против човешката природа.

— За съжаление не разбирам всичко.

Мейсън каза:

— Разбира се, в последните двадесет години законите бяха значително променени, но човешката природа е останала същата. Според тогавашните методи би могло да се обяви, че обвиняемият е невинен и да се направи опит да се докаже пред съда неговата невинност. Защитникът би могъл да твърди също, че обвиняемият е душевноболен, което ще може да се обсъжда в рамките на процеса прел същия състав.

Нейните очи проникваха дълбоко под повърхността и забелязваха това, което можеше да забележи само една жена в мъж, когото познава отдавна и от непосредствена близост. Тя отговори кратко без да се вслушва в думите му.

— Да забравим сега този случай. Да пуснем конете в галоп, да напълним дробовете си с въздуха на широката равнина и чак след закуска да мислим отново за професионални неща.

Мейсън кимна, удари леко коня си и галопът започна. Те пресякоха селото, преминаха през дълго, виещо се дефиле и достигнаха до местност с вода и палми. Там скочиха от седлата, легнаха на пясъка и дълго гледаха как виолетовите сенки като че ли бягат пред слънчевите лъчи в дълбоките планински ъгли, търсейки укритие зад зъбчатите скали. В надвисналата над тях съвършена тишина на пущинака желанието им да разговарят премина. Обзе ги приятно спокойствие.

На връщане яздиха също мълчаливо. След душа и закуската Мейсън потъна в дълбок, спокоен сън. Срещата с Уитерспоон беше определена за след обяд.

Дела и Пери се срещнаха с Уитерспоон на сенчестата веранда, където бяха добре защитени от блясъка на слънцето. Сенките на планините се прокрадваха бавно над равнината, но докато стигнат до хотела щяха да минат още няколко часа. Въздухът беше сух и много горещ.

Щом седнаха, Мейсън започна да говори за случая.

— Вие, Уитерспоон, сте запознат с фактите — каза той, — но бих желал да запозная и мис Стрийт с тях и същевременно да изясня моето мнение, като разглеждам случая в логическата последователност на събитията. При това ще рискувам да ви отегча, разпростирайки се по-подробно върху неща, които вече са ви познати.

— Започвайте — каза Уитерспоон, — Повярвайте ми, Мейсън, ако ви се удаде да ме убедите, че мъжът е невинен...

— Не съм сигурен, че ще успея с материала, който имам на разположение — каза Мейсън. — Все пак можем да разглеждаме нещата разумно, без да сме засегнати от събитията.

Уитерспоон присви устни.

— Ако не могат да се представят доказателства за противното, то решението на съда е задължаващо.

— През 1924 година — каза Мейсън — Хорас Лег Адамс е Партньор на Дейвид Лейтуел. Те притежават малка фабрика, в която въвеждането на една техническа новост обещава да им донесе големи печалби. Внезапно изчезва Лейтуел. Адамс казва на жена му, че е заминал на дълга командировка в Рино и след няколко дни непременно ще се обади. Обаче жената не чува нищо повече за мъжа си. Не се откриват следи и при проверката на книгите за посетители от хотелите в Рино.

Тогава Адамс дава други обяснения, които не съвпадат с първите. Мисис Лейтуел иска да осведоми полицията. При тази заплаха Адамс разказва съвсем нова история. Този път мисис Лейтуел извиква на помощ полицията. Правят се проучвания. Адамс твърди, че Лейтуел му е признал, че бракът му е нещастен. Влюбен е в една млада жена, чието име изобщо не се споменава в процеса. Както във вестниците, така и в заседателната зала я наричат „Мис Х“. Адамс твърди, че Лейтуел е искал да избяга с нея и го помолил да излъже жена му, че отива по работа в Рено. Адамс трябвало да ръководи фирмата както досега, да запазва частта от печалбата на Лейтуел и да изплаща по двеста долара на мисис Лейтуел, чакайки други нареждания от страна на съдружника си относно остатъка от дела. Лейтуел искал да изчезне преди жена му да може да му попречи.

Изложението, което прави Адамс звучи съвсем правдоподобно, но тъй като противоречи на по-ранните данни, полицията продължава много щателно проучванията. Трупът на Лейтуел е намерен заровен в мазето на фабриката. Налице са улики, които насочват подозрението към Адамс. Арестуват го. Натрупват се още улики. Адвокатът на Адамс явно е обхванат от страх. Изглежда той вярва, че Адамс не му е разказал пълната истина и че би могло по време на процеса да бъде изправен пред нови показания, които да направят положението на обвиняемия безнадеждно.

Обвинението е събрало една внушителна поредица от улики. Чрез показанията си Адамс се показва в лоша светлина. При кръстосания разпит се замотава — може би не разбира точно

въпросите, а може би е бил само объркан. Според мен този човек не е бил в състояние нито да говори спокойно, нито да мисли ясно пред препълнената зала на съда и каменните лица на дванадесетте съдебни заседатели. Защитникът изтъква, че обвиняемият е душевноболен. Той призовава бащата като свидетел, който излага неща, които едно семейство почти винаги изважда на бял свят, когато иска да защити някой свой член от смъртно наказание. Преживян в ранно детство стрес, удар в главата, симптоми за склонност към ненормални постъпки — особено това, че Хорас Адамс като дете е имал склонност към измъчване на животни! Откъсвал крилата на мухи, набождал ги на игла и с удоволствие наблюдавал как се мъчат. Накратко, защитникът се върти около комплекса за измъчване на животни. Това е бил несполучлив метод на защита.

— В каква степен? — попита Уитерспоон. — Това е доказвало душевно заболяване.

— Това не се е харесало на съда — каза Мейсън. — Много деца късат крилата на мухите. Почти всички деца изживяват период, през който са жестоки. Никой не знае защо. Психолозите изтъкват различни причини за това. Когато един възрастен човек се бори за живота си, не може да храни големи надежди, представяйки пред съдебните заседатели примери на детска жестокост, като ги преувеличава и преиначава, за да освидетелства душевно заболяване. От факта, че адвокатът в тази ситуация търси опора само в мнимото душевно заболяване, може да се предположи, че той сам не вярва в това, което му е казал Адамс за Лейтуел.

Косвените улики по много коварен начин могат да доведат до погрешна присъда. Самите улики не лъжат, но тяхното интерпретиране често води до заблуда. Изглежда никой от присъстващите на процеса не е имал и най-малка представа как трябва да се анализира случая, ако всичко се основава само на улики.

Прокурорът е бил умен, дори много хитър обвинител с политически амбиции. По-късно той става губернатор на щата. Защитникът е бил книжен плъх, пропит с абстрактни понятия, но не е имал никакви познания за хората. Той е познавал добре закона, това личи от всяка страница на протокола. Но не е разбирал съдебните заседатели. Почти от всяка страница виждам това. Адамс е бил осъден за предумишлено убийство.

Присъдата е била обжалвана. Върховният съд е решил, че са приведени ясни улики и благодарение на прецизността, с която

прокурорът е изразил аргументите си, следствието е проведено правилно. Съдебните заседатели са чули всички свидетелски показания, видели са поведението на обвиняемия и са могли добре да преценят фактите. Присъдата е била потвърдена и Адамс е бил екзекутиран.

В гласа на Уитерспоон можеше да се долови някакво огорчение, когато каза:

— Вие сте се специализирал като защитник на хора, обвинени в извършване на престъпление. И както чух, досега никой, когото вие сте защитавал, не е бил обявен за виновен. Макар че в този случай изпитвате симпатии към обвиняемия, след проучване на протоколите не сте в състояние да ми кажете, че този човек е невинен. Значи трябва да приема, че той е бил виновен.

— Не мога да твърдя, че той е бил невинен — отвърна Мейсън, — но не мога и да кажа, че е бил виновен. Свързаните с този случай обстоятелства никога не са били проучвани основно. Сега имам намерение да направя това.

Уитерспоон каза:

— Дори и фактът, че вие не можете да намерите никакви смекчаващи вината обстоятелства...

— Един момент, моля — прекъсна го Мейсън. — Отначало това не беше случай, който би ме заинтересувал, защото изглеждаше, че му липсва елемент на сензация. Само едно от обичайните мръсни убийства. Вероятно не бих се заел със случая, ако ми го предложеха така. Предпочитам афери, които крият в себе си нещо мистериозно и странно. Поради това избягвам да се ангажирам с предварителни присъди. Аз съм справедлив и безпристрастен и в този случай не съм убеден, че човекът е бил виновен. Но съм убеден, че той е бил осъден най-вече заради това, че адвокатът му го е защитавал неправилно.

Почти говорейки на себе си, Уитерспоон каза:

— Ако той е бил виновен, тогава е почти сигурно, че младежът е наследил от него тези черти на жестокост. Склонността му, към измъчване на животни говори за това.

— Тази склонност, както вече споменах, се среща при много деца — подчерта Мейсън.

— Но по-късно я загубват — отбеляза Уитерспоон. Мейсън кимна в знак на съгласие.

— Марвин Адамс е на възраст, когато вече би трябвало да е загубил тази наклонност — продължи Уитерспоон. — Мисля най-



напред да установя нещо за неговото отношение към животните.

Мейсън каза:

— По този начин ще тръгнете по същия погрешен път на привеждане на доказателства, както са направили участниците в процеса през 1924 година.

— Какво е погрешното?

— Че смятате един човек за потенциален убиец, защото той е жесток към животните.

Уитерспоон стана от креслото, отиде неспокойно до перилата на верандата, погледна за момент към равнината, след това се върна и застана пред Мейсън. Изглеждаше остарял с няколко години, но лицето му издаваше непоколебима решителност.

— Колко време ще ви е нужно да изясните всичко свързано с този случай?

Мейсън отговори:

— Не знам. Преди осемнадесет години нямаше да ми е нужно много време, но днес вече всички съществени подробности са обвити в тъмнина. Събития, на които тогава не са обърнали внимание, но са били важни за процеса, с течение на времето са били изместени от по-късни незначителни събития. Имам нужда от време и са ми необходими пари.

— Имам необходимите пари — каза Уитерспоон, — но времето ми е много малко. Искате ли да се заемете с проучванията?

Мейсън изобщо не гледаше към него, когато каза:

— Никаква сила на земята не може да ме спре да изясня този случай. Той вече изобщо не ми излиза от главата. Вие ще поемете разноските, но в случай че не достигна до задоволителен резултат, няма да имам претенции за хонорар.

— Заинтересован съм — каза Уитерспоон — да се занимавате със случая на място, където ще можете да избегнете всякакво прекъсване в работата. Разполагате само с няколко дни и тогава аз ще действам...

Мейсън каза полугласно:

— Навярно не трябва да подчертавам, че намерението ви е опасно!

— Опасно за кого?

— За вашата дъщеря, за Марвин Адамс и за вас самия.

Сега Уитерспоон говореше по-силно, червенина заля лицето му.

— Марвин Адамс ми е безразличен — отвърна той, — но на

щастие то на моята дъщеря държа много: за да не бъде нещастна съм готов да понеса всякаква жертва.

— Помислихте ли си — попита Мейсън, — че ако младият Адамс знае точно какво правите и поради каква причина, може да извърши някаква отчаяна постъпка?

— Изобщо не ме интересува какво ще направи той — каза Уитерспоон, подчертавайки силата на думите си с удари с по масата. — Казвам ви, Мейсън, ако Марвин Адамс е син на убиец, той никога няма да се ожени за моята дъщеря! Не бих се спрял пред нищо, за да попреча на това. Абсолютно пред нищо! Ясно ли е?

— Не, не разбирам. Бихте ли ми го казал, малко по-точно?

— Казах, че щом става дума за щастие то на моята дъщеря, не се страхувам от нищо, Мейсън. Ще направя така, че този, който заплашва нейното щастие, скоро да не е в състояние за това!

Мейсън каза тихо:

— Не говорете толкова високо. Вие изричате заплахи. Хора са били обесвани, като не са правили нищо повече от това, което правите вие в момента. Навярно не мислехте...

— Не, не, разбира се, не — каза по-тихо Уитерспоон, като погледна бързо през рамо, дали някой не го е чул. — Аз разбира се не мисля, че бих го убил, но не изпитвам никакво угризение на съвестта да го поставя в ситуация, при която би проличала някоя негова наследствена слабост в характера... Е, може би се вълнувам малко повече от необходимото, но се надявам, че Лоиз ще погледне на нещата разумно. Ще ми е приятно, Мейсън, ако вие със секретарката си дойдете в моята къща. Там можете необезпокоявани...

Мейсън го прекъсна:

— Не желая да бъда необезпокояван.

— Страхувам се, че ви разбирам неправилно. Ако човек се концентрира...

— Обясних ви — продължи Мейсън, — че според наличните материали и протоколираните доказателства Хорас Лег Адамс може да е бил виновен. Искам да намеря доказателствен материал, какъвто няма в протокола, а това изисква от мен активна дейност.

— Хм. Бих желал да сте близо до мен — каза Уитерспоон. — Не можете ли сега да тръгнете с мен и тогава...

Мейсън каза живо:

— Да, тогава да тръгваме веднага. Тъкмо ще разгледам вашето имение, за да имам впечатление за обкръжението ви. Освен това

искам още веднъж да видя дъщеря ви, а също и Марвин Адамс. Надявам се, че той ще е там.

— Да. Имам и други гости, мистър Бур и жена му. Те сигурно няма да ви смущават.

— Ако ми пречат, ще се оттегля... Дела, позвънете на детективско бюро Дрейк, лично на Пол Дрейк. Да вземе кола и веднага да тръгне за Ел Темпло.

Уитерспоон каза:

— Сега ще потърся дъщеря си и...

Той прекъсна думите си, тъй като чу стъпки и женски смях. Дватамата млади слизаха бързо по стълбите, за да преминат през верандата, когато видяха тримата до масата.

— Ела — каза Лоиз Уитерспоон на спътника си, — трябва да се запознаеш с прочутия адвокат.

Тя беше облечена в леко спортно облекло, което подчертаваше нейните красиви момичешки форми и откриваше толкова от нейното обгоряло от слънцето тяло, че двадесет години по-рано някой сигурно би извикал полицията. Младият мъж носеше къси панталони и лека риза. Сухото, чувствено лице, което го правеше по-възрастен, отколкото Мейсън си го представяше, беше покрито с капки пот. Имаше тъмна коса, тъмни очи, напрегнат поглед, дълги тънки пръсти, нервни движения. Човек, когото внезапен силен страх би извадил от равновесие.

Лоиз Уитерспоон привърши набързо официалното представяне и каза:

— Изиграхме два напрегнати сета тенис, а щом казвам „напрегнати“, те наистина са били такива! Нуждая се бързо от много вода и сапунена пяна.

Тя се обърна към Пери Мейсън и каза почти предизвикателно:

— Исках най-напред да ни видите макар и така запотени, за да не си помислите, че ви отбягваме.

Мейсън се усмихна.

— Мисля, че вие двамата не сте от хората, които ще бягат от нещо.

— Надявам се, че е така — каза Лоиз. Марвин Адамс стана изведнъж много сериозен.

— Да бягаш е винаги безсмислено, нито от войната, нито от борба или от каквото и да е.

— От смъртта — добави бързо Лоиз. — Или — тя погледна

баща си, който я наблюдаваше — от живота.

Уитерспоон се надигна тежко.

— Мистър Мейсън и секретарката му ще ни придружат у дома — каза той на Лоиз, а след това се обърна към Мейсън. Искам веднага да напусна хотела. Ако нямате нищо против, ще кажа да напишат вашата сметка при моята, тогава няма да има нужда да се грижите за нищо.

Мейсън кимна, но погледът му се задържа върху Марвин Адамс, а не проследи излизания Уитерспоон.

— Значи вие не сте от хората, които бягат от различните неща?

— Не, сър.

— Аз също не съм — каза Лоиз. — А вие, мистър Мейсън?

На този въпрос Дела Стрийт не можа да сдържи усмивката си и това беше единственият отговор, който получи мис Уитерспоон.

Марвин Адамс избърса челото си и се засмя.

— И без това сега не мисля за бягане. Иска ми се да се гмурна в басейна. Мокър съм като давеща се патица.

Дела Стрийт каза шеговито:

— Пред един адвокат трябва да бъдете предпазливи в изразите си. Той може да ви изправи пред съда и да ви попита: „Млади човече, твърдял ли сте, че патиците могат да се давят?“

Лоиз се засмя.

— Откакто професорът му по физика проведе пред класа един експеримент, това е постоянният му начин на изразяване. Преди няколко дни в нашето имение мистър Бур, един от нашите гости, го предизвика да демонстрира експеримента. Разкажи какво направи, Марвин!

На младия мъж изглежда му беше неудобно.

— Искях само малко да се изфукам, защото се почувствах обиден.

— В никакъв случай! — защити го Лоиз. — Мистър Бур беше много груб. Аз изтичах навън, донесох една патица и без да я докосва Марвин направи така, че тя започна да се дави. Разбира се, той я извади преди тя наистина да се удави.

— Патица да се дави! — извика Дела смаяна.

Марвин явно желяеше да се отдалечи.

— Това не е нещо особено. Основава се на едно ново научно откритие — обясни той бързо. — Това е само трик, с който можеш да направиш впечатление. Поставям във водата няколко капки от

определено вещество за почистване. Но сега ме извинете, искам да взема душ. За мен беше удоволствие да се запозная с вас, мистър Мейсън. Надявам се да се видим отново.

Лоиз го хвана за ръка.

— Добре, да тръгваме.

— Един момент още — каза Мейсън. — Баща ви беше ли там?

— Кога?

— Когато се удави патицата.

— Тя не се удави. Марвин я извади от водата, когато беше достатъчно потънала, за да докаже неговото твърдение. Избърса я и... Извинете, отклоних се от въпроса ви. Не, баща ми не беше там.

— Благодаря — кимна Мейсън.

— Защо попитахте за това?

— Просто така. Но може би ще е добре да не споменавате пред него. Мисля, че той се дразни, че се използват живи животни за химически експерименти.

За момент тя погледна Мейсън учудено, след това каза:

— Е, добре, няма да спомена нито дума. Давещата се патица трябва да остане тайна. Хайде, Марвин!

Дела Стрийт гледаше след тях докато преминаха през верандата и Марвин държеше вратата, за да мине Лоиз Уитерспоон. Тя заговори отново едва когато вратата се затвори тихо след тях.

— Двамата се обичат много — каза тя на Пери Мейсън. — Защо искахте да знаете дали мистър Уитерспоон е присъствал на експеримента или е могъл да чуе за него?

— Защото смятам, че пристрастието на Уитерспоон е толкова силно, че той не може да види единствено експеримента на един научно заинтересован човек, а садистичната жестокост на сина на един убиец. Уитерспоон се намира в деликатно състояние на духа. Той желае да се сбъдне присъдата му над непознат нему човек. Тази афера, така да се каже, е заредена с душевен динамит.

Ясно се забелязваше, че Уитерспоон се гордее с къщата си, а също така и с конете си, с колата си, с дъщеря си, с богатството си, изобщо с общественото си положение. В своето властническо самодоволство той обвиваше с особен ореол всичко, което му

принадлежеше.

Огромната му къща се намираше в западния край на долината. На юг от нея лежеше черният склон на планината Синдер Бут. От предните прозорци можеше да се види далеч в пустинята, която започваше зад плодовитата земя на Ред Ривър. Източно от къщата лежаха зеленеещи се полета, далеч на запад — назъбени скални масиви.

Джон Уитерспоон гордо преведе Мейсън и Дела Стрийт през къщата си, показва им тенискортовете, плувния басейн, плодородните ниви и оградената със стени от глина част, в която живееха мексиканците от обслужващия персонал и земеделските работници.

Дълги синкави сенки се промъкваха откъм подножието на високите планини през пясъчните склонове към напояваните полета.

— Е, какво мислите за това? — попита Уитерспоон.

— Приказно — каза Мейсън.

Уитерспоон видя, че адвокатът отправи поглед през равнината към потъмнелите планини.

— Не, не, имах предвид моето имение, къщата, жътвата, моите...

— Струва ми се, че пропиляваме прекалено много време — каза Мейсън сухо и тръгна назад към къщата.

Привечер Дела го намери отново в стаята му, задълбочен над съдебните актове от старото дело.

— След половин час е вечерята, шефе — каза тя. — Нашият домакин иска да ни изпрати коктейли. Пол Дрейк току-що звъня от Ел Темпло, за да каже, че е на път за насам.

Мейсън затвори старата папка.

— Къде ще бъде най-добре да оставим това? — попита той.

— В другата стая има едно бюро. Старо, но стабилно. На него можете и да работите.

Мейсън поклати глава.

— Не искам да оставам повече тук. Утре рано ще отпътуваме.

— Защо всъщност дойдохме тук?

— Исках да разгледам по-добре двамата млади. И какво впечатление прави Уитерспоон в собствената си къща. Запозна ли се вече с другите гости, Дела?

— Само с една от тях — отговори тя. — Мисис Бур. Едва ли ще успеем да видим сега нейния съпруг.

— Защо не?

— Защото е загубил спора с един кон. Малко след като се прибрахте в стаята и се заровихте отново в делото.

Мейсън веднага живо се заинтересува.

— Разкажете ми за коня и за спора.

— Аз не видях нищо, само чух за това. Изглежда той е страстен въдичар и любител на цветна фотография. Уитерспоон се е запознал с него в един фотографски магазин в Ел Темпло. Заговорили се и установили, че имат много общи интереси. Тогава Уитерспоон го поканил да му гостува за две седмици... Чух, че той с удоволствие кани гости, за да се перчи с голямата си къща. Той твърди, че хората му харесват или от пръв поглед, или никога.

— Опасен навик — отбеляза Мейсън. — Кога изтичат двете седмици?

— Мисля, че още завчера, но Уитерспоон предложил да останат още малко. Изглежда Бур иска да се заеме с някаква търговия тук, в долината. Тъй като е установил, че му трябва повече пари, отколкото е взел със себе си, е изискал от дома си още някаква сума. Парите трябва да се получат утре или след два дни, но той ще трябва да полежи тук още известно време.

— Заради случая с коня?

— Да.

— Всъщност какво се е случило?

— Доколкото разбрах, Бур искал да направи снимка на една кобила. Конегледачът е изкарал коня заднешком от обора, за да го докара на определеното за снимката място. Разтревоженото животно се вдигнало на задните си крака, мексиканецът се ядосал и дръпнал юздите. Бур стоял наблизко и получил един ритник. Лекарят отпътувал преди четвърт час.

— Ще трябва ли да отиде в болница?

— Не, ще остане тук. С лекаря дойде медицинска сестра, която ще се грижи за него.

Мейсън се засмя.

— Уитерспоон сигурно няма много да се зарадва за удължения по такъв начин престой на госта си, нали?

— Напротив, той много настояваше Бур да остане — отговори Дела. — Бур предпочиташе да отиде в болница, но Уитерспоон въобще не искаше да чуе за това.

— Вие добре си отваряте ушите — похвали я Мейсън. — Какво можете да ми кажете за мисис Бур?

— Светлочервеникава коса, очи с цвят на аспид, просто чудесен тен...

Вратата се отвори. С плавни стъпки в стаята влезе Пол Дрейк.

— Да, добре се движиш из околността, Пери — каза той и подаде ръка на двамата. — Какво става тук?

Преди Мейсън да може да отговори, вратата се отвори и един слуга мексиканец влезе леко, носейки поднос с коктейли.

— Вечерята е след половин час — каза той на правилен английски и поднесе чашите. — Мистър Уитерспоон моли да не се съобразявате с вечерното облекло.

— Кажете му, че аз никога не се обличам официално — каза Мейсън.

Когато слугата излезе, те се чукнаха.

— За престъпленията. Наздраве! — каза Мейсън.

— Умееш да си намираш феодални места за работа, Пери — забеляза Дрейк.

— Тази къща ме подтиска — отговори Мейсън.

— Защо? Изглежда така, като че ли човекът комуто принадлежи, умело мами финансовите органи за доходите си.

— Знам — каза Мейсън, — но нещо в атмосферата не ми харесва, имам чувството, че съм заключен.

Дела Стрийт каза:

— Не му харесва само защото тук не се случва нищо интересно. Вие знаете, Пол, че когато той работи по някакъв случай, иска да тръгне и да лови фактите. Не е за него да стои и да чака те да дойдат при него.

— Що за случай е този?

— Това не е никакъв случай, а закъсняло освидетелстване на мъртвец — каза Мейсън.

— И кой е клиентът?

— Уитерспоон, комуто принадлежи това ранчо.

— Това ми е известно. Искам да кажа, този когото искаш да изчистиш от обвинението, че е извършил убийство.

Мейсън каза сериозно:

— Един, който е бил обесен преди седемнадесет години.

Дрейк не направи усилие да прикрие разочарованието си.

— Приемам, че той е бил екзекутиран едва една година след престъплението. Значи възможните следи са най-малко от осемнадесет години.



Мейсън кимна.

— И ти вярваш, че този човек е бил невинен?

— Възможно е.

— Съгласен съм, докато получавам хонорар — каза Дрейк. —

Но, Пери, коя е тази ацетиленова горелка?

— Горелка?! — понита Мейсън, пренесъл се отново изцяло в случая.

— Сламенокосата млада дама в прелъстителна бяла одежда, която я обвинява като салам. Като я погледнеш знаеш, че отдолу няма нищо повече, освен собствената ѝ приятна личност.

Дела Стрийт каза:

— Тя е омъжена, Пол. Но това да не ви смущава. Днес следобед мъжът ѝ имаше приключение с един кон. Доколкото съм информирана, сега той е натъпкан с морфин. Кракът му е гипсиран и една тежест виси...

— Омъжена!

— Да. Защо ви плаши това? Както е известно, добре изглеждащите жени имат навика да се омъжват.

— Тогава навярно тя има родствени връзки с широкоплещестия младеж с корема и диктаторската физиономия. Как се казва всъщност той, по дяволите?

— Това е мистър Уитерспоон. Познават се от две седмици, от Ел Темпло. Той и мъжът ѝ, мистър Бур имат общо хоби — те са въдичари и фанатични фотографи. Както виждате, доловила съм всичко, което се говори.

Дрейк подсвирна през зъби.

— Е, Пол, какво има?

— Тъкмо когато излизах от моята стая — каза Дрейк, — видях как това дете в бяло се притискаше към големия широк мъж и му предлагаше устните си. Докато се оттеглях в стаята си, за да изчакам да се изчисти терена, успях да видя, че мъжът получи няколко петна от червило. Тази гледка ме задържа половин минута.

— Една целувка днес не означава много — каза Дела.

— Мога да се обзаложа, че в този случай означава нещо — каза Дрейк. — Едва ли се лъжа. Ако...

Някой почука на вратата. Мейсън кимна на Дела и тя отвори. В стаята влезе Лоиз Уитерспоон. С малко смутен вид Марвин Адамс се появи на две крачки след нея.

— Влез, Марвин — каза Лоиз. Тя погледна Пол Дрейк и добави:

— Вие сте детективът, нали?

Явно съвсем слисан в този момент, Дрейк хвърли поглед на Мейсън. След това каза проточено:

— Да не би да съм изпуснал лупа или някой е забелязал, че имам фалшива брада?

Лоиз Уитерспоон стоеше в средата на стаята. Тя имаше безгрижната, почти предизвикателна стойка на младите хора, на които са им напълно безразлични последиците от тяхното поведение. Тя заговори бързо и разгорещено.

— Сигурно вече сте чул цялата история. Не се опитвайте да се представите за безобиден, излишно е. Колата ви е паркирана пред къщата и на разрешителното ви пише: „Дрейк, детективско бюро“.

Дрейк каза с възможно най-шеговит тон:

— Разрешителното не трябва да се счита винаги за истинско. Приемете, че аз...

— Добре, Пол — прекъсна го Мейсън, — остави я да се изкаже. Какво ви лежи на сърцето, мис Уитерспоон?

Тя каза:

— Искам всичко да мине справедливо и почтено, затова не се преструвайте, че този господин е стар приятел на семейството, или човек, който ви е донесъл някакви документи. Да се държим като възрастни, цивилизовани хора. Моят баща смята, че трябва да се порови в миналото и сега вече знам как се чувстват инсектите, поставяни под микроскопа. И ако с нас трябва да е така, то поне искам да говорим открито.

Марвин Адамс каза бързо:

— Аз обаче държа да узная нещо за моите родители. И не искам да се ожена за Лоиз, ако...

— Тъкмо това е проблемът — прекъсна го Лоиз Уитерспоон. Цялата тази история кара Марвин да размишлява върху възможности, които... които съвсем не ми харесват. Ако вие откриете доказателства, че неговият баща е бил милионер, който е вършил спекулации с акции, или че някой от неговите прадеди е лежал окован във вериги в Лондонския затвор, защото е бил пират, той ще се откаже от мен. Тогава аз ще трябва да го заловя с ласо и да му завържа краката, за да мога да оставя своя печат върху него. В случай, че все още не знаете, за нас всичко това е много неприятно и не съм далече от мисълта да извърша нещо прибързано... Не е ли по-добре сега, след като всички добре се разбираме, да престанем с този

театър?

Мейсън веднага кимна в съгласие.

— Обаче не тук, където е необходимо да изпълняваме волята на вашия баща. В края на краищата, мис Уитерспоон, той счита за семейно задължение да смъкне този товар от себе си. Това ще го освободи малко от напрежението.

Тя каза:

— Да, това е една играчка и навярно ще трябва да го оставя да си поиграе.

— Как изглеждат нещата с мистър Бур? — попита Мейсън.

— Добре. Дадено му е силно приспивателно и сега спи. Жена му... не спи.

Марвин каза:

— Тя снове насам натам по коридора. Струва ми се доста безпомощна.

Лоиз му хвърли кратък, искрящ поглед.

— Безпомощна в тази дреха?

— Ти знаеш какво имам предвид, Лоиз.

— Да, знам, знам също и какво тя има предвид. Тази жена взема твърде смело на прицел мъжете.

Марвин Адамс каза с упрек в гласа:

— Е, пиленце!

Лоиз се обърна бързо и подаде ръка на Мейсън.

— Благодаря ви за разбирането — каза тя. — Намерението ми беше да разчупим леда между нас.

Пол Дрейк отново леко подсвирна, след като вратата се затвори подир младата двойка.

— Това наричам аз личност — каза той. — Тя ще опре спокойно пистолет в гърдите на някого, нали Пери? Има ли и тя нещо общо със старата история с убийството, засегната ли е от нея?

Мейсън пхна ръце в джобовете си.

— Хм, на нея всичко това ѝ се струва глупаво губене на време — каза той. — Тя вярва, че Марвин е бия отвлечен, когато е бил на три години и че нейният баща няма никакви други грижи, освен да проучи семейството на бъдещия си зет.

— Е, и каква роля има старото убийство? — попита с любопитство Дрейк.

— Марвин Адамс не знае, но е син на човека, който преди седемнадесет години е бил екзекутиран заради убийство. Ако някой

от тези млади, чувствителни хора разбере какво всъщност проучваме, тогава ще избухне толкова душевен динамит, че цялата фамилия Уитерспоон ще хвъркне във въздуха.

Дрейк се отпусна на дивана.

— Уитерспоон обаче знае за всичко това, нали? — попита той.

— Да — каза Мейсън, — снабдил се е с препис от протоколите на процеса. Той е тук в бюрото и ти ще трябва да го прочетеш тази нощ.

— Искам да се обзаложа — каза Дрейк, — че младото същество ще разбере всичко преди да сме работили и две седмици по случая.

— Ще загубиш облога — каза Мейсън. — А и нямаме на разположение две седмици. Ако не успеем да установим нещо за четиридесет и осем часа, Уитерспоон ще проведе един измислен от него експеримент. Помисли за това!

Дрейк се усмихна подигравателно.

— Такава мисъл не ми идва и на сън дори. Може би след вечеря. Подай ми, моли те, съда с коктейла. Дела. Мисля, че все още е пълен.

## 5

Стойки на входа към трапезарията, Дела Стрийт наблюдаваше с весели искри в очите Пери Мейсън, когато го представяха на мисис Бур.

Жените биха дали на мисис Бур над тридесет години, мъжете вероятно с десет години по-малко. Косата ѝ имаше червеникавия цвят на овесена слама, а светлината подчертаваше копринения ѝ блясък. Бялата ѝ рокля не беше много дръзка, но особения начин, по който тя лежеше върху тялото, ѝ даваше увереност, че всички мъже в стаята я наблюдават възхитени.

Когато Пол Дрейк се запознаваше с мисис Бур, в стаята влезе Лоиз Уитерспоон.

Сравнена с пищната красота на мисис Бур, Лоиз приличаше на момиче. Нейното облекло изглеждаше по съвсем друг начин. Тя не се движеше с гъвкавата, прелъстителна походка, с която мисис Бур се набиваше в очите, а ходеше бързо и непринудено, с естествения замах на младите енергични жени. С нея в стаята влезе ободряваща свежест и блясъкът на примамаващата личност на мисис Бур значително намаля.

Дела Стрийт се опитала остане мълчалива и резервирана, за да може да следи всичко с внимателния си поглед, който не пропускаше нищо. Но това ѝ се удаде само до започване на вечерята. Внезапно Лоиз ѝ подхвърли някакъв въпроси след като Дела ѝ отговори със звучния си глас, вниманието на всички се насочи към нея.

— Как се чувства сега Роланд? — попита изведнъж Уитерспоон.

Това даде възможност на мисис Бур да се покаже като загрижена, любяща съпруга.

— Ще отида да го видя, извинете ме — каза тя и вече напускаше стаята със съвсем леки стъпки, за да не смуцава разговора и сякаш не знаеше нищо за меките, виещи се движения на гъвкавото си тяло.

Тя още не беше се върнала, когато се позвъни на входната врата. Уитерспоон направи знак на един от мексиканските слуги.

— Това сигурно е болничната сестра от Ел Темпло — каза той. — Тя трябва да смени оставената от лекаря помощничка. Отведете я веднага в стаята на мистър Бур.

— Да, сеньор — каза мексиканецът с дълбок звучен глас и тръгна към вратата.

Мисис Бур влезе с елегантна походка:

— Сестрата ми каза, че той съвсем спокойно си почива.

Слугата се върна и донесе на Уитерспоон някакъв плик.

— За вас, сеньор — каза той.

— Значи не беше сестрата? — попита Уитерспоон.

— Не, сеньор. Един мъж.

Уитерспоон се обърна към гостите.

— Извинете ме. Обикновено тук нямаме неканени посетители.

Той разряза плика, прочете краткото съобщение, погледна към Мейсън и смръщи чело. За момент изглеждаше, като че ли иска да попита за нещо адвоката, но вместо това каза:

— Извинете ме, моля. Дошъл е някой, с когото трябва да говоря. Продължавайте с кафето и коняка.

Лаят на кучетата постепенно отслабна. За минута на масата настъпи мълчание, след това мисис Бур попита:

— Мистър Дрейк, интересувате ли се от цветна фотография?

— Мистър Дрейк е детектив и тук е служебно — оповести Лоиз Уитерспоон кратко и убедително. — Не търсете там дивеч!

— Детектив! О, колко интересно! Кажете ми, моля, преобличате ли се и следите ли хора, или...

— Аз водя прозаичен живот — отвърна Дрейк. — Най-често в

смъртен страх.

Мисис Бур направи невинни детски очи, но лицето ѝ изглеждаше като от тебешир.

— Господи, колко интересно! — каза тя. — Най-напред един от най-известните адвокати на страната, а сега и детектив. Предполагам, че има някаква връзка.

Дрейк отпрати кратък поглед към Мейсън, но той не изпускате от очи мисис Бур. Само каза:

— От чисто финансово естество, мадам.

Всички се засмяха, без да знаят действително защо. Но те почувстваха, че нервното напрежение отмина и пътят към любопитни въпроси бе временно затворен.

Внезапно на вратата застана мистър Уитерспоон.

— Мистър Мейсън, бих желал да поговоря с вас, ако господата са така добри да ви освободят за малко.

Уитерспоон беше лош артист. Опитът му да говори равнодушно и вежливо подчертаваше по-ясно загрижеността и тревогата в гласа му.

Мейсън стана от масата, извини се и го последва.

Мъж на около петдесет и пет години стоеше с гръб към тях и се правеше, че разглежда книгите на една етажерка, но явно не виждаше дори заглавията им. Едва когато Уитерспоон заговори, той забеляза че е влязъл някой и се обърна бързо.

— Мистър Дангерфийлд — каза Уитерспоон, — водя мистър Мейсън. Той е адвокат и е запознат със случая, за който вие искате да говорите. Сега искам да чуя това, което имате да ми кажете.

Дангерфийлд стисна с механична вежливост ръката на Мейсън. Той явно беше зает с мисли за собствените си грижи, когато промърмори:

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Мейсън.

Той беше нисък и набит, но здрав и силен. Лицето му не беше отпуснато, коремът му беше прибран, държеше се изправено и брадичката му беше издадена напред. Очите му бяха тъмни, с червеникаво-кафяв оттенък. Грижите бяха издълбали бръчки на чело го му. Съдейки по бледото му лице, зад себе си имаше една безсънна нощ.

— Започвайте! — настоя Уитерспоон. — Кажете сега, защо искахте да говорите с мен?

— За детективите, които вие ангажирахте — каза Дангерфийлд.

Уитерспоон потърси погледа на Мейсън, обаче видя само профила му, изкашля се и попита:

— Кои детективи?

— Които трябва да проучват старото убийство на Дейвид Лейтуел. Аз се надявах, че всичко ще бъде забравено, след като Хорас Адамс бе обесен.

— Какво ви интересува този случай?

Макар и за момент, Дангерфийлд явно се поколеба преди да отговори.

— Аз се ожених за вдовицата на Лейтуел.

Уитерспоон искаше да каже нещо, но Мейсън го изпревари, като каза:

— Наистина! Сигурно убийството е било тежък удар за нея.

— Това беше... Разбира се. Няма нищо за учудване.

— Но тя се е примирила вече — продължи Мейсън. — Цигара, мистър Дангерфийлд?

— Много ви благодаря — Дангерфийлд си взе от кутията, предложена му от Мейсън.

— Бихме могли и да седнем — каза Мейсън. — Много мило от ваша страна, че сте дошъл до тук. Живеете на изток, струва ми се?

— Да. Сега живеем в Сент Луис.

— Аха. Пристигнахте с кола?

— Да.

— Как ви се струва положението по пътищата?

— Добро. Пътувахме доста бързо. Да, пристигнахме много бързо. Тук сме едва от няколко дни.

— Значи не от днес?

— Не.

— И се настанихте тук, в Ел Темпло?

— Да, в големия хотел.

— Сигурно и вашата жена е тук?

— Да.

Мейсън запали цигарата на Дангерфийлд и уж равнодушно попита:

— Как узнахте, че Уитерспоон е наел детективи?

Дангерфийлд отвърна:

— Появяват се хора, които поставят тайнствени въпроси.

Разпитвали са наши познати и жена ми е разбрала това. Както казахте, тогава беше силен удар за нея. Не само фактът, че мъжът ѝ е

изчезнал, а и това, че отначало е мислела, че е избягал с друга жена. След това беше намерен мъртъв и дойде процесът. Вие знаете какво е при такива процеси. Разравя се всичко, всичко се разчепква и осветява, а вестниците го раздухват още повече.

— И сега?

— Жена ми веднъж проверила, и то много умело, установила, че детективът, който се занимава с това проучване докладва на някого в Ел Темпло. Разбира се, не е узнала името му.

— Знаете ли как е открила тази следа към Ел Темпло?

— По най-обикновен начин. Чрез една от телефонистките в хотела, в който е отседнал детективът.

— И как да си обясним вашето идване тук?

— При събирането на информация аз имах малко повече късмет от жена си, защото започнах по друг начин.

— Слушам ви.

— Една вечер, както си седях, се запитах по какви причини един непознат би започнал да събира сведения.

— И какво измислихте?

— Е, аз не бях убеден в това, но реших, че това би могло да има нещо общо с вдовицата на Хорас Адамс и неговия син. Знаех, че те са се преселили в Калифорния. И си казах: „Може би тя е умряла и някой иска да изясни определени въпроси, свързани с наследството.“ Беше наистина възможно отново да бъдат разровени въпросите около наследството, доколкото те засягат фабриката.

— И затова дойдохте при мистър Уитерспоон?

— Не, това не е така. Щом пристигнахме в града, жена ми опита да открие детектива. Аз, обаче, започнах да търся мисис Адамс. И както предполагах, открих, че тя е живяла тук, че е умряла и че синът ѝ има нещо общо с богато момиче от Ел Темпло. И тогава съчиних версията си.

— Но не можехте да знаете това — каза Мейсън.

— Напълно сте прав — съгласи се Дангерфийлд. — Като дойдох тук аз улових чрез малък блъф мистър Уитерспоон и той ме убеди, че съм на прав път.

— Не съм се съгласил с нищо — каза бързо Уитерспоон.

Дангерфийлд се засмя:

— Може би не с ясни думи, но...

— И защо сте дошли тук? — понита Мейсън.

— Не разбирате ли? Моята жена знае само, че някой, който



живее в Ел Темпло, се опитва да разчепка старата история. Това ѝ създава грижи и я тревожи. Ако тя разбере, че младият Адамс е тук, ще го опозори като син на убиец. Аз не искам това, а и вие не би трябвало да го искате. Тя смята, че смъртта на Хорас Адамс не е изкупила напълно вината му.

— Значи вие я познавахте още тогава, по време на процеса? Дангерфийлд се поколеба, но само за секунда и каза:

— Да.

— Вие вероятно познавахте и Хорас Адамс?

— Не, него не познавах.

— Познавахте ли Дейвид Лейтуел?

— Е... Да, с него сме били веднъж заедно.

— И по какъв начин трябва да ви помогнем?

— Жена ми ще открие скоро, може би още утре, адреса на това детективско бюро. Забелязвате ли каква е моята цел? Искам да ви помоля тя да бъде заблудена.

Уитерспоон искаше да каже нещо, но Мейсън му попречи с един предупредителен поглед.

— Моля, какво очаквате от нас? — каза той на Дангерфийлд. — Не бихте ли могъл да уточните?

Дангерфийлд каза:

— Още ли не ви е ясно? Рано или късно жена ми ще открие детективското бюро и ще се опита да узнае името на клиента.

— Но там няма да ѝ го разкрият — каза Уитерспоон.

— Тогава тя ще разбере името на детектива и ще го разпита за поръчението, което изпълнява. И щом веднъж е тръгнала по този път, ще продължи, тъй като се изнервя все повече и повече. Моето желание е да дадете някакъв знак на детективското бюро. И то такъв, че вместо сведенията, които тя иска, да ѝ дадат други, които ние ще подготвим. Нали всички сме в една лодка.

Уитерспоон попита:

— И какви сведения трябва да ѝ се дадат?

— Че клиент на бюрото е един адвокат. Може спокойно да назоват неговото име и тя ще отиде при него. Той може да измисли някаква правдоподобна причина и да я прати по фалшиви следи. След това тя ще си отиде в къщи ѝ ще забрави всичко.

— Мислите ли? — попита Мейсън.

— Да.

— И какъв интерес имате ние от това?

— Преди всичко не искам моята жена да стане възел от нерви. Освен това не искам вестниците да започнат да раздухват нещата около фирмата. Жена ми прие сделките, когато въпросите по наследството още не бяха изяснени. Ние се трудихме ден и нощ, за да издигнем отново фирмата. Адвокатите ми обясниха, че ако тогава е имало измама, то законът за давност е извън сила до разкриване на измамата.

— А имаше ли измама? — попита Мейсън.

— Е, откъде мога да знам това? Естела уреди всичко в смисъла на завещанието. Аз не искам нищо друго, освен да предотвратя една поредица от процеси. Надявам се, че не ви оскърбявам, но вие знаете как може да тръгне всичко. Някои от тези адвокати ще направят всичко, за да вземат възможно най-голяма печалба от едно процъфтяващо предприятие, каквото е нашето.

— Наистина ли е така процъфтяващо? — попита Мейсън.

— Да.

Мейсън погледна Уитерспоон.

— Вие сте човекът, който е осведомен за нещата — каза Уитерспоон.

Мейсън стана.

— Мисля, че ние напълно се разбрахме — каза той.

Дангерфийлд се засмя.

— Вие ме разбрахте, но не съм съвсем сигурен, че аз ви разбирам. Донесох ви информация — какво ще получа срещу нея?

— Нашата гаранция, че ще обмислим грижливо нещата — каза Мейсън.

Дангерфийлд стана и се насочи към вратата.

— Навярно повече не мога и да очаквам — каза той, усмихвайки се.

Уитерспоон извика бързо:

— Не се опитвайте да излезете преди да съм заповядал на пазачите да приберат кучетата.

— Какви кучета? — попита Дангерфийлд.

— Имам две тренирани полицейски кучета в двора. Затова трябваше да почакате преди да влезете. Кучетата трябва винаги да бъдат затворени когато идват и си отиват посетители.

— Така както стоят сега нещата, това е добра идея — каза Дангерфийлд. — Как контролирате тези животни?

Уитерспоон натисна едно копче до вратата и обясни:

— Това е сигнал за пазачите. Когато го чуят и след това задействат звънеца, аз знам, че кучетата са прибрани.

Те почакаха десетина секунди и звънецът прозвуча. Уитерспоон отвори вратата и каза:

— Лека нощ, мистър Дангерфийлд. Благодаря ви за посещението.

На половината път към вратата Дангерфийлд се спря, погледна Мейсън, който го придружаваше и каза:

— Почти не вярвам, че сега знам нещо повече от това, което знаех преди посещението си, но се обзалагам на пет долара, че тя няма да измъкне нищо от вас.

След това се обърна, мина през тежката желязна врата и се качи в колата си. Вратата се затвори със звън.

Когато Мейсън се върна в къщата, Уитерспоон натисна бързо бутона, който сигнализираше на пазача, че може да пусне кучетата.

— Как се нарича това детективско бюро? — попита Мейсън.

— Бюро „Алгоуд“ в Лос Анжелос. Реймонд Е. Алгоуд е шефът.

Бяха се насочили към трапезарията, когато Мейсън се отклони наляво към стаята си.

— Не искате ли да продължите вечерята си? — попита изненадан Уитерспоон.

— Не. Кажете, моля, на мис Стрийт и на мистър Дрейк, че искам веднага да говоря с тях. Ще отпътуваме за Лос Анжелос. Но не е необходимо да казвате това на мисис Бур.

— Нищо не разбирам — каза Уитерспоон.

— Сега нямам време за обяснение — каза Мейсън. Лицето на Уитерспоон се зачерви.

— Намирам отговора ви за твърде рязък, мистър Мейсън!

С уморен глас Мейсън каза:

— През последната нощ изобщо не спях и през следващата също няма да спя. Затова сега нямам време да разяснявам очевидни неща.

Уитерспоон каза с ледено достойнство:

— Ще ми позволите ли да ви напомня, мистър Мейсън, че сте ангажиран от мен?

— Ще ми позволите ли да ви напомня, мистър Уитерспоон, че не съм?

— Значи не?

— Не.

— За кого работите вие, всъщност?... Мейсън каза:

— Работя за една сляпа жена, чийто образ е издълбан в камъка на съдебната палата. Тя има теглилка в едната си ръка и меч в другата. Наричат я Правосъдие и за нея работя аз.

Той zakрачи бързо по коридора, докато Уитерспоон стоеше безмълвен и гледаше след него разгневен.

Мейсън вече прибираше нещата си в куфара, когато влязоха Дела Стрийт и Пол Дрейк.

— Трябваше да зная, че е твърде хубаво, за да продължи дълго — оплака се Дрейк.

— Ти вероятно ще дойдеш още веднъж тук — каза Мейсън. Сега си събирай парцалите.

Дела Стрийт, която беше отворила средното чекмедже на бюрото, внезапно каза:

— Погледнете тук, шефе.

— Какво има?

— Някой е отварял чекмеджето, ръкописът лежи по друг начин.

— Липсва ли нещо?

— Не, само е разместен. Някой го е чел.

— Някой напуска ли трапезарията докато бях навън с Уитерспоон?

— Да — каза Дрейк. — Марвин Адамс.

Мейсън затвори куфара си, като трябваше да положи усилие докато ключалката щракне. Той каза:

— Не се грижете Дела, това е работа на Дрейк. Той е детективът.

— Имам едно предположение — каза Дрейк.

— Аз трябва да избирам между две — оповести Мейсън, докато изваждаше палтото си от гардероба.

## 6

Пери Мейсън застана пред вратата, върху чието матово стъкло можеше да се прочете надпис с печатни букви:

ДЕТЕКТИВСКО БЮРО „АЛГОУД“

МЕНИДЖЪР:

РЕЙМОНД Е. АЛГОУД

Връзки с всички големи градове.

Най-долу, в левия ъгъл стоеше „ВХОД“. Той натисна вратата. Една блондинка, хубава като филмова звезда, го погледна оценяващо отдолу нагоре и каза усмихнато:

— Добро утро. С кого искате да говорите?

— С мистър Алгоуд.

— Имате ли уговорена среща?

— Не.

— Съжалявам. Той има...

— Кажете му, че тук е Пери Мейсън.

— Вие сте адвокатът Мейсън?

— Да.

— Веднага мистър Мейсън. Ако обичате, почакайте един момент — тя се обърна към шкафа, хвана един кабел, за да го включи, поколеба се за секунда, явно промени решението си, каза отново: — Един момент, моля! — и тръгна към задната стая. След малко се върна, като остави вратата отворена. — Моля, мистър Мейсън. Мистър Алгоуд ще ви приеме веднага.

Реймонд Е. Алгоуд, мъж на средна възраст, имаше дълбоки бръчки по лицето си и гъсти вежди. Едно пенсне, от което падаше черна връзка, защипваше носа му. Главата му беше плешива с изключение на един малък венец канеленочервена коса над ушите. Мейсън остана с впечатление, че той се чувства неудобно.

— Добро утро, мистър Мейсън — каза той като стана от стола и му подаде ръка, — За мен е удоволствие да се запознаем. Слушал съм доста за вас. Надявам се, че ще мога да ви услужа чрез моето бюро.

Мейсън седна в едно кресло, праметна крак, взе цигара от табакерата, почука с нея върху капака, като през цялото време изучаваше мъжа зад бюрото.

— Не бихте ли предпочел една пура? — любезно попита Алгоуд, отваряйки една кутия.

— Една цигара ми стига.

Алгоуд откъсна края на една пура, драсна клечка кибрит върху долната страна на масата, запали пурата и се настани възможно най-удобно в скърцащото кресло.

— Какво мога да направя за вас? — попита той с очакване. Мейсън отвърна:

— Често давам работа на детективи. Досега агентурата на Дрейк беше в състояние да извършва моите работи.

— Да, да, разбирам, но сигурно понякога се нуждаете от

допълнителни проучвания. Имате ли нещо специално предвид, мистър Мейсън?

— Да. Изпълнявали сте някакво поръчение за Джон Л. Уитерспоон от долината на Ред Ривър.

Алгоуд се изкашля, повдигна ръка, за да намести пенснето си и каза:

— Хм, вие разбирате естествено, че ние не даваме сведения за клиентите си.

— Но някой е дал сведения за този случай.

— Как да разбирам това?

— Някой се е разбърлил.

Алгоуд каза енергично:

— Обаче не от моята агентура.

Мейсън само кимна, гледайки остро мъжа насреща. Алгоуд се извърна малко в креслото си. Скърцането на пружините издаде безпокойството му.

— Мога ли да попитам какъв интерес имате вие от тази работа?

— Уитерспоон е мой клиент.

— О-о!

— Нещо е прокапало — продължи Мейсън. — Не искам това да се случи още веднъж.

— Сигурен ли сте, че не грешите?

— Напълно.

Креслото отново изскърца. Очите на Мейсън не оставяха дори за момент мъжа.

Алгоуд се изкашля отново и каза:

— Ще бъда откровен с вас, мистър Мейсън. Имам един служител Лесли Милтър. Може би той е бил недискретен.

— Къде е той сега?

— Уволних го.

— Защо?

— Не бях доволен от работата му.

— След като беше приключил със случая на Уитерспоон?

— Да.

— Добре ли изпълни поръчението?

— Доколкото ми е известно, да.

— И какво се случи след това?

— Неговата работа не ми беше достатъчна, мистър Мейсън.

Мейсън се настани по-удобно в креслото.

— Защо го изхвърлихте, Алгоуд? — попита той.

— Той говореше.

— За какво?

— За нещата на Уитерспоон.

— С кого?

— Това не знам. Вината не е моя. Уитерспоон му беше доверил твърде много. Когато някой използва услугите на детективско бюро е глупаво да каже на хората, които изпълняват поръчките му, точно какво преследва. По-добре е да уговори същественото с шефа и да го остави да дава инструкции.

— И Уитерспоон не направи така?

— Не. Уитерспоон беше много нетърпелив за резултатите.

Искаше да му се докладва всеки ден и беше се споразумял с Милтър да се обажда всяка вечер около осем часа и да му съобщава в общи линии докъде е стигнал. Това е съвсем типично за Уитерспоон. Той винаги е налагал своята воля в живота, затова лесно губи търпение. Не може да чака, при него всичко трябва да става веднага.

— Имаше ли Милтър парични облаги от бърливостта си? — попита Мейсън.

— Да ме обесят, ако мога да ви кажа, мистър Мейсън.

— Честно казано, какво предполагате?

Алгоуд се опита да отбегне погледа на Мейсън, но това не му се удаде. Той се завъртя отново в скърцащото кресло и каза:

— Мисля, че може би се е опитвал да получи нещо.

— Какъв е адресът му?

— Последният, който имах, беше „Уилтмор апартамент“.

— Женен или ерген?

— Ерген, обаче... е, в известна степен обвързан.

— Възраст?

— Тридесет и две.

— Красив ли е?

— Жените са на това мнение.

— Свободна птичка?

Алгоуд кимна.

Мейсън посочи с глава към преддверието.

— А младото момиче от канцеларията? Алгоуд каза бързо:

— О, няма защо да се съмнявате.

— Можете да й се доверявате?

— О, абсолютно.

— От колко време е при вас?

— От две години.

— Как можете да накарате Милтър да мълчи отсега нататък?

— И аз бих искал да зная.

Мейсън стана и каза:

— И вие сте един детектив!...

— В края на краищата — каза Алгоуд, — не мога да му зашия устата. Във всеки случай, ней след като съм го изхвърлил.

— Един действително опитен детектив знае как да направи това — каза многозначително Мейсън.

— Е, аз не съм се замислял над тази страна на проблема.

— Тогава си помислете сега, веднага.

Алгоуд отново се изкашля. Креслото за последен път изскърца, когато той стана и го отблъсна.

— Надявам се, че мистър Уитерспоон ще ме обезщети, ако...

— Ще направите това за своя собствена защита — поучително каза Мейсън. — Не прави добро впечатление, ако една агентура не си държи езика зад зъбите.

— Мистър Мейсън, реално погледнато, срещу това може да се направи твърде малко. Такива неща се случват. Вие сам знаете какви са служещите, днес са тук, утре някъде другаде. Както вече казах, Уитерспоон не трябваше да се доверява толкова на този човек.

— Той е бил ваш служител — каза Мейсън. — Уитерспоон ангажира вас и вие ангажирахте Милтър. Значи става дума за вашето погребение.

— Аз обаче не мога да открия никакъв труп — каза Алгоуд малко раздразнено.

— Може би ще намерите някой във вашия гардероб, ако направите поръчка за нов лиценз.

— Ще видя какво може да се направи, мистър Мейсън.

— И то веднага — каза Мейсън.

— Ще се погрижа веднага за това.

— Веднага — подчерта Мейсън.

— Значи аз...хм, да.

Мейсън каза:

— При вас ще дойде мисис Дангерфийлд и ще ви задава въпроси. Кажете й, че аз съм ви ангажирал, ясно? Само не споменавайте името Уитерспоон.

— Що се отнася до едно такова поръчение, то можете да



разчитате на мен. Ще направя това лично. Значи вие желаете дамата да бъде отпратена към вас?

— Да.

— И аз трябва да изчакам това съобщение?

— Да.

— Ще бъде направено.

— Ще задържите ли жената на разстояние от Милтър?

— Ще направя всичко възможно.

— Обсъждате ли служебни въпроси с младото момиче от преддверието?

— Понякога да. Тя води книгите.

— Работи ли понякога директно за вас, в някои от случаите?

— Не.

— Не й казвайте нито дума за мен.

Той взе шапката си, погледна часовника и каза, завършвайки разговора:

— Не чакайте до следобед, за да запушите устата на Милтър. Вземете веднага съответните мерки.

— Ще се опитам да намеря някакво средство. Познавам една жена, казва се Алберта Кромуел. Тя твърди, че е омъжена за него. Тя би могла... да, искам да опита. Вероятно ще мога... Да, вече знам как.

Мейсън напусна бюрото. Блондинката му се усмихна, сладко и каза със сантиментален глас:

— Довиждане, мистър Мейсън.

В коридора на сградата Мейсън влезе в една телефонна кабина и позвъня в агентурата на Дрейк.

— Мейсън е на телефона, Дрейк. В преддверието на бюрото на Алгоуд седи една блондинка. Сигурно няма да е трудно да я откриеш. Тя е приблизително на двадесет и пет и за нея хората ще си помислят: „Грях е, че не играе във филми.“ Следвай я по петите, ако напусне бюрото на Алгоуд и нея изпусай от очи. И постави един човек да следи Лесли Милтър. Живее в „Уаятмор апартамент“.

— Какъв е по професия?

— Детектив.

— Тогова няма да е лесно да се следи.

— Защо?

— Вероятно още в първата минута ще разбере.

— Нека разбере — каза Мейсън. — Няма значение, само не го изпусай от очи. По-добре постави двама от твоите хора. Дори

можете и да го поразтриете, ако е необходимо.

— Ще поставя веднага няколко души.

— Но най-напред блондинката — настоя Мейсън. — И ми съобщи, ако тя отиде към „Уилтмор апартамент“.

— О, кей. Къде ще Ви намерим?

— Ще поддържам връзка с моето бюро. Докладвай всичко на Дела. Имаш ли хора да работят по стария проблем?

— Да. Още от Индио дадох необходимите инструкции.

— Така е добре — каза Мейсън. — Колкото повече мисля върху това, толкова повече не ми харесва воденето на стария процес. Цялата тази привидна рицарщина — да не се назовава въпросната жена и да се цитира само като „Мис Х“. Искам да разбера коя е тя и да имам изчерпателни сведения за нея. Всичко — име, адрес, интимни връзки, минало и настояще. Тогава аз ще ѝ предскажа бъдещето.

— Ние вече работим върху това — каза Дрейк.

— Има още нещо, Пол.

— Какво?

— Подкупи някой репортер от Лос Анжелос да предаде от Уитербург на вестниците едно сведение. Можеш ли да направиш това?

— Мисля, че ще мога. И какво трябва да е сведението?

— Нека стенографката да вземе втората слушалка, искам веднага да и диктувам.

Той чу Дрейк да казва:

— Рут, вземете слушалката и записвайте всичко, което ще бъде казано... Да, това е Мейсън. Ясно ли е? Добре. Пери, можеш да започваш. Не говори много бързо.

Мейсън каза:

— Трябва да звучи приблизително така: „Лесли Милтър, високоплатен детектив от Лос Анжелос е получил поръчение да започне нови проучвания по едно убийство, станало в областта на Уитербург. Това дава повод за оправдана надежда, че окончателно ще се разбули една стара тайна. Някои личности се съмняват, че вината на Хорас Адамс, екзекутиран заради убийството на Дейвид Лейтуел, е доказана недвусмислено на процеса... Напоследък бяха открити нови улики, които представят някои свидетелски показания в съвсем нова светлина. Фактът, че една от най-скъпите и дееспособни агентури в страната е изпратила своя най-добър човек за обстойно проучване в Уитербург, говори, че в невинността на Хорас Адамс

вярват влиятелни хора. Този детектив се е върнал в Лос Анжелос с чанта, пълна с нов доказателствен материал, който според специалисти, представлява сензация. Затова е твърде възможно да се преразгледа старата афера и да се направи енергичен опит да се възстанови честта на човека, който беше осъден преди осемнадесет години. Юристите са на различно мнение, относно метода, по който ще стане това. Но е почти сигурно, че ще бъде намерен някакъв път...“ Всичко ли е записано, Пол?

— Хм. Що за бомба искаш да пуснеш?

— Искам да приведа съответните хора в движение — каза Мейсън. — Ако Адамс е бил невинен, то тогава някой друг трябва да е убиецът. Следите отдавна са изстинали и покрити с мъх. Но ако успеем да изплашим истинския извършител, и ако той се опита да заличи останалите слаби следи от миналото... е, тогава може би ще успеем да го заловим.

По жицата дойде доволният смях на Дрейк.

— А Уитерспоон си помисли, че твоята дейност се ограничава върху преписа от стария протокол на процеса и изрезките от вестници. Още много неща ще разбере за твоите методи...

7

Към четири часа след обяд в бюрото на Мейсън дойде Дела Стрийт с бързо писмо.

Мейсън вдигна уморено поглед от протокола по убийството.

— Какво има Дела?

— Бързо писмо. Изглежда подозрително. Адресът е написан с печатни букви, вероятно с лявата ръка.

Мейсън разгледа внимателно плика, подържа го срещу светлината и усмихнато каза:

— Само изрезка от вестник — той взе ножа за разрязване на писма, срязва плика и изтърси малката хартия. Дела Стрийт каза:

— Съжалявам, че ви обезпокоих заради това. Мислех, че е нещо важно и ще искате най-напред да видите писмото неотворено.

— Един момент — каза Мейсън. — Постъпила сте правилно.

Тя застана до него и той задържа изрезката така, че двамата да могат едновременно да четат текста, който не беше отпечатан на обикновената вестникарска хартия, а върху по-добра. Той гласеше:

„Кой известен човек от нашата област, горд със своя произход, си създава грижи, тъй като вероятно след кратко време противно на волята си ще стане наследник на едно неприятно наследство — един «скелет в гардероба»? Историята е свързана естествено с една своенравна дъщеря, която е решена да влезе в непозната за нея къща, без да погледне преди това, дали в шкафовете не е скрита някаква лоша тайна. Този скелет обещава да потропа доста силно с костите си. Нашия съвет за таткото: Да провери, дали бъдещият зет се отнася жестоко с животните. Ако е така, то бащата трябва да предприеме нещо преди да е станало късно. В края на краищата младежи, които с удоволствие дават патици, за да станат интересни на околните, не дават гаранция да бъдат добри зетьове. След това таткото да не каже, че не сме го предупредили.“

След като замислено прочете това, Мейсън каза на Дела:

— Изтичайте до Пол Дрейк в бюрото му и го попитайте, дали има представа от кой вестник би могла да бъде тази хартия.

Дела Стрийт взе изрезката, постоя за момент, въртейки хартията в ръка и каза:

— Това е чисто изнудване, нали?

— Още не знам.

— Момент — каза тя. — Знам кой има такава хартия.

— Е?

— Един малък скандалджийски вестник в Холивуд. Виждала съм няколко екземпляра от него. Той публикува клюки за филмови звезди, но със скрити намеци, без да назовава имена.

— Какво е това?

— Всъщност не е вестник. В него всичко се дава във формата „Кому става тази обувка? Можете ли да я поставите на правилния крак?“ и подобни неща. Вижте тук на задната страна на изрезката, това е типичен пример.

Тя показа един кратък пасаж и Мейсън прочете: „Повече от 240 от нашите абонати поставиха правилно обувката на крака на филмовата звезда, която споменахме миналата седмица на това място. Тази филмова звезда счита за великолепна идеята да се прави парти, в което главна роля играят цигарите с марихуана.“

Мейсън кимна към телефона.

— Позвънете веднага на Пол. Ако е там, помолете го да прескочи за малко насам. Искам да говоря с него за това нещо и за мис Х.

Дела се свърза, проведе кратък разговор и каза:

— Веднага ще бъде тук — остави слушалката и попита: — Вие мислите, че мис Х е липсващото звено във веригата?

Мейсън пхна ръце дълбоко в джобовете си.

— Вие знаете, Дела, че се отнасям скептично към адвокатите.

— Те се отнасят по същия начин към вас — каза Дела. С усмивката си Мейсън потвърди това.

— В този процес прокурорът се е споразумял със защитника на обвиняемия, младата жена, с която е имал намерение да избяга Лейтуел, да бъде назована просто мис Х. Това е най-голямата грешка, която е направил защитникът.

— Как така?

— Защото това — обясни Мейсън — е имало същия ефект, както ако защитникът бе казал публично, че не вярва на своя клиент. Адамс е казал в полицията, че Лейтуел е искал да избяга с тази мис Х. След като трупът му е бил намерен заровен в мазето на фабриката, полицията е решила, че той лъже. Споразумението, постигнато от защитника на Адамс и прокурора, дава възможност да се предполага, че той, защитникът, е на същото мнение. Във всеки случай, така е трябвало да изглежда за съдебните заседатели.

Дела Стрийт бавно кимна. Мейсън продължи:

— Тъкмо това е един пункт в процеса, който не мога да преодолеея. Логично би било да се очаква, че прокурорът ще нападне това твърдение на Адамс и ще призове пред съда споменатата жена, за да може евентуално тя да оспори, че е говорила с Лейтуел за общо бягство.

— Е, да. Защо не е направил това?

— Това е станало излишно поради споразумението — каза Мейсън. — Щом защитникът на Адамс се е споразумял жената да остане извън процеса и да се споменава само като мис Х, то съдебните заседатели са стигнали до убеждението, че както прокурорът, така и защитникът са знаели, че Адамс лъже. Но ако той не е лъгал? Да приемем, че Лейтуел наистина е имал намерение да избяга с тази жена? Забелязвате ли колко много възможности се откриват тогава?

— Но не е ли трябвало още преди процеса тя да признае пред прокурора, че...

— Нищо не показва, че тя е говорила с прокурора. Тя...

На вратата отекна познатият сигнал.

— Това е Дрейк — каза Мейсън. — Отворете му.

Дрейк влезе и показа половин дузина телеграми.

— Постепенно напредваме, Пери, — каза той.

— Най-напред ми кажи твоите новини, а след това аз — моите — каза Мейсън.

— Милтър не живее в „Уилтмор апартамент“. Можеш да гадаеш къде се намира той.

Мейсън повдигна вежди.

— В Ел Темпло?

— Правилно.

— От кога?

— Вече пет-шест дни.

— И къде?

— В една къща под наем. Синдер Бут авеню 1162. Паянтова двуетажна къща, преустроена в четири самостоятелни жилища. Две долу, две горе, четири изхода.

— Интересно — каза Мейсън.

— Да, нали? Сега искам да ти докладвам още нещо. Една млада жена на име Алберта Кромуюел твърди, че е омъжена за него. Тя го последвала в Ел Темпло, установила, че жилището до него е свободно и го е наела.

— И той знае, че тя е там?

— Би трябвало. Името ѝ стои на пощенската кутия.

— Защо не е дошла заедно, с него?

— Нямам представа.

Мейсън му подаде плика и изрезката от вестник.

— Това дойде преди няколко минути с бързата поща — Дрейк започна да чете, но веднага отмести листа и каза:

— Не съм ти съобщил всичко. Блондинката на Алгоуд отиде в една дрогерия и телефонира оттам. Моят сътрудник е застанал в съседната кабина и е подслушал разговора. Отгатни какво е казала?

— Любопитен съм да чуя. Е?

— Тя се е свързала с автобусната линия, която обслужва Пасифик Грейхаунд и е резервирала едно място за автобуса в пет и тридесет за Ел Темпло.

Очите на Мейсън блеснаха.

— Нека я проследят, Пол.

— Лесна работа. Моят човек веднага е поръчал едно място в същия автобус. Какво става тук?

— Изглежда като документ за изнудване. Прочети го.

Пол Дрейк го прочете, след това свирна леко.

— Това е Милтър, съвсем ясно.

— Не те разбирам — каза Мейсън.

— Какво значи „не те разбирам“?

— Твоето заключение не ми е ясно. Само това може да значи.

— Пери, това е ясно като АБВ — каза Дрейк. — Агентурата на Алгоуд не е чиста. Ангажира някакъв скитник, който приема всякаква работа. Този Милтър. Когато Уитерспоон го е помолил за ежедневен доклад му е доверил твърде много и Милтър е решил да го изнуди.

— За какво е искал да го изнуди?

— Като възмездие за обещанието да не споменава нищо за стария процес.

Мейсън поклати глава.

— Уитерспоон не би заплатил, за да прикрие това.

— Съвсем сигурно! Понеже дъщеря му има намерение да се омъжи за младия Адамс.

Мейсън помисли малко, след това отново поклати глава.

— Не, за това той не би платил нищо. Поне не преди сватбата.

— Именно нея чака Милтър — каза Дрейк. — Най-напред да стане сватбата. Дотогава ще стои кротко.

— Това звучи логично, Пол, но ако е така, защо е трябвало да дава информация на този скандалджийски вестник?

— Трябва да е получил нещо за това сведение.

— Колко? — попита Мейсън.

— Това така наречено списание излиза в Холивуд едва от четири пет месеца. Поднася скандални, но верни дребни историйки. Мъжът, който го ръководи има чувствителен нюх за новини, но никога не изнудва отделни хора. Целта му е да постави под натиск цялата филмова индустрия. Затова никой не може да го упрекне в лични атаки.

— Искаш да кажеш, че си поставя за цел да продаде вестника?

— Много правилно. Той поднася добре маскирани, деликатни неща за изтъкнати личности от Холивуд без да прави опит за изнудване. Така те по закон не могат да му направят нищо. Но той е пуснал слух, че неговото списание се продава заедно с цялата фирмена стойност. На цена, която е много по-голяма от тази, за която може да се накара да замълчи неговото списание.

Мейсън погледна часовника си и каза:

— Телефонирайте на Уитерспоон в Ел Темпло и му кажете, че днес ще има гости.

— И аз ли ще дойда?

— Ти оставаш тук в готовност и ще ръководиш проучванията за мис Х. Дявол да го вземе, не мога да разбера този Милтър.

— Вярваш ли, че той ще стои тихо и ще чака докато се състои сватбата, за да притисне Уитерспоон?

Мейсън почука с пръст по изрезката от вестника.

— Това по някакъв начин е напуснало агентурата на Алгоуд и вече е съвсем сигурно, че Милтър е бил този, който не си е затварял устата. Сега той е в Ел Темпло. Ако стои там, за да изнудва Уитерспоон след сватбата, защо тогава е трябвало да рискува за малка сума и да продава това на вестника в Холивуд? Това тук е предназначено да предотврати сватбата.

След кратък размисъл Дрейк каза:

— Ако нещата стоят така, то тогава има само едно логично обяснение.

— И то е?

— Че Милтър стои в Ел Темпло и изчаква сватбата, за да изнуди след това Уитерспоон. Толкова за Милтър. Но тогава това със скандалджийския вестник е отделна работа и тя трябва да се разглежда от друг ъгъл.

Мейсън каза:

— Трябва да е някой, който леко вкарва голове, Пол. Той знае, че Уитерспоон ме е ангажирал, знае за даещата се патица, за която самият Уитерспоон няма представа.

— Аз също не знам — каза Дрейк. — Какво е това, шега?

— Не, научен експеримент. Марвин Адамс го демонстрирал преди няколко вечери пред гостите на Уитерспоон. Но Уитерспоон не е присъствал.

— Как е накарал патицата да се дави? — попита Пол. — Държал я е под водата?

— Не. Изобщо не я е докосвал.

— Ти се подиграваш с мен.

— Не, Пол, истина е.

Дрейк попита внезапно:

— Значи тази вечер ще пътуваш за Ел Темпло? Искаш неочаквано да се явиш в къщата на Милтър?

Мейсън се замисли за момент.



— Навярно ще направя точно така — каза той след малко.

— Може би той е опасен клиент — предупреди го Дрейк.

— Тогава може би и аз ще бъда опасен. Щом разбереш нещо за мис Х, телефонирай ми. Аз ще съм при Уитерспоон.

— До колко късно мога да телефонирам?

— Щом имаш някаква информация, позвъни, все едно по кое време. И кажи на твоя човек, който следи блондинката на Алгоуд да ми позвъни веднага, щом разбере крайната й цел. Така ще спестим време. Иначе ще трябва да звъни на тебе, а ти след това на мен. Ясно, нали.

— Това ще отнеме само няколко минути — подхвърли Дрейк.

— Минутите могат да станат много ценни. Нека ми се обади директно.

Дрейк се усмихна подигравателно.

— Това е същата грешка, която е направил Уитерспоон — каза той.

Мейсън взе някакви документи и ги сложи в чантата си.

— Може да се окаже, че е било грешка на Милтър. Гледай да узнаеш нещо за този холивудски вестник, Пол. Важно е да се установи дали информацията е от Милтър.

— Да, добре ще се потрудя и ще те осведомя. Мисля, че един мой познат може да ми даде сведения по този въпрос.

— В едно можеш да бъдеш сигурен — каза Мейсън. — В случай, че Милтър е продал тази информация на вестника, значи имаме работа с една много странна история. Колкото и да мисля, не мога да намеря никакъв смисъл.

Дрейк гледаше с намръщено чело плика на писмото.

— И аз не мога нищо да разбера.

## 8

Мейсън накара звънеца на железната врата диво да звъни. Металическият звук бе заглушен от лая на кучетата, които веднага се появиха на вратата и заплашително показваха зъбите си. В очите им се отразяваше жълтата светлина от фаровете на колата.

На верандата светна лампа. Един мексиканец дойде по покритата с каменни плочи пътека и извика:

— Кой е там, моля? — Когато разпозна Мейсън и секретарката

му, каза: — О, да. Един момент, почакайте, моля! — Той се обърна и влезе отново в къщата.

Кучетата се отдръпнаха на около метър, но четирите жълти очи не ги изпускаха нито за миг.

Сега дойде самият Уитерспоон, следван от мексиканеца.

— Радвам се, че идвате — каза той. — Наистина е радост за мен! Назад, Кинг! Назад, Принц! Мануел, завържи ги!

— Нямаме време да чакаме дотогава! — каза Мейсън. — Отворете ни! Кучетата знаят, че не сме врагове.

Уитерспоон погледна колебливо към кучетата си и кимна на мексиканеца, който пхна огромен ключ в голямата ключалка, дръпна резето и отвори вратата. Кучетата се хвърлиха напред.

Мейсън прекрачи напред без да им обръща внимание и разтърси ръката на Уитерспоон.

Кучетата помиришаха с проточени глави стоящата зад него Дела. Тя докосна животните съвсем безгрижно с пръсти.

Уитерспоон изглеждаше нервен и изплашен.

— Елате, елате вътре — каза той. — Да не стоим тук, тези кучета са полудиви.

Те тръгнаха към къщата, а кучетата тръгнаха кротко след тях.

Уитерспоон задържа вратата отворена.

— Много дръзко — каза той. — Не бях преживявал такова нещо.

— Какво?

— Моите кучета. Те буквално трябваше да ви разкъсат, защото не се сприятеляват толкова бързо.

— Имат разум — каза Мейсън. — Да отидем веднага в някоя стая, където никой няма да ни смущава.

Уитерспоон тръгна пред тях.

— Куфарите ни са още в колата — каза Мейсън.

— Мануел ще ги донесе. Ще получите същите стаи като вчера.

В североизточното крило Уитерспоон отвори вратата на стаята за Мейсън и отстъпи. Мейсън пропусна Дела Стрийт и Уитерспоон, последва ги и затвори вратата след себе си.

— Наистина много се радвам, че отново дойдохте — каза Уитерспоон. — Нещо много важно...

— Сега не — каза Мейсън. — Моля, седнете тук в креслото и ми разкажете всичко за детектива. И говорете бързо.

— Какъв детектив?

— Лесли Милтър, този който се опитва да ви изнудва.

— Милтър да ме изнудва?! — извика Уитерспоон изумен. — Що за хрумване, Мейсън!

— Вие го познавате, нали?

— Да, това е детективът, който проучваше нещата с убийството. Работи за Алгоуд.

— Него също сте го виждал?

— Да. Веднъж. Когато ми докладва лично. Но това беше, след като беше завършил проучванията си на изток.

— И по време на проучванията поддържахте контакт по телефона?

— Да. Обаждаше се всяка вечер.

Мейсън, който беше останал прав, погледна надолу към Уитерспоон и каза:

— Или ме лъжете, или ние се намираме пред една чудновата история.

— Аз не лъжа и не съм свикнал да ме обвиняват в лъжа — каза Уитерспоон студено и с достойнство.

— Милтър е в Ел Темпло.

— Така ли? Не съм го виждал повече от деня, в който той лично ми докладва.

— И нищо не сте чувал за него?

— През последните десет дни — не. Откакто приключи разследването...

Мейсън извади от джоба си плика на писмото, което беше получил следобед.

— Това говори ли ви нещо? — попита той.

Уитерспоон разгледа плика с любопитство, но без особен интерес.

— Не — каза той.

— Прочетете какво е написано — каза Мейсън. Уитерспоон отвори плика и погледна в него.

— Изглежда не съдържа нищо друго, освен една изрезка от вестник.

— Прочетете я! — настоя Мейсън. Звучеше като заповед. Уитерспоон пхна два пръста в плика и измъкна хартията.

Поднесе я към светлината и преди да започне да чете каза:

— Струва ми се, че засега можем да оставим настрана тези неща, мистър Мейсън. Тази вечер стана нещо, което...

— Четете! — прекъсна го Мейсън.

Уитерспоон почервения. За момент изглеждаше, като че ли ще захвърли плика на пода, но под твърдия поглед на Мейсън започна да чете.

Мейсън наблюдаваше внимателно промените в израза на лицето му. Явно още първите редове бяха достатъчни, за да заинтересуват Уитерспоон и да му изяснят смисъла на написаното. И след няколко реда съдържанието на изрезката му подежда като удар. Лицето му се изкриви от ярост, очите му хвърляха искри когато привърши. С разярено лице той погледна към Мейсън.

— Тези свине! Тези мръсни свине! — каза той. — Като си помислиш, че някой може да падне толкова ниско, че да публикува такова нещо. Как попадна това в ръцете ви?

— В плика — каза сухо Мейсън. — С бърза поща. Знаете ли нещо за това?

— Какво трябва да значи?

— Имате ли представа кой го е изпратил?

— Ни най-малко!

— Или къде е публикувано?

— Не. Къде?

— В един холивудски скандалджийски вестник.

Уитерспоон каза:

— Аз се опитах да бъда честен. И по този начин направих най-голямата си грешка. Трябваше веднага да приключа с тази работа. Щом научих за онова убийство.

— Искате да кажете, че е трябвало да говорите открито с дъщеря си? И щяхте да разрушите щастието ѝ, без да установите най-напред дали Хорас Адамс е бил осъден справедливо.

— Да, точно това имах предвид — каза Уитерспоон. — Трябваше да приема, че обвинението на съдебните заседатели е достатъчно доказателство.

— Тогава вие имате по-голямо доверие в тях, отколкото аз. А към съдебните заседатели аз имам по-голямо доверие, отколкото към съдиите. Хората винаги могат да се заблуждават. Но да оставим засега това настрана и да поговорим за изнудването.

Уитерспоон каза категорично:

— На света няма човек, който може да ме изнудва.

— Дори ако има средства, с които да упражнява натиск върху вас?

Поклащайки глава, Уитерспоон каза:

— Внимавам да не попадам никога в такова положение. Не разбирате ли? Това тук е достатъчно основание да смятам сватбата за невъзможна.

С явно усилие Мейсън обуздаваше нарастващото си нетърпение.

— Да изясним следното — каза той. — Вие натоварихте агентурата Алгоуд да провери това убийство. Лесли Милтър представяше тази агентура. Сега той е в Ел Темпло, живее на Синдер Бут Авеню, номер 1162. Логично е да се приеме, че той е дал на жлъчния коментатор информацията, която е изнесена в скандалджийския вестник. Агентурата е уволнила Милтър, защото се е разбърбил. Значи там е имало някой, за когото неговата недискретност е била от значение. Най-близко е предположението, че той е коментаторът.

— Неприятно ми е да разбере и съм наскърбен, че този човек не е заслужавал доверие — благородно каза Уитерспоон. — Той изглеждаше много прилежен.

— Неприятно ви е! — почти извика Мейсън. — Наскърбен! Проклятие, този човек е изнудвач! Стои тук, за да прави тъмните си сделки. И кого изнудва той? Кого би трябвало да изнудва, ако не вас!

— Не знам нищо за това.

Мейсън каза:

— Уитерспоон, ако премълчавате нещо, то така бързо ще изоставя вашите неща, че...

— Но аз нищо не премълчавам пред вас, казвам ви цялата истина.

Мейсън погледна Дела Стрийт.

— По най-бързия начин поръчайте разговор с Пол Дрейк и му кажете, че сме пристигнали. Може би той има нещо ново. Тази история е напълно объркана.

Мейсън започна да крачи из стаята. Уитерспоон каза:

— Когато дойдохте, се опитах да ви съобщя нещо. Заловихме младия Адамс на местопрестъплението.

— Какво? — попита Мейсън, като продължаваше да крачи, сякаш ставаше дума за нещо незначително.

— Той се отнася жестоко с животните. Неговото държане позволява да се заключи... и обяснява указанието в статията от вестника.

— Какво направи той? — попита Мейсън.

— Тази вечер ще отпътува за Лос Анжелос.

— Знам. Ако съм разбрал правилно, за да отиде отново в колежа.

— Тази вечер той беше отишъл да вечеря с Лоиз, не искаше да се храни с нас.

— Е и какво?

Уитерспоон каза раздражено:

— Ще ме оставите ли да говоря?

— Е, добре, говорете по-нататък.

Уитерспоон продължи:

— Днес следобед Марвин беше в двора, в който държим дребните животни — зайци, кокошки, патици. Както ми обясни гледачът мексиканец, Марвин поиска едно малко пате за някакъв експеримент и казал, че то трябва да се удави.

Мейсън спря.

— Лоиз била ли е при него?

— Трябва да е била.

— И какво е казала тя за това?

— Тъкмо това е невероятното! Вместо да се възмути, тя му помогнала да уловят едно от малките патенца и му казала да го вземе.

— Вие творихте ли с Лоиз за това?

— Отложих още малко.

— Защо?

— Вие би трябвало да разбирате защо.

Мейсън каза:

— Вероятно защото вашият разум е по-ясен, отколкото вашите чувства. Ако вие изложите на дъщеря си историята така, както сега я разбирате, то тогава тя ще бъде или на страната на Марвин само заради чувствата си, или дори ще се обърне срещу вас. При нея говори само любовта и в нейните очи вие не можете да унижите Марвин, ако не изчакате унищожителни доказателства.

Доказателства!

— Неговият баща е бил осъден като убиец!

— Тя няма да обърне никакво внимание на това — каза Мейсън.  
— Тя просто ще се остави да бъде убедена, че бащата е бил невинен. Но ако Марвин узнае това, какво ще стане с него?

— На мене ми е все едно какво ще се случи с него — каза Уитерспоон.

— Може би ще мислите по друг начин, ако той се самоубие.

Физиономията на Уитерспоон се промени, когато се замисли върху това. След малко каза:

— Според мен става дума само за едно — да накарам дъщеря си да го види в истинска светлина.

— Кога видяхте Марвин за последен път?

— Той отпътува половин час преди вие да дойдете.

— Къде остана патицата?

— Като че при него в колата.

— Неговата собствена кола? — попита Мейсън.

— Не, той използва колата на един свой приятел. Такава купчина тенекия като тази кола не трябва да бъде в движение. Голям грях е.

— Лоиз също ли пътува с него в колата?

— Да. То също спада към нещата, които са неразбираеми за мен. Изглежда, тя смята това за голямо удоволствие. Стъклото пред шофьора е напукано, пружините на седалките са счупени... Той сякаш е хипнотизирал Лоиз.

— Не е хипнотизирана — каза Мейсън. — Тя обича. Това е лошо... или по-хубаво.

Дела Стрийт каза:

— Пол Дрейк е на телефона — Мейсън бързо взе слушалката.

— Ало... ало, Пол, тук е Пери. Ние сме при Уитерспоон. Има ли нещо ново?

Дрейк каза:

— Нещата се изострят. Вероятно след няколко минути ще чуеш нещо от моя човек в Ел Темпло. Преди половин час ми телефонира от една автобусна спирка и ми съобщи, че блондинката е провела разговор с Милтър. Той я очаква. По другата задача, на изток, все още работим. Мисля, че вече идентифицирахме мис Х. Това значи, че имаме име и описание, но все още не знаем къде се намира. Когато е станало убийството, тя е била касиерка в магазин за конфитюр. Остава ли уговорката, че в случай на нужда мога да ти се обяда дори и през нощта?

— Веднага, щом имаш нова информация — каза Мейсън. — Все едно по кое време.

— Добре. Остани до телефона и веднага ще чуеш човека от Ел Темпло.

— Пол, сигурен ли си, че Милтър е тук, в Ел Темпло?

— Напълно. Проверихме това.

— Ще повторя адреса, за да изключа всякакво недоразумение. Той живее на Синдер Бут Авеню, номер 1162, да?

— Съвсем правилно. Това е една голяма стара къща с четири жилища. Милтър живее на първия етаж, вдясно.

— Ясно. Обади се веднага, щом има новини.

Мейсън остави слушалката и се обърна към Уитерспоон.

— Както чухте, Милтър живее тук в Ел Темпло. От няколко дни вече. И сега е тук.

— Той изобщо не е правил опит да се свърже с мен. И в никакъв случай не се е опитвал да ме изнудва.

Мейсън присви очи.

— Как стоят нещата с Лоиз? Тя има ли пари, голяма сума, с която може да разполага?

— Не, не преди... момент. Да, тя има пари. Вече е на двадесет и една години, рожденият ѝ ден беше миналата седмица.

Да, сега тя притежава наследените от майка си пари.

— Колко?

— Една доста добра сума.

— Колко?

— Петдесет хиляди долара.

— Е, тогава ето ви отговора — каза Мейсън намръщен.

— Вие смятате, че той изнудва Лоиз?

— Точно така.

— Но тя не знае нищо за историята с убийството.

— За възрастта си тя може твърде добре да се владее — каза Мейсън. — Не си мислете само, че един човек от калибъра на Лесли Милтър ще изпусне такъв шанс. Като размисля добре, стигам до извода, че той не би направил опит при вас, освен ако нищо друго не успее. Вие сте корав човек и докато Марвин Адамс още не ви е зет, ви е все едно дали ще стане скандал заради това убийство. Но ако той ви стане зет, тогава, и само тогава ще бъдете готов да платите за мълчанието. Момент, моля!

— Какво имате предвид?

— Да се измъкнат тайно и да се оженят, това мисля.

— Тя желае да оповести сега годежа си и следващия месец да се омъжи. Мисля, че ви обясних. Той иска, след като вземе изпитите си да отиде в армията и...

— Да, знам — каза Мейсън. — Но до следващия месец има още три седмици. Ако Милтър искаше да започне с изнудването едва



следващия месец, нямаше да се върти още отсега тук, където можете да го срещнете на улицата. Не, той вече е забил хищните си зъби в някого, когото ще накара да пусне кръв — или поне вярва в това.

Уитерспоон каза жлъчно:

— Ако Лоиз вземе парите, които ѝ остави нейната майка, за да ги даде на някакъв изнудвач и да скрие истината за този...

— Почакайте — прекъсна го Мейсън. — Вие засягате един важен момент, какво искате да кажете — да скрие...?

— Да скрие истината — допълни Уитерспоон. Мейсън поклати глава.

— Аз не виждам така нещата. Но е възможно вашата дъщеря да плати, за да не узнаете вие истината. Обаче, един момент. Да, вероятно така стоят нещата. Милтър сигурно е съобщил основното, без да ѝ казва, че вие знаете за това, разбирате ли? Той я заплашва, че ще ви отвори очите, ако тя не му заплати порядъчно за мълчанието.

— Значи ли това, че тя вече му е платила парите, за да...

— Още не — каза Мейсън. — Той е още тук. Щом получи парите, веднага ще изчезне. Вероятно той още преговаря и, засега, още не е постигнал целта си. Предполагам, че преди Лоиз да може да разполага с парите си, трябва да се преодолеят някои бюрократични препятствия. Къде е тя сега?

— Не знам. Излезе.

— Искам да говоря с нея щом се върне.

— Ако някой се опитва да изнудва дъщеря ми, ще го...

— Позволете на един адвокат да ви даде съвет, Уитерспоон.

Престанете с този навик да изричате заплахи... Впрочем, всичко изглежда така, като че ли Милтър е ключа на всички тайни. Аз ще разговарям с него и след това той ще се измъкне като мокър пудел от града.

— Аз също ще дойда — каза Уитерспоон. — Като си помисля само, че дъщеря ми ще попадне в ноктите на един изнудвач... Аз ще издиря този човек.

— Не, заедно с мен не. При този разговор не трябва да има свидетели. В обноските с един изнудван не се поставят кожени ръкавици. Дела, вие ще останете тук и ще държите крепостта. Ако Дрейк предаде нещо, запишете го.

— А какво ще стане с блондинката на Алгоуд? — попита Дела Стрийт. — Тя е на път насам и...

Мейсън погледна часовника си.

— Трябва вече да е пристигнала, ако автобусът няма закъснение. Това е добре! Тъкмо ще имам възможност да разговарям едновременно с двамата.

Уитерспоон излезе от стаята като каза:

— Кучетата! Почакайте момент, трябва да се вържат кучетата.

Мейсън погледна още веднъж часовника си.

— Как ще се зарадва блондинката, като ме види да влизам.

## 9

Мейсън летеше с колата си по шосето сред затихналия пейзаж. Под тихото звездно небе светлините на Ел Темпло приличаха на ореол. Стрелката на скоростомера трептеше около 100 километра.

На едно място с дупки колата за миг загуби равновесие. Мейсън намали малко скоростта. Отново дойде една дупка и колата започна да се люлее. Този път Мейсън слезе на 70 километра. Внезапно усети някакво силно залитане. Той махна крака си от педала за газта и внимателно насочи колата към банкета. Малко преди да спре, той ясно чу удара от колелото със спукана гума.

Беше задното дясно колело, Той разгледа опечален гумата, съблече палтото си и го хвърли в колата. След това нави ръкавите на ризата си, взе едно джобно фенерче, отиде отзад и отвори багажника. Най-напред трябваше да извади своя куфар, след това този на Дела и да потършува малко, докато намери необходимите инструменти. На светлината на фенерчето сглоби крика, постави го под оста и започна да я повдига.

Далеч зад себе си той забеляза да се появяват фаровете на кола, която идваше с голяма скорост.

Когато беше вдигнал оста толкова, че гумата да не докосва земята, чу мотора и свиренето на гумите на другата кола и след малко тя премина с такава скорост, че неговата кола се заклати от вятъра. Мейсън видя светлините на колата да изчезват в далечината със скорост, която той определи на около 130 километра.

Той взе ключа, освободи капака, измъкна колелото, извади резервното от багажника, постави го, зави гайките и постави отново капака. Освободи крика, прибра инструментите и едва след като прибра куфарите, можеше да тръгва.

Намери лесно търсения адрес. Милтър дори не бе счел за

необходимо да използва някакво друго име. В малка рамка над звънеца стоеше парче от визитна картичка с името Лесли Л. Милтър.

След като никой не отвори на двукратното позвъняване, Мейсън почука на вратата. Чу стъпки отляво. Отвори се една врата. Хубава червенокоса млада жена с дръзка шапчица, в лъскаво кожено палто слезе но стълбите. Като го видя, се поколеба за момент, но след това се обърна към него и го погледна с любопитство. Мейсън свали с усмивка шапката си. Тя отвърна на усмивката му и каза:

— Мисля, че той не е вкъщи.

— Навярно нямате представа къде мога да го намеря?

— Не, не знам — тя се усмихна и добави: — Познавам го съвсем слабо. Моето жилище е до неговото. Тази вечер тук вече бяха няколко души, които искаха да го посетят. Истинска процесия. Не сте ли се уговорили с него?

Мейсън реши бързо.

— Ако той не е вкъщи, няма никакъв смисъл да чакам — каза той и погледна към табелката на нейната врата. — Вие трябва да сте мис Алберта Кромуюел, ако, както казахте преди малко, живеете в съседното жилище. Тук съм с кола, мис Кромуюел. Може би мога да ви закарам донякъде?

— Не, благодаря. Отивам съвсем наблизко.

— Разчитах да намеря мистър Милтър вкъщи — каза Мейсън, — тъй като разбрах, че очаква посещение.

Тя го погледна.

— Една млада дама? — попита тя. Мейсън внимателно отговори.

— Не знам. Разбрах само, че има среща и мога да го намеря вкъщи.

— Струва ми се, тук беше една млада жена. Малко преди да дойдете вие, видях как един мъж напусна къщата. Най-напред си помислих, че е звънял при мен. Бях в кухнята и от чешмата течеше вода, затова си помислях, че не съм чула звънеца.

Тя се усмихна така смутено, че Мейсън забеляза колко притеснена беше.

— Натиснах бутона, който отваря вратата, за да може да се качи. Но не се случи нищо и след като чух стъпки към жилището на мистър Милтър, разбрах, че не е звънял на мен.

— Отдавна ли беше това?

— Не, преди петнадесет-двадесет минути.

— Знаете ли колко време остана посетителят?

Тя отново се засмя.

— О, вие говорите като детектив... или адвокат. Може би знаете коя беше жената?

— Съвсем случайно се интересувам само от мистър Милтър.

— Защо?

— Можете ли да ми кажете нещо за него?

— Съвсем малко.

Малката пауза, преди тя да отговори, направи впечатление на Мейсън.

— Чух, че той е детектив.

— Наистина?

— Имах намерение да говоря с него за един случай, по който е работил.

— О-о — младата жена отново се поколеба. — Нещо, с което той се е занимавал в последно време?

Мейсън я погледна спокойно.

— Да.

Тя се засмя и каза:

— Е, сега трябва вече да тръгвам. Съжалявам, че не мога да ви помогна. Приятна вечер.

Мейсън повдигна шапката си за поздрав и погледна след нея.

От телефона в една дрогерия той позвъни в Уитерспоон и помоли да извикат Дела Стрийт. Когато тя се обади, той веднага попита:

— Нещо ново от Пол Дрейк, Дела?

— Да. Обади се и сътрудникът му.

— И какво докладва той?

— Каза, че автобусът е пристигнал навреме, момичето е слязло и веднага се е отправило към жилището на Милтър. Тя е имала ключ.

— Охо! — каза Мейсън. — И по-нататък?

— Качила се е горе, но не е стояла дълго. Детективът иска сам да си удари плесница, тъй като сам не знае колко дълго.

— Защо?

— Той решил, че тя ще остане повече време и отишъл да търси телефон. Позвънил на Дрейк и му докладвал. Дрейк му казал, че трябва да се обади направо на вас. Тогава той се свърза с мен и докато говорехме забелязал блондинката да минава покрай него. Веднага прекъсна разговора и тръгна след нея. След около пет

минути ми телефонира от гарата и каза, че тя седи там и чака нощния влак за Лос Анжелос. И плаче.

— Къде е сега детективът?

— Още е на гарата. Продължава да я следи. Този влак е пътнически и взема до главната линия един вагон. Там чака около четири часа, за да го прикачат на експреса за Лос Анжелос.

— Значи детективът не знае точно колко е стояла в жилището?

— Не. Смята, че не повече от десет минути. Може би и по-малко, но не е сигурен. Сметнал е, че това е добра възможност да предаде сведенията. Всъщност е съвсем приемливо да реши така. След като едно момиче има ключ от жилището на мъж, предполага се, че разполага с повече време.

Мейсън погледна часовника си и каза:

— Може би ще имам време да говоря с нея. Ще отида до гарата и ще видя дали мога да постигна нещо.

— Говорихте ли с Милтър?

— Още не.

— Веднага щом тръгнахте, оттук потегли кола. Мисля, че беше Уитерспоон, който вероятно ще се опита да намери Лоиз.

— Опитайте се да разберете нещо повече за това.

— Дадено.

— Аз отивам веднага към гарата. Довиждане.

Мейсън тръгна. Той чу свирката на някакъв влак, който тъкмо пристигаше. Беше на перона, когато зърна как блондинката, която бе видял за пръв път в предверието на Алгоуд, се качи във влака. За момент върху лицето ѝ падна светлина от сградата на гарата, така че Мейсън не само успя добре да я види, но и забеляза, че е плакала.

Той се върна при колата си и потегли. След малко чу воя на сирена. На една пресечка пред него прелетя полицейска кола. Като достигна кръстовището, забеляза, че колата се движи в посока към жилището на Милтър. Той веднага я последва и видя, че спря пред къщата.

Мейсън паркира плътно зад полицейската кола, от която изскочи един полицаи и бързо закрачи към жилището на Милтър. Мейсън го следваше по петите.

Полицаят натисна звънеца с широкия си палец. Той се обърна и забеляза Мейсън, който издържа на строгия му, любопитен поглед, след това се обърна с престорено глупава физиономия, като че искаше да се върне по стълбите надолу.

— Хей, вие!

Мейсън спря.

— Какво търсите тук? — попита полицаят строго.

— Исках да посетя един човек.

— Кого?

Мейсън се поколеба.

— Хайде, искам да знам.

— Мистър Милтър.

— Познавате ли го?

Мейсън отговори, като предпазливо избираше думите си:

— Още не го познавам лично.

— И искахте да влезете тук, да?

— Да. Исках да го посетя.

— Бил ли сте вече тук?

Мейсън замълча отново за точно определено време преди да отговори:

— Да.

— Кога беше това?

— Преди около десет минути.

— И какво правихте тук.

— Позвънях.

— И?

— Никой не се обади.

Полицаят натисна отново звънеца и каза:

— Останете тук наблизко. Мисля, че ще трябва да поговоря още с вас.

Той се приближи до една врата, на която пишеше „Домоуправител“ и позвъни.

В долните помещения светна лампа. Чуха се стъпки от боси крака по пода. След няколко минути по коридора се повлякоха пантофи. Вратата се откряна леко и една жена на около четиридесет години, облечена в пенюар, погледна студено Мейсън. След като забеляза месинговите копчета на полицая, тя веднага стана любезна.

— С какво мога да ви помогна?

— При вас живее някой си Милтър?

— Да, в жилището там, оттатък...

— Знам къде. Искам да вляза в жилището.

— Звъняхте ли при него?

— Да.

— Ако той си е вкъщи...

— Искам да вляза — повтори полицаят. — Дайте ключ.

Изглежда отначало тя искаше да се противопостави, но след това каза:

— Момент, моля — и изчезна в тъмната вътрешност на жилището.

— По какви причини искахте да го посетите — попита полицаят.

— Исках да го попитам за различни неща.

От едно радио в партера се чува четирикратно кратки атмосферни смущения.

— Тук в града ли живеете?

Мейсън подаде визитната си картичка.

— Аз съм адвокат от Лос Анжелос.

Полцият се обърна, за да може да види картичката на светлината.

— О-о, вие сте Пери Мейсън, адвокатът, нали? Чел съм за някои ваши процеси. Какво правите тук, в нашия град?

— Само едно пътуване — отвърна Мейсън.

— Дошъл сте да посетите Милтър?

Мейсън се усмихна с подходящата за тази ситуация усмивка.

— Едва ли бих предприел толкова дълго пътуване, само за да говоря с Милтър.

— Хей, вие — викна полицаят в коридора след жената — не можем да чакаме цяла нощ.

— Още една минута. Търся го.

През краткото мълчание, което последва, Мейсън чу металическото щракане, което обикновено съпровожда поставянето на телефонната слушалка върху вилката. „Ако си помисли човек за шума от радиото, предизвикан от набирането на телефона на Милтър — помисли си Мейсън, — трябва да се признае, че тя полага големи усилия да не забележим какво прави.“

— Хей! — изкрещя полицаят. — Настрани от телефона. Донесете ключа, иначе ще го взема сам.

Те чува отново шума от пантофите по коридора.

— Трябваше дълго да го търся — излъга домоуправителката.

— Бихте ли ми казала името си, в случай, че имам разправии?

— Хагерти — каза полицаят, като вземаше ключа. Мейсън тръгна с него, почака докато пхне ключа в ключалката и каза:

— Е, аз няма да идвам с вас. Не е толкова важно това, за което исках да говоря с него.

Той се обърна да си тръгне. Когато беше направил вече две крачки, полицаят извика:

— Момент. Не съм толкова сигурен в това.

— В какво?

— Че това, за което искахте да говорите с него, не е важно.

— Моля?

— Как мислите, защо взех този ключ?

— Откъде да знам.

— Преди малко една дама се обади в участъка и каза, че тук нещо не е наред. Известно ли ви е това?

— Не.

— Не знаете ли коя може да е жената, която телефонира?

— Не.

— Тогава просто ще дойдете с мен. Останете за минута. Искам да погледна горе, може би няма нищо. Но сигурно ще трябва да отговорите на някои въпроси.

Той тръгна по стълбите и Мейсън послушно го последва.

Влязоха в стая, която служеше за спалня и всекидневна. Голяма част от едната стена беше въртяща се, за да може да се сваля скритото през деня легло. Мебелите бяха скромни, тапицерията на креслата беше малко избеляла. В средата на стаята имаше маса, върху която лежаха няколко списания. На единия ѝ край стоеше голям кръгъл аквариум. На дъното му растяха водни растения, виещи се около миниатюрна кула. Между тях се виждаха цветни миди. Две златни рибки плуваха мързеливо. И в това голямо стъклено кълбо, потопена дотолкова, че на повърхността се показваха само горната част от главата и човката, една патица правеше усилия да не потъне.

Проследявайки погледа на Мейсън, полицаят също видя аквариума. Той се обърна, но внезапно спря.

— Хей, какво става с патицата?

Мейсън само бегло погледна натам и каза бързо:

— Мисля, че тази врата води към някаква стая.

— Искате ли да рискувате? — каза Хагерти.

Той почука. След като не се обади никой, отвори вратата, погледна през рамо и каза:

— Интересно. Тази патица... може да е болна.

От стаята проникна особен мирис. Съвсем слаб, лютив мирис. В



помещението, което явно служеше за трапезария, имаше маса, скрин и няколко стола.

— Да отворим веднага прозореца, този въздух не ми харесва — каза Мейсън. — Какво всъщност ви доведе тук? Искам да кажа, какво по-особено каза тази жена?

— Каза само, че тук нещо не е в ред. Да погледнем ли и в следващото помещение?

Хагерти отвори вратата. Оказа се баня. Празна. Очевидно неизползвана. Мейсън отвори прозореца в стаята докато полицаят отвори друга врата, която водеше към кухнята.

Мейсън използва тази възможност да се върне във всекидневната и пъкна ръка в аквариума. Малката патица вече се беше отказала да се бори. Той измъкна от водата една почти неподвижна, топка от мокри пера. Извади носна кърпа, изстиска водата от перата и подсуши патенцето. То раздвижи изтощено краката си.

Чуха се тежки стъпки. Мейсън пъкна животинчето в джоба на палтото си. Полицаят Хагерти се приближи клатейки се, лицето му беше пепеляво.

— Кухнята... има мъртвец... трябва да е газ. Опитах...

Той се спъна и падна пъктейки върху един стол.

През полуотворената врата на кухнята Мейсън успя да зърне просната на пода мъжка фигура. Той задържа дъха си, изтича към кухнята и затвори вратата. Върна се бързо във всекидневната и каза на полицая:

— Покажете главата си през прозореца и вдишайте дълбоко чист въздух.

Хагерти кимна. Мейсън го подкрепи до прозореца, където той се наведе навън. Мейсън бързо отиде до масата, взе аквариума, занесе го в банята и изсипа водата. После го напълни с вода от чешмата. Рибките спокойно заплуваха. Занесе аквариума в стаята и го остави на масата. Полицаят все още беше наведен през прозореца. Малката патица се беше съвзела малко, когато Мейсън я извади от джоба си. Той подсуши още веднъж перата и я сложи във водата. Тя отново можеше да плува.

Мейсън отиде до прозореца и попита полицая:

— Е, по-добре ли е?

— Нямам никакви сили... аз само... съвсем малко... погълнах... от това.

— Стаята ще се проветри бързо. Но трябва да отворим и прозореца на кухнята. Това е смъртоносен газ. Най-добре е да извикаме пожарникарите, те могат просто да счупят прозореца.

— Да, добре... аз ще... още една минута, след това... ще съм по-добре. Щеше да ме събори изведнъж.

— Отдъхнете си спокойно.

— Какво беше това? — попита Хагерти. — Не е отоплителен газ.

— Не, явно е химически. Да слезем ли долу сега?

— Но в кухнята лежи някой, трябва да го измъкнем.

— Това е задача на пожарната. Те имат газови маски. Трябва веднага да ги повикаме.

Мейсън отиде до телефона, поиска връзка с пожарната и попита полица:

— Как се чувствате, ще можете ли да говорите?

— Да — Хагерти взе слушалката и обясни на пожарникаря положението. След разговора отиде отново до прозореца и седна там. — Сега съм по-добре. А какво й беше на патицата?

— Коя патица?

— Тази, която беше в аквариума. Изглеждаше много особено. Сигурно е погълнала малко газ — каза Хагерти.

Мейсън посочи аквариума.

— Тази там ли? — попита той.

Сега патицата плуваше във водата така, както обикновено плуват патиците.

— Смятам, че пресният въздух я е освежил — каза Мейсън.

— Хм. Всъщност какво искахте да говорите с Милтър?

— О, нищо особено.

— Е, толкова късно вечерта? — подигравателно попита Хагерти:

— Чух, че е загубил мястото си и си помислих, че би могъл да свърши една моя поръчка.

— Какъв е по професия?

— Той беше частен детектив.

— Аха... Имаше ли тук някаква работа като детектив?

— Не вярвам. Както казах, чух, че няма работа.

— Къде е работил?

— При някой си Алгоуд в Холивуд — каза Мейсън. — Можете да му телефонирате и да се осведомите за Милтър.

Сирените оповестиха идването на пожарната. Един пожарникар

с газова маска влезе в кухнята, отвори прозореца и извлече неподвижното тяло в другата стая. Десет минути по-късно лекарят съобщи, че според него мъжът е умрял от отравяне с циановодород.

Появиха се и други полицаи, а също и представител на шерифа. Зад газовата печка откриха съд, пълен с някаква течност.

— Това е! — извика лекарят. — В солна киселина се поставят няколко бучици цианид и се получава смъртоносният газ. Същият, който се употребява при екзекуции в газова камера. Действа почти веднага.

— Ще изследваме съда за отпечатащи от пръсти — каза Хагерти.

— Е, смятам, че повече няма да имате нужда от мен — каза Мейсън и се протегна, прозявайки се.

— Вие ми спасихте живота — каза полицаят с благодарност. Ако не бяхте отворил прозореца, щях да свърша. Силно нещо беше!

— За мен беше удоволствие да ви помогна — каза Мейсън.

— Къде сте отседнал в нашето градче? В хотела?

— Не. На посещение съм при един познат, казва се Уитерспоон. Има ранчо извън града.

— Познавам го — каза представителят на шерифа. — От време навреме ходя там на лов за гълъби или пъдпъдъци. Ще останете ли повече време?

— Не, вероятно само до утре. Не е ли по-добре да се обадите на Алгоуд и да го информирате за случилото се с неговия човек? Може би той знае нещо, което ще е от полза при разследването. Можете да се обадите от тук. Вероятно Алгоуд има телефон, на който, се обажда и през нощта.

Представителят на шерифа се посъветва с Хагерти, след това поръча разговора. Мейсън отиде до прозореца и запали цигара. Малко след това, когато връзката с Алгоуд бе установена, той успя да чуе всичко, което, се говореше на този край на линията.

— Ало, Алгоуд ли е там?... Вие имате детективско бюро... Хм, да... Тук е службата на шерифа в Ел Темпло... Работи ли при вас един човек на име Милтър?... Хм... Той е мъртъв. Намерен е мъртъв в жилището си... Може би убийство... Един вид газ... Кой би могъл да има интерес да го убие... Така, вие не познавате никого?... Вече не работи за вас, казвате... Откога?... Защо го освободихте?... Така, нямахте вече поръчения за него. А как се проявяваше той?... Хм, прилежен човек... А знаете ли нещо за частния му живот?... А запознанствата му с жени?... Аха, така... Е, добре, ако установите

нещо, съобщете ни. Трябва само да повикате Ел Темпло, шерифа или полицейското управление. Дочуване.

След като остави слушалката, той каза:

— До преди четири, пет дни е работил за Алгоуд. Освободил го е, защото не е имал поръчки за него. Казва, че работата била много намаляла. Не си спомня какво е работил Милтър в последно време, но ще провери и ще ни осведоми. Той смята, че се е занимавал повече с проучвания по схема Ф.

Мейсън въздъхна с облекчение. Той изгаси грижливо цигарата си, пусна я в пепелника и каза:

— Аз вече ще тръгна. Ако имате нужда от мен, ще ме намерите при Уитерспоон.

— Как така се случи, че вие бяхте тук? — попита представителят на шерифа.

Хагерти отговори вместо Мейсън:

— Той пристигна с кола точно след мен и аз го повиках в жилището.

Те пожелаха лека нощ на Мейсън и слизайки по стълбите той чу, че вече изнасят трупа на Милтър.

Мейсън откара колата си в един сервиз с нощно дежурство, отвори багажника, извади спуканата гума и каза:

— Поправете я колкото може по-бързо. След няколко минути ще мина да я прибера.

Измина пеша разстоянието до бунгалото, което му бяха посочили като адрес на Марвин Адамс. Това беше малка непретенциозна къщичка с мазилка. Цветята в градинката пред нея свидетелстваха за усилията на майката на Марвин да разкраси двора. Пред къщата светеше лампа. Мейсън позвъни.

На вратата се появи млад мъж с изпитателен поглед.

— В къщи ли е Марвин Адамс? — понита Мейсън.

— Не, сър, не е тук... Отпътува с нощния влак за Лос Анжелос.

— Тази вечер той караше ли кола?

— Да.

— Вашата?

— Да.

— Той носеше със себе си един пакет, който трябваше да ми предаде. Явно е забравил за това. Сигурно го е оставил в стаята си или в колата. Опакован е със зелена хартия и на него е написано името ми. Може ли да погледнем в стаята му. Възможно е да го е

оставил, докато е опаковал багажа си.

— Разбира се, сър. Моля, елате.

Стаята беше съвсем младежка, с обувки за кърки, тенис-ракети, два клубни вимпела, няколко картини на стените, една поставка пълна с вратовръзки, легло с тъмно вълнено одеало, до него бели обувки за тенис и на пода чифт бели спортни чорапи.

Мейсън огледа бегло стаята.

— Изглежда не е тук — каза той. — Това е неговата стая, нали?

— Да, аз живея заедно с един друг младеж в съседната стая, а тази е на Марвин. По-късно той може да я даде под наем.

— Е, пакетът очевидно не е тук. Може би е в колата. Къде е тя?

— Вън, до бордюра.

— Заключена ли е?

— Никой не би я откраднал, дори и да му дават пари — засмя се младежът.

— Като излизам, ще погледна в нея. Имам джобно фенерче.

Той благодари и се отправи към колата. Извади от джоба на палтото си фенерче и претърси старата лимузина, която стоеше пред къщата. Тя беше празна.

Размишлявайки, той се отправи към сервиза, където беше оставил колата си. Крачките му отекваха по бетона на тротоара. Улицата беше тъмна, почти без движение. Не срещна никой. Нощта беше станала по-студена. По ръба на тротоара растяха дървета, които отдалече приличаха на димни облаци.

В гаража механикът каза на Мейсън:

— Гумата ви вече е готова.

— Толкова бързо?

— Нямахте нищо особено — усмихна се той. — Липсваше капачката на вентила, затова иглата се е разхлабила и въздухът е излязъл.

— Но как е могла да се разхлаби иглата? — подозрително попита Мейсън.

— Постепенно се е разхлабила, защото липсва капачката. Възможно е някой да си е направил с вас тъпа шега — момчетата правят понякога така.

Мейсън плати, седна бързо в колата и даде газ. След като излезе от града подкара с осемдесет, а когато достигна шосето скоростомерът показваше вече сто и тридесет километра.

Когато Мейсън натисна звънеца, на вратата на голямата къща се появи Лоиз Уитерспоон. Кучетата, които започнаха веднага да лаят, се показаха в светлия четириъгълник от светлина. В рамката на вратата се очертаваше стройната фигура на момичето.

Лоиз светна голямата лампа и пространството пред вратата се заля с ослепителна светлина.

— А, това сте вие, мистър Мейсън — извика тя. — Кинг, Принц, спокойно! Нямам ключ за вратата и не знам къде е пазачът. Но той идва вече. Педро, отворете вратата на мистър Мейсън.

Сънненият мексикански слуга пъкна ключа в огромната ключалка и каза:

— Момент, сър, да затворя кучетата.

— Няма нужда — каза Мейсън и бутна вратата. Кучетата се спуснаха към него, но когато той се отпрати спокойно към къщата, те го заобиколиха миролюбиво. По-младото скочи към него и постави предната си лапа върху ръката му, а по-старото вървеше тихо до него.

— С времето Кинг и Принц свикват с някои гости — каза Лоиз, — но вие чупахте всички рекорди.

— Чудна е психиката на кучетата — каза Мейсън. — Някое куче се спуска като диво към теб, ако ти останеш на място и го гледаш без страх, тогава, както казваме ние, адвокатите, страните са на едно мнение. Ако вършиш спокойно работата си и не показваш никакъв страх, всяко куче ще те приеме като добър приятел. Баща ви в къщи ли е?

— Не. Не го ли срещнахте?

— Не.

— Разбрах от слугата, че е отпътувал няколко минути след вас. Наредил е да ми кажат, че има да уговаря още нещо с вас и ще ви настигне по пътя. Аз не бях вкъщи.

Мейсън обгърна талията ѝ, дръпна я настрана и затвори вратата.

— Познавате ли Лесли Милтър?

— Не.

— Някой правил ли е опит да ви изнудва?

— Мен! Боже мой, не.

— Къде бяхте тази вечер?

— Какво ви засяга?

— Твърде много. Не ме бавете, нямам време. Дори секундите са ценни. Къде бяхте?

— Бях в града. Трябваше да изпълня една поръчка и да говоря с Марвин преди да отпътува.

— И? Успяхте ли?

— Да. Застигнах го на гарата.

— Не ви видях там.

— Не бихте могли. Ние бяхме при експресните купета, съвсем назад.

— Колко време преди да дойде влакът?

— Аз дойдох десет минути преди да отпътува влакът, а Марвин една, две минути след мен.

— Вие стояхте на тъмно докато се сбогувате?

— Да.

— И какво още трябва да ми обясните?

— Моля?

— Разделихте се с него тук, защо след това забързахте към града?

Тя издържа погледа му. Той почувства как мускулите ѝ се напрегнаха под ръката му.

— Той трябваше да ме откара в Юма и там да се оженим.

— Кога?

— Още тази нощ.

— И той не поиска?

— Не.

— Така е по-добре — каза Мейсън. — Когато си тръгна от тук, взе ли със себе си патица? Говорете бързо, но тихо.

— Да.

— Какво направи с нея?

Тя отговори нервно:

— Е, той... той я взе със себе си и попита, дали може да я задържи за няколко дни. Обеща ми да я върне. Той иска да покаже експеримента на един свой приятел.

— Откъде взе патицата?

— От нашия двор с птици. Там имаме една патица с малки патенца... Не знам какво е станало с патицата, която той взе. На гарата не беше при него... Аз съвсем забравих за това.

— Сега слушайте, без да ми противоречите. Вземете фенерче и идете в двора с птиците. Все едно под какъв предлог. Уж, че търсите

някой от служителите или кажете, че сте забелязала непознат човек. Вземете със себе си едно от кучетата, вързано. Вземете една малка патица и я донесете тук.

— Аз... — тя замълча, тъй като кучетата започнаха да лаят.

— Татко! — извика тя, когато Уитерспоон извика на кучетата и лаят спря.

— Отивайте и донесете патицата — каза Мейсън. — След това отпътувайте за фала. Колата, с която си отиде Марвин е пред къщата му. Не е заключена. Оставете патицата вътре, под седалката. И след това се върнете колкото може по-бързо.

Тя бързо пое въздух.

— Можете ли да ми кажете, какво...

— Не! — отговори Мейсън. — Нямам време за това. И не говорете с никого, дори и с баща си, за даване на патици. Сега напред!

Тя безмълвно се обърна и изтича с леки стъпки. По коридора вече отекваха стъпките на Уитерспоон. Мейсън се обърна и каза равнодушно:

— Чух, че сте ме търсил.

— Боже мой, Мейсън, чухте ли какво е станало?

— С Милтър ли?

— Да.

— Бях там, когато полицията влезе в жилището му — каза Мейсън.

— Ужасно е... Искам да говоря с вас. Елате долу, в моята работна стая. Мейсън, ние сме в отвратително положение.

— В каква степен?

— Аз... по дяволите, знаете това толкова добре, колкото и аз.

— Съжалявам. Не ви разбирам съвсем добре.

— Ако си спомняте, казах ви, че когато Марвин си тръгна, взе със себе си една патица.

— Да.

— Тази патица се намираше в стаята на Милтър, в аквариум със златни рибки.

— Същата патица?

— Разбира се, че същата. Познах я.

— Как се казва? — попита Мейсън, като вървеше след Уитерспоон по коридора.

Уитерспоон хвърли кратък поглед през рамо.



— Детективът? Милтър. Лесли Милтър.

— Не, името на патицата.

Уитерспоон спря изведнъж.

— По дяволите! За какво всъщност говорите?

— За името на патицата — каза Мейсън и спокойно взе цигара от табакерата си.

— Господи, но патиците нямат имена! Това е една малка патица. П-а-т-и-ц-а. Малка птица, пиле на патица.

— Разбрах вече — каза Мейсън.

— Що за глупост е това, да ме питате за името на патицата?

Патиците не се кръщават — каза Уитерспоон и сви вежди, очите му ядовито святкаха.

— Но вие сте идентифицирал споменатата патица като тази, която Марвин е взел със себе си — натъртено каза Мейсън.

Уитерспоон се сиря слисан, след това продължи по коридора, отвори вратата на стаята и светна лампата. Мейсън запали клечка кибрит и я поднесе към цигарата си.

— Сега не е време за глупости — каза Уитерспоон.

— Да, нали? — отвърна Мейсън.

Стаята на Уитерспоон беше голямо помещение, обзаведено с ранноамериканска мебел. На стената висяха картини на каубои на коне, които се изправят на задните си крака, и каубои, които гонят бикове. Между картините имаше препарирани глави, ловни оръжия и чанти за муниции. Стените бяха облицовани с борово дърво и около камината чрез изгаряне бяха нанесени знаците на най-прочутите коневъди от Запада.

Колкото и да беше загрижен Уитерспоон, неговата собственическа гордост пролича веднага в думите му.

— Тук идвам, когато искам да се отдалеча от света. Оттатък дори имам една каюта, където мога да спя. Единственият ключ за стаята е у мен. Дори Лоиз не може да влезе, да не говорим за слугите. На пода виждате няколко килима от Навахо. Но седнете и ми кажете какво означават тези брътвежи за патицата? Искате да ми се подиграете?

Уитерспоон отвори един шкаф, където на етажерка имаше чаши и бутилки. Зад етажерката имаше вграден хладилник.

— Скоч със сода? — попита Уитерспоон.

— Сега не.

Уитерспоон наля за себе си голяма доза уиски, добави лед,

пръсна от сифона малко сода и изпи на един дъх половината от чашата. След това седна в едно от големите кресла, чиито облегалки бяха облечени в нещавена кожа, извади пура от една кутия, отхапа с опитно движение върха и запали клечка кибрит от долната страна на масата. Ръката му бе спокойна, когато поднасяше пламъка към пурата, но на червеникавата светлина пролича мрежата от бръчки на челото и около очите му.

— Искате да поговорим още за патицата? — попита Мейсън.

— Какво целите с това? — отвърна раздражен Уитерспоон.

— Да установя, че можете да идентифицирате една патица, каквато може да се види навсякъде. Сигурно е имала особени белези, нещо особено, което да я отличава от всички други патици.

— Е, оставете тези глупости. Аз ви предупредих, че това ще се случи. Този проклет младеж е съвсем развален. Нехранимайко. За Лоиз ще бъде горчиво хапче, но ще трябва да го преглътне. За нея е по-добре, че това се случи преди да е станал член на семейството ни.

— Патицата?

— Не, Адамс! — изкрещя Уитерспоон. — Говоря за Адамс.

Лоиз не иска да се жени за патица.

— Казахте ли нещо за патицата пред полицията?

— Да.

— Какво?

— Че е моя.

— А казахте ли как се е озовала там?

— Казах, че Адамс я взе от тук, когато отпътува вечерта — отвърна Уитерспоон навъсено и безучастно. — Проклятие, Мейсън, когато става въпрос за щастието на дъщеря ми, аз съм готов на всичко. Но в края на краищата идва момент, когато не можеш да разказваш бабини деветини. За щастие годежът още не е обявен.

— Значи вие вярвате, че Марвин Адамс е убил детектива?

— Разбира се.

— Можете ли да се обосновете?

— Знаете ли как е убит човекът? — гласът на Уитерспоон стана по-остър. — С химически газ — отговори си сам той. — Милтър е бил в кухнята, където е приготвял пунш за себе си и за госта. Убиецът сипал в малък съд солна киселина и го сложил зад печката. След това казал приблизително следното: „Е, Лесли, всичко хубаво, аз трябва вече да си отивам.“ Поставил няколко бучки цианкалий в съда и си излязъл. Газовата печка е била запалена и затова Милтър Не е чул

шума от химичната реакция. Смъртоносният газ се е разпространил бързо и преди Милтър да усети нещо, е било вече късно. Водата и захарта втели на печката. Когато водата извряла, захарта загоряла, силно задимила и изпълнила стаята с особен мирис. Може би тъкмо това е спасило живота на полицая. Поглеждайки в помещението, той е видял дима. Това го изплашило и той излязъл навън.

— Много, много интересно — каза Мейсън. — Ако е вярно.

— Какво можете да възразите против това?

Мейсън се облегна удобно в креслото, постави крака върху едно столче и се усмихна на Уитерспоон.

— Две чаши — каза той. — Във всяка ром и масло.

— Да, съвсем правилно.

— И Милтър се е занимавал с приготвянето на водата за пунша, когато е паднал мъртъв.

— Да, да.

— И вие си представяте, че убиецът просто е поставил съда зад печката, казал на Милтър „Аз трябва да тръгна“ и сложил цианкалия в съда.

— Приблизително така трябва да е било.

— Не забелязвате ли нищо? — попита Мейсън. — Ако Милтър е приготвял пунш за двама, значи човекът, който е поставил цианкалия в съда, е бил негов гост. Значи не би могъл просто да каже „Аз трябва да тръгна, Лесли“ и да си отиде, преди да е готово питието. Би трябвало да измисли друг предлог.

— Да, така е — каза Уитерспоон и погледна адвоката през синкавия дим на пурата си.

— И с това ние отново се връщаме на патицата — каза Мейсън. — Защо толкова бързо стигнахте до заключението, че това е ваша патица?

— Защото тя е моя! Трябвала е. Вие знаете, че Адамс взе със себе си една от моите патици. Голямо нахалство от негова страна. Трябвала питам Лоиз за това. Рано или късно тя ще узнае цялата история, затова е по-добре да й кажем още сега.

Той взе домашния телефон.

— Не избързвайте — спря го с ръка Мейсън. — Нека да поприказваме за патицата, преди да извикате Лоиз тук. Ако съм ви разбрал правилно, вече сте казал на полицията, че е от вашето ранчо.

— Да.

— Откъде знаехте това? Какъв белег имаше тя?

— По дяволите, Мейсън, още ли ще се разправяме за тази патица? Всеки път, когато я споменете, правите иронични забележки. На патиците не се поставят белези.

— Защо не? — попита Мейсън, правейки се на наивен.

— Защото не е необходимо, по дяволите!

— Вие бележите ли своите коне и говеда?

— Да, разбира се.

— И по какви причини?

— За да се различават от животните на съседите.

— Много интересно — кимна Мейсън. — В Китай, където цели фамилии живеят на джонките си и също отглеждат патици, оцветяват перата на птиците, за да се различават.

— Какво общо има това с тази патица?

— Вие поставяте на говедата си белег, за да ги различавате от тези на съседите. Как тогава идентифицирате една патица като своя собственост, когато тя може да принадлежи и на друг?

— Вие много добре знаете, че това е моя патица!

— Представям си как ще стоите пред съдебните заседатели — каза Мейсън. — За вас това ще е много неприятно. Вие още отсега сте с предубеждение. Вие ще кажете: „Да, това е моята патица“. Тогава прокурорът ще каже: „Кръстосан разпит.“ И защитникът ще ви попита: „По какви признаци можете да разпознаете тази патица като своя?“

— Е, най-напред по цвета и големината.

— Охо! — каза Мейсън. — Защитникът ще ви попита: „Какво особено има в цвета и големината ѝ?“

— Тя е с жълт цвят, какъвто имат младите патици. И тази е със същата големина, като тези от същото люпило.

— Колко са те?

— Осем или девет — не знам точно.

— И коя от осемте или деветте взе Адамс?

— Не говорете глупости! Това не може да се каже.

— Значи — каза Мейсън с усмивка, — вие сте съгласен, че тази патица изглежда точно така, както осемте или деветте от същата големина и цвят.

— Е, и какво от това?

— Това, че вие не сте в състояние да кажете за коя от осемте или деветте патици става дума.

— Не, разбира се. Ние не ги кръщаваме.

— И без съмнение — продължи Мейсън, — в другите имения в долината също има патици. И е възможно и в другите дворове да има патици, които по големина, възраст, цвят да са еднакви с вашите?

— Може да се приеме.

— И ако всички тези патици бъдат събрани в двора ви и се смесят с вашите, тогава не бихте могъл да разпознаете своите.

Уитерспоон пушеше мълчаливо пурата си, но бързината, с която издихваше дима издаваше нервността му.

— Вие разбирате, че ако се опитате да идентифицирате патицата пред съда, ще бъдете доста тъжна фигура.

— Полицаят казваше, че когато е влязъл, с нея е ставало нещо много особено — каза Уитерспоон. — Вие сигурно знаете нещо за това.

— Да, патицата беше почти потънала — отговори Мейсън. — Но това не е необичайно, патиците могат да се потапят под вода.

— Но полицаят обясни, че тя изглеждала... изглеждала е като... като че ли се дави.

— Патица да се дави? — повдигна невярващо вежди Мейсън.

— Поне така каза полицаят.

— Е, тогава отпадат всякакви съмнения — каза Мейсън и в тона му се долавяше преувеличено облекчение. — Тогава можете да не се безпокоите.

— Какво значи това?

— Че вие можете да идентифицирате вашата патица. И то без всякаква трудност.

— Как?

— Сега вече вашата патица стана различима — каза Мейсън с доброжелателна усмивка. — Ако въпросната патица принадлежи на вас, тогава вие притежавате единствената патица в цялата Ривър Тал, а може би и в света, която не може да плува.

Уитерспоон го погледна мрачно.

— Проклятие! Вие знаете какво имам предвид. Марвин е химик. Той е сложил нещо във водата.

— Значи е имало нещо във водата? — попита Мейсън.

— Да, разбира се. Патицата се е давела.

— И тя удавила ли се е?

— Не. Съвзела се е и отново е започнала да плува.

— Тогава причината за нейното даване не може да е във водата.

— Може би причината е химичния газ — каза Уитерспоон. След

като стаята се е проветрила, патицата отново е започнала да, плува.

— Аха, така. Много интересно. Вие имате доста огнестрелни оръжия, Уитерспоон, Сигурно сте страстен ловец?

— Да — каза Уитерспоон, но личеше че не му е приятна смяната на темата.

— Главите там горе сигурно са от убити от вас животни.

— Да.

— Много хубави ловни оръжия.

— Да.

— И ловджийски пушки със сачми, ако не се лъжа?

— Да.

— Там в сандъците сигурно има още.

— Да.

— Стреляте ли понякога по летящи цели?

— Да.

— В тази местност има диви гълъби. Сигурно стреляте и по тях?

— По гълъби не.

— Понякога по патици?

— Много често.

— Добър ли е тук ловът на патици?

— Да.

— Ако улучите някоя патица във въздуха, вероятно тя умира веднага?

За момент в очите на Уитерспоон светна ловджийска страст.

— Най-често става така. За ловеца няма нищо по-радващо от точния изстрел, който веднага убива. Ако вземете една пушка, калибър 20-и, с едри сачми и улучите патицата с основния заряд, тя умира толкова бързо, че дори не усеща удара. Лети си спокойно и след секунди пада мъртва.

— И много често пада във водата?

— Да.

— И как прибирате след това патицата от дъното? Имате ли за това мрежа или нещо друго?

— Като такъв бриляnten адвокат, мистър Мейсън, имате съвсем малка представа за неща, които са общопознати — каза Уитерспоон със снизходителна усмивка.

— Защо? — попита учудено Мейсън.

— Патиците не потъват! Дори и да са убити, остават да плуват над водата — каза надутото Уитерспоон.

— Наистина?

— Разбира се.

— Тогава значи — каза Мейсън — въпросната патица също не би потънала, дори и да е зашеметена от газ. Това нейно състояние, описано от полицаия като даване, сигурно е имало друга причина.

Уитерспоон, който едва сега разбра в какъв капан е попаднал, се размърда в креслото, като че ли искаше да стане. Лицето му стана тъмночервено.

— Проклятие, Мейсън, вие... — и спря дотук.

— Само се опитах да ви изясня ситуацията — продължи Мейсън с учтив тон. — Мисля, че е доста деликатна. Вие сте идентифицирал патицата пред полицаията и без съмнение сте я пратил по следите на Адамс. Вярно е, нали?

— Е, да, аз споменах това за патицата и казах на полицаията, че за последен път съм я видял в Адамс. Те сами могат да направят заключения от това. Много вероятно е Адамс да е бил госта, за когото Милтър е приготвял пунш.

— Много лошо, не сте пратил полицаията по следите на Марвин Адамс — поклати тъжно глава Мейсън. — Полицаията ще го арестува за убийство, и то само поради уликата „патица“. Според твърденията на полицаия Хагерти, патицата се е давала. Бедното животинче. Сигурно е било свикнало много с Марвин и след като той си е отишъл и я оставил в аквариума на Милтър, тя е направила опит да се самоубие чрез удавяне. След това при оживлението, което настъпи при откриване трупа на Милтър, тя е променила решението си и е стигнала до убеждението, че животът има някакъв смисъл. Тя е...

— Престанете! — извика яростно Уитерспоон. — Все ми е едно какво съм се споразумял с вас. Няма повече да търпя да се отнасяте с мен като с...

Мейсън дръпна силно от цигарата си и каза:

— Това е само едно предупреждение за клопката, в която сте попаднал. Един добър защитник ще ви направи жалък пред съда. Ако във водата е имало нещо, от което патицата е можела да се удави, то тогава тя щеше да се удави. Защитникът, който се заеме с това нещо, ще ви изпече на бавен огън.

— Тук в областта нямаме адвокати от този ранг — каза Уитерспоон слот поглед. — А в края на краищата аз имам, някакво положение в нашия окръг. Щом като кажа: „Това е моята патица“, значи е така и никой няма да ме подложи на кръстосан разпит.

— И адвокатът изобщо няма да се усъмни, че една патица може да се дави?

— Е, — поколеба се Уитерспоон — полицаят каза, че е изглеждало, че патицата се дави.

— И никой от адвокатите в тази област не би ви извикал на кръстосан разпит?

— Съвсем сигурно — не.

— А защо не?

— Първо, никой не би си позволил. И второ, това не би ми харесало.

— Но ако Адамс бъде обвинен в убийство, той може да бъде защитаван и от външен адвокат — каза Мейсън. — Например някой от Лос Анжелос.

— Кой адвокат от Лос Анжелос би се наел да защитава младеж, който няма пари, влиятелни приятели...

Мейсън махна цигарата от устата си, погледна твърдо Уитерспоон и каза:

— Аз.

Изминаха няколко секунди, докато Уитерспоон успя да схване значението на тези думи.

— Вие!? Но вие сте ангажиран от мен!

— За да разкрия тайната около старото убийство, да. Но ние не сме се споразумявали за друг криминален случай. Имате ли някакви възражения?

— Собствено аз не бих имал никакви... — Уитерспоон димеше възбудено. — Вие разбирате, че аз не трябва да попадам в недостойно положение. С тези думи за идентифицирането на патицата...

— За да предотвратите това има само един начин.

— Какъв?

— Да не идентифицирате патицата.

— Но аз вече направих това!

— Обадете се в полицията и обяснете, че след като сте премислил спокойно, сте стигнал до убеждението, че патиците си приличат и не сте в състояние да кажете нищо повече от това, че по големина и цвят въпросната патица прилича на тази, която Марвин е взел от двора.

Уитерспоон потърка неспокойно брадичката си, размишлявайки над това предложение.

— Ах, но дяволите Мейсън, тя е същата! Можете да



остроумничите колкото си искате, но знаете, както знам и аз, че това е същата патица.

Мейсън се усмихна на своя домакин.

— Още веднъж ли искате да ви обясня всичко? — попита той.

— За Бога, не! Доникъде няма да стигнем по този начин.

— Тогава телефонирайте на полицията и кажете това, което ви съветвам.

Уитерспоон упорито поклати глава. Известно време Мейсън го наблюдаваше замислено, след това каза:

— Казахта ми, че сте тръгнал веднага след мен.

— Да, но не можах да ви настигна.

— Вероятно сте минал покрай мен — каза Мейсън. — Спуках гума.

Уитерспоон смръщи чело, като че ли се опитваше да си спомни нещо.

— Не мога да си спомня да съм видял спряла кола. Карах много бързо.

— Една кода префуча покрай мен приблизително със сто и тридесет километра.

— Изглежда не съм ви забелязал при тази голяма скорост.

— Къде отивахте?

— В града.

— За да ме търсите?

— Да.

— И затова отидохте в жилището на Милтър?

— Така е.

— Само по тази причина?

— Да.

— Трябва да сте пристигнал в града около половин час преди мен.

— Не, най-много петнайсетина минути.

— Веднага ли отидохте при Милтър?

— Не.

— Защо?

— Минах покрай адреса, но не видях колата ви — ядосано отговори Уитерспоон. — Продължих да карам из града и дави търся. Струва ми се, че по пътя срещнах една позната. Опитах се да я намеря... Но със сигурност не съм бил половин час преди вас в града.

— Момент, да уточним нещо. Казахте, че сте срещнал една

позната, но не сте могъл да я намерите отново?

— Припознал съм се. Това беше на главната улица, когато обикалях и ви търсех. Тогава видях въпросната личност, но бегло, тъй като тя тъкмо завиваше зад ъгъла. Вече бях преминал кръстовището, затова свих в първата пряка, като си мислех, че ще я откроя, ако заобиколя.

— Коя беше тази жена?

— Не знам.

— Казахте, че ви е позната.

— Не. Само мислех, че ми е позната.

— Коя?

— Мисис Бур — каза след кратко колебание Уитерспоон.

— И това не беше тя?

— Не.

— Защо сте толкова сигурен.

— Попитах нощната сестра дали мисис Бур е била в града. Тя ми каза, че мисис Бур си е легнала много рано.

— В една стая ли живее с мъжа си?

— Сега, след нещастиято, не. Преди имаха обща стая.

— При мистър Бур постоянно ли стои сестра?

— Да, засега, докато отново си върне разума.

— Какво не е наред с разума му?

— Обичайната лабилност, която се появява при някои пациенти след употреба на морфин. Лекарят обясни, че няма нищо необикновено. За известно време Бур беше много неспокоен. Кракът му е повдигнат с тежест, която виси от тавана. Свариха го, когато искаше да разхлаби въжетото. Той искаше да се махне от стаята и твърдеше, че някой иска да го убие. Лекарят каза, че това е под въздействие на наркозата. Няма нищо страшно, но той трябва да бъде под наблюдение. Ако беше успял да слезе от леглото, костите щяха да се разместят и всичко трябваше да се прави отново.

Мейсън погледна часовника си.

— Е, къщи ме чака работа.

— Няма ли да останете тук през нощта?

Мейсън поклати глава, тръгна към вратата, спря пред нея и каза:

— За последен път ви съветвам! Обадете се в полицията и обяснете, че сте размислил за идентифицирането на патицата.

По пътя към града Дела Стрийт каза:

— Тръгнахме толкова бързо от къщата, че нямах възможност да разбера какво става. Какво се случи?

— Милтър беше убит.

— О-о! От кого?

— Ако не побързаме, през следващите дванадесет часа полицията ще обвини за това Марвин Адамс.

— Затова ли Лоиз изчезна така внезапно?

— Не знам — каза Мейсън, усмихвайки се.

— Шефе, защо не ми позволихте аз да направя това?

— Какво да направите?

— Каквото беше необходимо.

— Исках всичко да остане в рамките на семейството.

— Що се отнася до младежа, не трябва да се доверявате на Лоиз.

Тя е влюбена в него до оглупяване. Ако ѝ съобщите нещо, което по някакъв начин може да ви навреди, тя няма да се поколебае да се възползва от него, ако сметне, че по този начин ще му помогне.

— Знам. Но трябваше да ѝ се доверя, защото тя познава ранчото и кучетата са свикнали с нея. А вие, Дела, щяхте да се затрудните. Колкото до риска, напълно съм наясно. Поех голям риск.

— Накъде отиваме сега?

— Трябва да свършим нещо в града. След това ще преследваме нощния влак и трябва да го изпреварим. Той вози спален вагон до главната линия, където го откачват, за да дочака експреса за Лос Анжелос. Осведомих се, че спалният вагон ще бъде прикачен в три часа. Значи ни остава точно един час.

— На този влак ли се е качила блондинката на Алгоуд?

— Хм.

— И още някой?

— Марвин Адамс.

— Значи те двамата са във влака.

— По-точно — двамата са в един влак.

— Дали това е само случайност?

— Не знам.

— Какво ще направим в Ел Темпло?

— Искам да говоря с Алберта Кромуюел. Нейното жилище е до това на Милтър.

— Неговата жена?

— Вдовица.

— Смятате ли, Че тя вече знае за убийството?

— Трябва да знае — ако е у дома си.

— А ако не е там?

— Точно това искам да установя.

— Полицията сигурно все още държи жилището под наблюдение.

— Вероятно.

— Искате да рискувате и да попаднете в ръцете ѝ?

— Не.

— Но ще трябва, ако искате да установите, дали тя си е вкъщи.

— Има два начина да се провери дали една млада жена си е вкъщи — засмя се лукаво Мейсън. — Единият е да хвърлиш поглед в жилището ѝ.

— А вторият?

— Да я намериш извън дома ѝ.

— Е, не ме дръжте в напрежение, шефе. Къде?

— Ако една млада дама няма кола, тя има два начина да напусне града. Или с влака, или с автобуса. Последният влак е отпътувал. Най-напред ще погледнем на автогарата.

— Ще познаете ли жената, ако я видите?

— Мисля, че ще я позная. Освен това вече се запознах с една млада жена, която заема жилището до Милтър и твърди, че се казва Алберта Кромуел.

Дела Стрийт смирено се облегна на седалката.

— Когато не искате да говорите, е трудна работа да се измъкнат от вас сведения. Все едно да вадиш вода от запечатан кладенец.

— Но аз не мога да дам нещо, което не притежавам — каза Мейсън с усмивка.

— Не, дори и да го имахте, не бихте го дал. Сега аз ще подремна малко. Вероятно няма да искате да дойда с вас на гарата.

— В никакъв случай.

— Е добре, тогава ме събудете, като се върнете.

Тя намести удобно главата си и затвори очи. Мейсън задържа високата скорост и намали едва при навлизане в главната улица на Ел Темпло. Малко преди автогарата спря. Тъй като Дела спеше още, той се измъкна тихо от колата, затвори внимателно вратата и закрачи по тротоара.

Върху широките скамейки се бяха разположили общо четири, човека, които чакаха автобуса за Лос Анжелос в три часа. Алберта Кромуюел седеше самотна в един ъгъл. Беше подпряла глава върху ръката си и гледаше съсредоточено към изложените списания, но явно без да ги вижда.

Снимки с мрачни физиономии, които уж представляваха истински криминални случаи, бяха подредени една до друга. По-голямата част от тях представляваха пищни млади жени, заплетени в отчаяна борба за живота си и, съдейки по състоянието на дрехите им, за честта си.

След няколко секунди, през които Алберта Кромуюел продължаваше да стои все така неподвижно, Мейсън каза спокойно:

— Наистина е подтискащо да мислиш за едно убийство, ако това пред тебе са кулисите, нали?

Като чу гласа му, тя обърна рязко глава. Потръпването издаде напрежението ѝ, но когато заговори, гласът ѝ звучеше съвсем спокойно.

— И вие ли ще пътувате за Лос Анжелос? — попита тя. Мейсън продължаваше да я гледа отстрани.

— Не.

Тя се обърна с намерение да го погледне, но погледът ѝ стана несигурен и се извърна отново.

— Не мислите ли — каза Мейсън, — че ще е по-добре, ако ми разкажете за това?

— Няма нищо за разказване. За какво изобщо става дума?

— За причината, поради която така внезапно решихте да пътувате за Лос Анжелос.

— Не смятам, че може да се говори за „внезапно“, тъй като бях запланувала това пътуване от известно време.

— Да помислим — каза Мейсън. — Като че ли не носите никакъв куфар. Дори дамска чантичка.

— Вас това засяга ли ви? — попита тя. — Впрочем, струва ми се, че прекалено много си позволявате, само защото аз...

— Да? Само... какво? — настоя Мейсън.

— Искан да бъда добра съседка.

— Казахте ми, че познавате Лесли Милтър само повърхностно.

— Е, и какво?

— Това вероятно е най-малкото, което всяка жена би твърдяла за съпруга си — подхвърли Мейсън.

Тя затвори очи и надменната ѝ физиономия показва ясно, че не желае да продължава разговора.

Мейсън стана, отиде до будката с вестници и купи няколко списания. Върна се до скамейката, седна до младата жена и започна да прелиства списанията. Изведнъж той каза:

— Тук виждам интересна мисъл: Престъпникът допринася сам повече за залавянето си, отколкото полицията. При опита да заличи следите си, той почти винаги оставя някакви улики на полицията, независимо от това дали тя вече е имала някакви подозрения, или е вървяла по някакви следи.

Тя не каза нищо.

— Вземете например вашия случай — каза Мейсън спокойно, като че ли нещата изобщо него засягаха. — Вашето отсъствие едва ли ще занимава полицията още тази вечер, но утре сутринта тя веднага ще се заеме с издирването ви. Най-късно до обяд тя ще се осведоми къде бихте могла да бъдете и след обяд ще започне да ви търси. И още преди да настъпи нощта, главното подозрение ще падне върху вас.

— Подозрение? Какво подозрение?

— В убийство.

Тя се изправи рязко и го погледна с широко отворени очи. В тях се четеше ужас.

— Искате да кажете... някой... е бил убит?

— Като че ли не знаете това? — каза сухо Мейсън.

— Не, не знам.

— Вие изглежда доста бързахте да напуснете къщата, когато позвъних.

— Така ли?

— Да.

— Е, и какво?

— Нищо. Чиста случайност, нищо повече. Ако обаче полицията започне разследване за Милтър, тогава тя ще...

— Какво всъщност е направил Милтър?

— Той не е направил нищо — на него са му направили. Той е мъртъв.

По мръдването на скамейката, Мейсън усети нейната уплаха.

— Не е особено добре — каза той.

— Какво?

— Това конвулсивно трепване. Първият път — когато ме

забелязахте тук — го направихте съвсем естествено. Но сега беше подправено. Ясно може да се забележи разликата. Може би щяхте да ме заблудите — ако не беше първото трепване...

— Кажете ми, кой всъщност сте вие? — попита тя остро.

— Името ми е Мейсън. Адвокат съм. От Лос Анжелос.

— Пери Мейсън?!

— Да.

— О-о-о... — възкликна тя с изплашен глас.

— Какво ще кажете сега да поговорим откровено?

— Аз... не мисля, че имам да кажа нещо.

— О, да, имате. Понякога хората подценяват способността си да говорят интелигентно. Помислете си още малко.

Мейсън отново се посвети на списанията. След няколко минути той каза:

— Тук пише за една млада жена, която избягва от мястото на престъплението. Ако не е била направила това, върху нея никога нямало да падне подозрение. Странен е този човешки порив да избягаш от нещо. Някой побягва и не спира за момент, за да си разясни, че всъщност прави най-лошото. Да прочетем, какво са направили с тази жена.

Мейсън прелисти няколко страници и каза:

— Попаднала в женския затвор. Доживотен. Трябвала е ужасно за млада, хубава жена да се озове изведнъж зад решетките. Година след година да наблюдава как остарява. И ако в края на краищата я освободят, нейната кожа вече е груба, косата ѝ е сива, няма я хубавата фигура, леката походка, а очите ѝ не светят жизнерадостно. Тя е една унила, застаряла...

— Престанете! — Алберта Кромюел почти изкрещя.

— Извинете — каза Мейсън, — говорих само за това, което е написано в списанието.

Той погледна часовника си.

— Автобусът ще отпътува едва след половин час. Предполагам, че през задната врата на жилището ви се излиза на някаква веранда, на която има място за кофа за боклук и някакъв шкаф. Имали към съседното жилище преграда или само перила?

— Дървени перила.

Мейсън кимна.

— Може би той е приготвял горещ пунш за вас и тогава вие сте... Е, не искате ли сама да ми разкажете какво се е случило?

Тя сви устни.

— Той е очаквал — каза Мейсън — блондинката от детективското бюро, която пристигна с автобуса от Лос Анжелос. Тя е имала ключ от жилището. Вероятно той не е искал вие да узнаете това.

— Но аз знаех — изплъзна се от нея. — Касаяше се само за служебна работа. Аз знаех, че тя ще дойде.

— Значи той успя да ви убеди, че става дума само за служебни неща, така ли?

Тя не отговори. Мейсън продължи:

— Вие смятате, че той се е опитал да ви убеди, и вие сте се престорила, че сте му повярвала.

Когато тя вдигна поглед към него, той видя в очите ѝ мъка.

— Казвам ви, че беше по служба — настоя тя. — Знаех, че тя ще дойде. Нарича се Сали Елбертън и работи в детективското бюро, за което работеше Лесли. Връзките им са служебни.

— И вие знаехте, че тя има ключ?

— Да.

— Трябва да е дошла по-рано, отколкото е очаквал той — каза Мейсън.

Никакъв отговор.

— Знаеше ли мис Елбертън за вашето съществуване?

Тя поиска да каже нещо, но премисли и замълча.

— Струва ми се, че тя не е знаела нищо за вас — каза Мейсън.  
— Значи тя дойде и вие се измъкнахте през задната врата, прескочихте през перилата и се върнахте в жилището си. Искам да знам само, след колко време отидохте отново.

— Изобщо не беше Сали Елбертън — каза тя внезапно.

— Откъде знаете?

— Защото... защото бях любопитна. След известно време се приближих до прозореца и погледнах.

— И какво видяхте?

— Видях го като напускаше жилището.

— Значи беше мъж?

— Да.

— Кой беше?

— Не го познавам. Виждах го за първи път.

— Можете ли да го опишете?

— Запомних номера на колата му — каза тя.



— И той е?

— Това няма да ви кажа.

— Мъжът беше ли млад? — попита Мейсън. Тя отново отказа да отговори.

Като че ли говорейки на себе си, Мейсън каза:

— След като мъжът си тръгна, отидохте да питате Лесли, какво е искал той. Преди това погледнахте през прозорчето на задната врата. Или отворихте вратата и почувствахте мирис на газ? Не знаехте дали оставихте вратата отворена или... стоп, не. Задната врата трябва да е била заключена и ключът е бил в ключалката. Можело е да се очаква такава предпазливост от него, за да не го смуцавате. Интересна мисъл! Ако беше имал малко повече доверие във вас и беше оставил вратата отключена, вие щяхте да можете да отворите навреме, за да му спасите живота. И така вие се върнахте отново в жилището си, за да се опитате да минете през предната врата. Тогава ме срещнахте... тъкмо звънях... и разбрахте, че вратата е заключена. Да, приблизително така трябва да е било.

Тя не каза нищо.

Мейсън започна отново да прелиства списанието.

— Е, ако не обичате да разговаряте за престъпления — каза той, — тогава поне можем да четем за тях. На тази снимка тук виждате...

С бързо движение тя изби списанието от ръцете му, скочи и напусна с бързи крачки, автогарата. На изхода тя почти тичаше.

Мейсън остана на мястото си докато вратата се затвори. След това вдигна списанието от пода, постави го заедно с другите върху скамейката и излезе.

Дела Стрийт се събуди, когато той отвори вратата на колата.

— Видяхте ли я? — попита тя.

— Да.

— Къде е?

— Отиде си.

— Къде?

— У дома си.

Дела се засмя със съннена и подканваща усмивка.

— В отношенията си към жените имате свой специфичен маниер, нали, шефе?

Експресът бързо набра скорост, след като на една междинна гара взе самотно чакащ пътник. Първите слънчеви лъчи докосваха покритите със сняг върхове на планинската верига отдясно. От време на време, докато влакът преминаваше покрай натежалите от златножълти плодове портокалови дървета, локомотивът изсвирваше пред неохраняваните прелези. В спалните вагони вече започваха да пренасят багажа към изходите. Вагон-ресторантът се опразни, когато влакът наближи предградията на Лос Анжелос.

Мейсън влезе във вагон-ресторанта. Сали Елбертън седеше сама на маса за двама.

— Желаете ли място, сър? — попита келнерът. — Все още има време да ви сервирам.

— Благодаря. Ще седна тук — отвърна Мейсън и седна спокойно срещу младата жена.

Тя задържа погледа си още няколко секунди върху чинията си. Поднасяйки чашата с кафе към устата си, уж случайно хвърли поглед към Мейсън и отново се загледа в чинията си. Внезапно, държейки все още чашата в ръка, тя погледна адвоката изплашено.

— Добро утро — каза Мейсън.

— О, вие във влака ли бяхте? Не знаех. Вие... на юг ли бяхте?

— Преди малко се качих — отговори той.

— Така ли — усмихна се тя. — А пък аз по-рано — бях на гости на една приятелка.

Келнерът се наведе услужливо над рамото на Мейсън.

— Ако обичате да поръчате веднага, сър...

— Само чаша кафе — каза Мейсън.

Отвори табакерата си, взе цигара, запали я и се облегна, като постави ръка на масата.

— Срещнахте ли го? — попита той.

— Кого?

— Вашия познат.

За момент тя го погледна, като че ли не можеше да реши, дали да отговори сърдито или шеговито, след това се засмя и каза:

— Случайно моят познат не беше той, а тя.

— Случайно не се ли казваше Милтър? — попита Мейсън. Този път тя реши да го постави на мястото му.

— Не знам какво ви кара да мислите така или кой ви дава право да се месите в частните ми работи.

— Само ви подготвих — каза Мейсън. — В известна степен направих генерална репетиция с вас.

— Репетиция? За какво?

— За въпросите, които ще дойдат по-късно.

— Мога да ви уверя — каза тя студено, — че ако някой има и най-малкото право да ми поставя въпроси, ще мога да отговарям и без вашата помощ, мистър Мейсън.

Мейсън се отдръпна малко назад, за да може келнерът да постави чашата кафе. Подаде му един долар и каза:

— Остатъкът е за вас.

След като келнерът се отдалечи, Мейсън попита така, като че ли въпросът не беше с особено значение:

— Милтър беше ли жив, когато вие дойдохте?

Нищо не трепна в младата жена, лицето ѝ беше като покрито с маска, студено, презрително.

— Изобщо не знам за какво говорите — отговори тя.

Мейсън сложи захар и сметана в кафето, разбърка го, започна да го пие с бавни глътки, пушейки с удоволствие цигарата си. Блондинката запази студената си физиономия на млада дама, която се чувства отегчена.

Мейсън изпи кафето, премести стола назад и стана. В очите на блондинката се изписа изненада.

— Това... това всичко ли е? — попита тя.

Без да иска, тя изговори тези думи, въпреки решението си да мълчи.

Мейсън ѝ се усмихна.

— Вие отговорихте на въпроса ми още в началото — каза той.

— Как така?

— Чрез учудения израз на лицето ви, последвалия го невинен поглед и заученото спокойствие при отговора ви. Тренирала сте това през цялата нощ. Защото сте знаела, че някой ще дойде при вас за да ви постави тези въпроси.

Със спокойна крачка Мейсън напусна вагон-ресторанта, оставяйки младата жена да стои безмълвно и да гледа след него, докато изчезне от погледа ѝ.

Той намери Марвин Адамс в последния вагон. Младият човек го погледна така, като че ли не вярваше на очите си и веднага скочи от мястото си.

— Мистър Мейсън! — извика той. — Не знаех, че ще пътувате

със същия влак.

— До преди малко аз също не знаех — отвърна Мейсън. — Седнете, Марвин, искам набързо да поговоря с вас.

Мейсън се настани удобно върху седалката и преметна крак върху крак. След това каза:

— Снощи вие взехте със себе си една патица от двора на Уитерспоон.

Марвин се засмя с грейнало лице.

— Една прелестна малка патица. Нахраних я с мухи и тя се държа много добре.

— И какво стана с нея?

— Не знам. Изчезна.

— Как стана това? — попита Мейсън.

— Взех я с колата в града.

— В собствената си кола?

— Не, бях взел колата от един приятел. Студентите от колежа с удоволствие карат такива коли. Виждала е много по-добри дни, но все още върви добре.

— С нея бяхте дошъл при Уитерспоон, нали?

Адамс се засмя.

— Да, пристигнах с нея и я паркирах точно пред къщата — каза той. — Забелязал съм, че мистър Уитерспоон винаги се дразни, когато колата стои пред къщата му. Два или три пъти, когато исках да пътувам до имението, той ми каза, че трябва само да телефонирам и той ще изпрати една от колите си с шофьора, за да ме вземе.

— Но вие не сте правил така?

— Не, наистина не съм. Старата кранта не изглежда съвсем благородна, но на мен ми харесва. Може би ме разбирате.

Мейсън кимна.

— Лоиз нямаше нищо против? — попита той.

Ехидната усмивка върху лицето на Марвин се превърна в нежна. Той каза спокойно:

— Тя дори се радваше.

— Добре — каза Мейсън. — Значи, вие взехте със себе си в града патицата. И какво се случи след това?

— Сбогувах се с Лоиз и бързо трябваше да приготвя куфара си, за да успея да хвана влака. И изведнъж почувствах силен глад. Исках да хапна набързо нещо. На главната улица нямах възможност да паркирам, но знам един малък ресторант на „Синдер Бут“ Авеню.

Подкарах натам и спрях колата...

— Точно пред ресторанта?

— Не, там вече имаше много коли. Трябваше да отида почти до следващата пресечка, за да намеря място за паркиране. Защо питате?

— Не е важно — каза Мейсън. — Исках само да си изясня картината. Обикновено нещо за моите навици като адвокат. Понататък.

— Защо толкова голямо вълнение заради тази патица? Сърди ли се старият Уитерспоон, че е загубил една хубава патица?

Мейсън заобиколи отговора, поставяйки нов въпрос.

— Когато се срещнахме за първи път вие споменахте, че чрез някакво химическо вещество би могло да се накара една патица да потъне във водата. Как става това?

— Веществото се нарича детергент, средство за почистване, но това е много общо понятие — каза Адамс.

— Обяснете ми, моля.

Лицето на младия човек засия, нещо, което често се случва на хората, когато имат възможност да говорят на любимата си тема.

— Молекулите на детергентите имат сложна структура — започна той. — Единият край на тези надлъжни молекули е хидрофобен — с други думи има свойството да бъде отблъскван от водата. Другият край е хидрофилен, това значи, че той се свързва без съпротивление с водата. Ако един детергент се смеси с вода и сместа се постави върху маслена повърхност, тогава молекулите, които не се свързват с водата, се захващат към маслото. Другите се свързват с водата. Всеки човек знае — за да се изразим по-просто — че водата и маслото са естествени противници. Те не могат да се смесят. Но детергентът предизвиква не само смесването им — той ги свързва здраво един за друг.

— Вие споменахте нещо за патица, която потъва — каза Мейсън.

— Да, чрез детергент могат да се извършват невъзможни явления. Природата често използва противоположните свойства на водата и маслото, за да даде на животни или растения някаква защита. Например, патицата. Обикновено нейните пера отблъскват водата и по-голяма част от перата затварят известно количество въздух. Ако във водата се сипе малко количество детергент, тогава веднага се овлажняват омаслените пера. След това по капилярен път водата се просмуква в перата, като в гъба. Ако това ви интересува,

мога да ви изпратя материал по този въпрос.

— Не, благодаря, няма да е необходимо, исках само да се запозная малко с това явление. Вероятно сте имал намерение да използвате тази патица във връзка с някакъв подобен експеримент?

— Да. Каква прекрасна патица беше! Всъщност исках да я задържа за себе си, за вкъщи. Експериментът в никакъв случай не ѝ вреди. Но удоволствието е голямо, особено ако някой не ви обича и иска да използва всяка ваша малка грешка да ви компрометира. Тогава можете така, между другото да споменете за давени се патици и...

— Така, както направихте с Бур? — попита Мейсън. Адамс поклати глава, усмихвайки се и каза:

— Исках да си придам малко важност пред Лоиз, та трябваше да натрия носа на Бур. Той се отнасяше с мен винаги високомерно и предизвикателно.

— Имаше ли основание? — попита Мейсън.

— Не мисля. На вас искам откровено да кажа, мистър Мейсън, Уитерспоон не може да понася мисълта, че ще се ожения за човек от неговото семейство. Зная го, но това няма да ми попречи. Ще направя така, че Лоиз да бъде щастлива. В края на краищата аз също имам право да мисля за собственото си щастие. След няколко месеца ще постъпя в армията. Каква ще е съдбата ми тогава, не знам. Никой не знае. Но съм сигурен, че ще бъде много трудно. Аз... Много говоря.

— Не, съвсем не — каза Мейсън. — По-нататък, разкажете до края.

— Е, добре — каза Адамс, — ще заложа живота си на карта и много млади хора ще направят като мен, за да могат такива птици като Уитерспоон да се радват на богатството си. Всъщност не би трябвало да мисля така — но съм на мнение, че след като мога да отида на фронта и да се боря за Джон Л. Уитерспоон, съм достатъчно добър да се ожения и за човек от неговото семейство. Знам, че това не звучи много смислено, но аз обичам Лоиз, тя също ме обича и защо трябва да бъдем нещастни. Може би само няколко седмици още ще сме заедно.

— Защо снощи не бяхте съгласен да отидете веднага в Юма и да се ожените? — попита Мейсън.

Адамс го погледна изненадан и притвори недовърчиво очи.

— Кой ви разказа това? — попита той хладно.

— Лоиз.

Адамс мълча известно време, след това каза:

— Е, това щеше да бъде тайно измъкване. Веднага след като се качих във влака, ѝ написах писмо. Ако и следващата седмица продължава да мисли така, трябва просто да обясни на баща си какво искаме да направим и тогава ще се оженим.

Мейсън кимна.

— Да се върнем отново към патицата. Имахте ли някаква особена причина да вземете патицата в колата?

— Настина имах.

Адамс пхна ръка в джоба си и извади някакво писмо.

— Това е обяснението — каза той.

Мейсън извади листа от плика и започна да чете:

„Уважаеми мистър Адамс,  
в разговор с Ваши познати научих, че притежавате химикали, чрез които, ако ги поставите във вода, можете да принудите една патица да потъне, без да я докосвате.

Тъй като някои от членовете на моя клуб се надсмяха, когато аз твърдах, че това е възможно, ще спечеля сто долара, ако мога да им докажа това. Вашите познати ми казаха, че искате да пътувате в понеделник сутринта за Лос Анжелос. Ако ми се обадите на телефон «Лакевю» 23771, за да уточним времето на евентуална среща, ще приготвя за Вас пет нови двадесетдоларови банкноти.

Ваш предан Гридлей П. Лей“

Мейсън проучваше писмото в продължение на почти една минута, след това го сгъна бързо, пхна го в джоба си и каза:

— Позволете ми да го задържа. Ще телефонирам на мистър Лей. Кажете ми къде мога да ви открия, ако се споразумея с него. С удоволствие ще присъствам, когато правите експеримента.

Адамс беше изненадан.

— Така е правилно — каза Мейсън, — само ме оставете да го направя. И искате ли да ми направите една услуга?

— Каква?

— Не споменавайте пред никого за това писмо. Не споменавайте също за давещата се патица, освен ако този въпрос ви постави някой, който има право да чуе отговора.

— За съжаление аз не разбирам всичко, мистър Мейсън.

— Да кажем, че вие трябва да се държите така заради Лоиз!

— Тогава ще го направя.

— Дръжте се така, както ви казах.

Влакът сиря.

— Лос Анжелос! Лос Анжелос! — извика кондукторът. —

Всички да слизат!

Мейсън стана.

— Какво количество от този детергент е необходимо, за да потъне една патица?

— Ако имате истински, съвсем малко. Няколко хилядни процента от водата.

— И веществото плава върху водата?

— Точно казано, не плава, но в края на краищата е същото.

Отблъскващите водата молекули се стремят да се отдалечат от нея и се събират в голямо количество на повърхността, и то по всички повърхности, които са навлажнени.

— Разбирам — каза Мейсън. — И тези молекули разтварят маслото...

— Не, не разтварят маслото, а му пречат да отблъсква водата.

След като детергентът се премахне от водата и перата, патицата може да плува отново съвсем спокойно.

— Аха, така — каза Мейсън, когато пътниците вече се бяха насочили към изходите. — Интересува ме точно тази патица. Казахте, че сте я оставил в колата.

— Да.

— Къде?

— На предната седалка.

— Не би ли могла да премине над облегалката и да се скрие някъде отзад?

— Не, беше още много малка, за да може да лети. Би могла да падне отпред на пода, но аз погледнах там.

— И така, не говорете нито дума за този детергент или за експеримента. Ако някой ви понита, кажете му, че сте взел патицата със себе си, като домашно животно. И засега не споменавайте нищо за това писмо от Лос Анжелос.

— Добре, така ще направя, щом като желаете, мистър Мейсън. Но вижте, иска ми се да взема тези сто долара. За мен в момента това е огромна сума. След като трябва да печеля пари за колежа и искам да се женя — можете да разберете, нали?

— Не виждам причина да не уредим това — каза Мейсън и



извади портфейла си.

— Не, не, имах предвид само, че не трябва да изпускам този човек. Непременно се свържете с него.

Мейсън отброи пет банкноти но двадесет долара.

— Не се притеснявайте — каза той. — Аз ще опиша експеримента на този човек и ще прибера стоте долара.

Адамс се поколеба.

Мейсън пхна банкнотите в ръката му.

— Не бъдете глупав. Правя го, за да не се налага отново да ви застигам с влака. Къде може да се купи този детергент, за да кажа на човека?

— На много места, но със сигурност в Сентръл Сайънтифик Къмнани в Чикаго, най-голямата фабрика за лабораторни уреди. Или в Националната химическа компания в Ню Орлиънс. И разбира се също така от Американската цианамидиа корпорация в Ню Йорк. Като знае какво вещество му е необходимо, ще го намери без трудности.

— Къде мога да ви потърся, ако ми потрѣбват някакви сведения? — попита Мейсън.

Адамс написа върху една картичка телефонен номер и я подаде на Мейсън.

— Добре, благодаря. Ако е необходимо, ще ви се обадя — каза Мейсън. — Сега трябва да се погрижа за багажа си, не ме чакайте.

Той проследи как Марвин Адамс забърза към изхода на гарата. Едва бе изминал двадесет-тридесет крачки, когато един мъж, който стоеше съвсем незабелязан до стената и наблюдаваше преминаващите хора, му прегради пътя.

— Адамс ли се наричате? — попита той.

Непознатият разтвори палтото си така, че да се види полицейската значка.

— В полицията искат да ви зададат няколко въпроса — каза той. — Няма да продължи дълго.

Мейсън мина покрай двамата, без да даде вид, че познава Адамс, който гледаше втренчено с уплашени очи полицейския служител.

— Искате да кажете... аз трябва... искат да ми зададат въпроси? Мейсън не чу какво му отговори полицаят.

Дела Стрийт чакаше пред гарата в колата на шефа си. Мейсън седна зад кормилото.

— Наред ли е всичко? — попита тя.

— Да.

— Говорихте ли с жената във влака?

— Хм.

— Измъкнахте ли нещо от нея?

— Повече отколкото искаше да даде, но не толкова колкото аз исках да получа.

— Марвин Адамс също ля беше във влака?

— Да.

— Огледах се да разбера, дали наоколо се навъртат служители от криминалната полиция — каза Дела Стрийт.

Мейсън умело изведе колата от мястото за паркиране и я погледна бегло с весел поглед.

— И открихте ли някого?

— Не.

— Защо смятате, че можете да го направите?

— Да ги разпозная?

— Да.

— Те не са ли... е, някак си типични?

— Само в романите — каза Мейсън. — Истинските първокласни криминалисти са твърде интелигентни за да изглеждат като криминалисти.

— Имаше ли някой там?

— Да.

— И арестува ли блондинката на Алгоуд?

— Не — каза Мейсън, — арестува Марвин Адамс.

Тя го погледна така, като че ли виждаше лицето му за първи път.

— Арестува Адамс?

— Точно така.

— И вие не...?

— Не съм ли направил нещо? — допълни я веднага Мейсън, докато тя търсеше думите.

— Не останахте ли, за да му помогнете да се измъкне?

— Как трябваше да го направя?

— Като го посъветвате да не дава никакви показания.

Мейсън поклати глава.

— Мислех, че това е една от причините, поради която искахте да настигнете влака — каза мис Стрийт.

— Така и беше.

— Хайде, говорете поне веднъж малко по-подробно, скъпернико! — сръза го тя любезно. — Бъдете човек.

Мейсън каза:

— Така както стоят нещата, за него ще е най-добре да разкаже всичко по свой начин. Разбира се по такъв начин, че да не засяга определени неща и аз се погрижих за това.

— И кои са тези неща?

Мейсън извади писмото от джоба си и й го подаде. Тя го прочете, докато той управляваше колата през оживеното утринно движение.

— И какво значи това?

— Бих могъл да се обзаложа на деветстотин деветдесет и девет долара към един, че този Гридлей П. Лей е измислена фигура. Телефонният номер сигурно е на някой голям магазин или на фабрика, където работят стотици хора.

— Тогова това трябва да значи...

— Че убийството е било планирано — каза Мейсън. — Всичко планирано до секундата. Убиецът преднамерено е инсценирал всичко така, че подозрението да падне върху Марвин Адамс.

— И какво заключение трябва да се направи?

— Изводите са няколко. Между другото, че търсенето на убиеца ще се ограничи в тесен кръг.

— Как така?

— Първо — започна да обяснява Мейсън, — заради съвсем особена причина Марвин Адамс е взет на мушката. И то, защото личността, която иска да хвърли подозрението върху него, знае нещо, което дори самият Марвин не знае.

— Имате предвид нещо от неговото минало?

— Съвсем правилно. Въпросната личност трябва да е била добре информирана и да е знаела, че Милтър се е занимавал с това нещо.

— От писмото може ли да се направи още някакво заключение?  
— попита Дела Стрийт.

— Да. Че убиецът е знаел също и за експеримента с даещата се патица.

— И?

— Върху това си блъскам още главата — каза Мейсън. — Той е

трябвало да знае, че патицата, която е била оставена в жилището на Милтър, ще бъде идентифицирана. Но как е можел да знае това?

— Значи той е трябвало да знае, че Уитерспоон е искал да пътува за грала, за Ел Темпло.

— Но самият Уитерспоон изглежда е узнал това, едва след като е седнал в колата... Той предприе пътуването съвсем импулсивно. Освен ако...

— Освен ако?

Мейсън сви устни.

— Освен ако всичко е било планирано от единствения, конто е знаел, че патицата би могла да бъде идентифицирана и че това непременно ще се случи.

— Искате да кажете, че...

— Джон Л. Уитерспоон е бил този човек — довърши мисълта й Мейсън.

— Но, шефе, това е абсурдно!

Мейсън каза:

— Може би не е толкова абсурдно. Той може да е направил плана си така, че Адамс да попадне в клопката. Защото той е искал Адамс да повярва, че е извършил убийство.

— Но не истинско?!

— Може би не.

— Тогава нещо трябва да е попречило на изпълнението на плана.

— Съвсем правилно.

— И какво ще му се случи, ако той е направил грешка?

— Тогава той е вътре — каза Мейсън. — Може да му се удаде да докаже, че не е било преднамерено убийство, а смърт, причинена от непреднамерен удар. Но ще му бъде трудно да убеди съдебните заседатели в това.

Гласът на Дела Стрийт трепереше от гняв.

— И защо не предприемете нещо? Защо не го кажете направо на Уитерспоон?

— Защото има закон срещу клеветата. Значи няма да казваме нищо, докато не го докажем.

— И кога ще стане това?

— Не знам — отговори Мейсън. — Може би няма да кажем нищо и ще предоставим на прокурора в Ел Темпло да направи съответните разяснения.

Изминаха в мълчание последната част от пътя към кантората. Мейсън паркира колата срещу сградата. Пресякоха улицата и Мейсън попита веднага служителя при асансьора:

— Пол Дрейк в бюрото си ли е?

— Да, пристигна преди половин час.

Качиха се горе. Мейсън пъкна глава в преддверието на канцеларията на Дрейк и помоли момичето:

— Моля, кажете на Пол, че съм в бюрото си. Нека дойде колкото може по-бързо при мен.

След това двамата с Дела се отправиха към кантората.

Дела тъкмо беше започнала да отваря пощата, когато отвън се чува познатите стъпки на Дрейк и веднага след това специфичното за него почукване на вратата.

Мейсън му каза да влезе.

Дрейк се настани в голямото кожено кресло, извъртя тялото си настрани и преметна крак върху облегалката.

— Е, Пери, с това ти извади истинската карта — каза той.

— С какво?

— С инструкцията, че когато човек е доста остарял, става небрежен и тогава на бял свят излизат някои неща.

— Какво успя да разбереш?

— Мис Х се нарича Корина Хейсън.

— Къде се намира сега?

— Ако знаех това! Но сме по следите ѝ и е почти сигурно, че ще я намерим.

— Следата гореща ли е?

— Не. Студена е като жабешки корем, Пери. Не мога да открия никой, който да я е виждал след процеса. А това е доста време.

Мейсън кимна.

— Прокурорът е успял да я задържи далеч от процеса, като се е споразумял със защитника да я наричат пред съда „мис Х“. При тези обстоятелства тя е била сигурна, че ще успее да избегне светлината на прожекторите и да стои тихо, докато премине бурята.

— Там където е имало толкова много дим, не може да не е имало поне малък огън.

— И това трябва да значи?

— Трябва да значи, че Лейтуел навярно малко е пофлиртувал с нея. Впрочем мога да доведа двама свидетели, които да дадат показания за това. Лейтуел е познавал жената.

— Интимно? — попита Мейсън.

— Не знам. Но знам, че няколко пъти са го виждали заедно с нея. Естествено обвинителят тогава е изходил от теорията, че Адамс е знаел и затова е споменал за нея.

— На колко години е била?

— Около двадесет и пет.

— Значи сега трябва да е на петдесет.

— Правилно.

— Красива ли е била?

— Моите хора ми съобщиха по телефона, че на снимките от преди двадесет години изглежда доста добре, но не е била красавица. Според описанието около очите кожата на лицето ѝ била отпусната. Най-очевидното била фигурата ѝ. Преди двадесет години е била прекрасна. Работила като касиерка в магазин за шоколадови изделия, където продавали също така сладолед, леки закуски и други подобни неща.

— И по какъв начин е изчезнала тогава тази Хейсън?

— Живяла е при леля си, родителите ѝ вече били починали. На леля си казала, че може да получи добра служба в Калифорния и че има приятел, който постоянно настоява да се оженят. Бил много ревнив, затова искала да избяга тайно, без да оставя бъдещия си адрес. По-късно щяла да се обади на леля си... обичайните дрънканици.

Мейсън каза, мръщейки челото си:

— Не съм много сигурен в това. Кога се е измъкнала, Пол?

Дрейк погледна в бележника си.

— Приблизително по време на убийството.

— Разгледай това като обикновено безследно изчезване, Пол.

Провери съответно болничните регистратури, данните за неидентифицирани трупове и така нататък.

— В околността на Уинтербург?

— Не, Лос Анжелос, Сан Франциско и околностите отначало. И по-специално внимание обърни на Рино.

— Не ми е съвсем ясно — каза Дрейк, повдигайки вежди.

— Да проследим нещата логически — каза Мейсън. — Най-жалкото е, че се оставяме да ни хипнотизират фактите и след това започваме да ги интерпретираме неправилно под тежестта на уликите. В този случай изглежда уликите говорят твърде много против Хорас Адамс. По време на процеса неговият адвокат се е

изплашил и сметнал, че довереникът му е виновен. Каквото и да се случи, Пол, един адвокат никога не трябва да счита довереника си за виновен.

— Защо? — попита Дрейк. — Толкова ли е деликатна съвестта на адвоката?

— Тук не става дума за съвестта на адвоката — каза Мейсън, — а по-скоро за това да бъде справедлив към довереника си. Който веднъж е убеден във вината на довереника си, той представя уликите в неправилна светлина и ги претегля с грешни теглилки. Виждаш какво е станало в този случай с мистериозната мис Х, Сега в моите постъпки аз изхождам от становището, че Хорас Адамс е бил невинен. Ако това е вярно, тогава неговите показания за мис Х могат да бъдат съвсем верни. Значи е било много възможно мис Х да е отпътувала за Рино, за да се срещне там с Лейтуел.

Дрейк каза:

— Аз не мога да си представя нещата така, Пери. Адамс може да е бил невинен, но щом е забелязал, че се оплита в мрежа от утежняващи улики, той се е опитал да се измъкне чрез неверни показания. Ако това младо момиче е отпътувало за Рино, то е щяло да научи от вестниците за убийството на Лейтуел и...

— И какво? — попита Мейсън, когато Дрейк се запъна.

— Навярно би избягала надалеч — каза Дрейк след кратко размишление.

Мейсън се засмя.

— Пол, сега се нуждаем от изходна точка и нямаме достатъчно време да се измъчваме с една изстинала следа. Кажи на сътрудниците си да видят какво могат да направят в Уинтербург, но няколко души трябва да се озърнат в Рино и около него. Това доста може да съкрати пътя ни. Както вече казах, да подхождат така систематично, както при търсене на безследно изчезнали. Но сега да проследим хода на мислите ти по-нататък. Да приемем, че ти се намираш в Рино и искаш да изчезнеш заради нещо, което ще дойде от източната част на страната — накъде би се насочил ти? В девет от десетте случаи към Лос Анжелос или Сан Франциско, нали?

— Сигурно, да — съгласи се, след като размисли Дрейк.

— Тогава докато проучваш Рино, направи същото за Лос Анжелос и Сан Франциско. Потърси някаква следа от Корина Хейсън, дали живее под истинското си или под фалшиво име.

— Задачата с фалшивото име няма да е много лека — каза

Дрейк.

— А може би няма да е много трудна. От време на време тя трябва да е използвала и истинското си име — в пощата, банката, шофьорската книжка. Направи всичко възможно.

— Добре. Веднага ще изпратя хората си.

Известно време Мейсън стоя с поглед, забит в пода.

— Дявол, да го вземе, Пол, някъде тук тръгвам по фалшив път, дори съм вече по средата.

— Но как можеш сега да прецениш това?

— Защото, както винаги усещам, когато съм в грешна посока.

— В какво би могъл да сбъркаш?

— Още не съм наясно. Съдейки по усета си, трябва да е свързано с Лесли Милтър.

— В каква степен?

Мейсън каза:

— Щом като виждаш правилната схема пред себе си, тогава всички процеси се подреждат в нея. Всички са свързани един с друг. Но ако в тази схема всички събития съвпадат с изключение на едно единствено, което не можеш да подредиш в нея, то тогава е много вероятно цялата схема да не е вярна. Да вземем например Милтър. Той без съмнение е бил на път да изнудва. Но все пак е предал важната информация на скандалджийския вестник. Впрочем, успя ли да научиш нещо повече по този въпрос?

— Да, че тази информация е изтекла отнякъде. Наистина не мога да установя някаква връзка с името Милтър, но е почти сигурно, че той е бил този, който...

— Да — каза Мейсън, — тъй като независимо от достигналата до вестника информация, фактът, че Алгоуд е освободил Милтър, говори, че той е бил недискретен. Значи Милтър трябвала е казал нещо. Но пред кого? Явно не пред Лоиз, също не и пред Марвин Адамс. Пред Уитерспоон би могъл да говори, колкото си иска. Не, той трябва да е съобщил нещо на скандалджийския вестник. Поставете се в положението на Милтър. Той е бил изнудвач. Внимателно се е промъквал към плячката си. Бил е в положението на подводница, която разполага само с едно торпедо и е дебнел опасен разрушител. Командирът трябва да е сигурен, че с един изстрел ще унищожи противника. При тези условия той няма да използва лекомислено мунициите си. Приблизително аналогични са нещата с даването на информацията на вестника. Тъй като, ако са платили за това на



Милтър, то са били някакви дребни пари и...

— Вестниците никога не плащат за такова нещо — каза Дрейк.  
— Понякога отговарят с някаква услуга, но с пари не заплащат никога.

Няколко секунди Мейсън размишляваше, след което каза:

— Помислих, че той е бил човекът, който ми изпратил бързото писмо. Той не би направил това, ако е смятал да изнудва Уитерспоон или пък се е готвел да изнудва Лоиз или Марвин... Човече!

— Какво има? — понита Дрейк.

Мейсън го наблюдаваше, размишлявайки, веждите му се бяха свили в права черта над очите.

— По дяволите, Пол, има едно решение, при което всичко съвпада. Погледнато от една страна то е чудновато, гротескно, но от друга страна е единственото логично.

— Какво криеш все още от мен? — попита Дрейк.

— Абсолютно нищо — отговори Мейсън. — Всичко е пред очите ни, но не сме го видели.

— Така. И?

— Мистър Роланд Бур и жена му.

— Не разбирам.

— Внимавай — каза Мейсън. — Бур се запознава с Уитерспоон. Срещата уж е била съвсем случайна. Но е могла да бъде умело инсценирана. Няма по-лесно нещо от това да срещнеш Уитерспоон в Ел Темпло, да покажеш интерес към риболова и цветната фотография и вече Уитерспоон става разговорлив. Един хитър човек би могъл да му направи добро впечатление и... да, така е! Това трябва да е. Бур е чул нещо. Или жена му. Те биха могли да дадат информацията на вестника. Или да планират да ограбят Уитерспоон, като използват съобщението за изнудване.

Пол Дрейк сви устни и подсвирна леко.

— Запиши си, Пол — каза Мейсън, — сведения за мистър и мис Бур.

Беше малко преди дванадесет часа на обяд, когато Дела Стрийт влезе забързана в кабинета на Мейсън.

— Жената на мистър Джордж Дангерфийлд чака навън. Смята, че непременно трябва да говори лично с вас за нещо, което не може да довери на никой друг. Мейсън сви вежди.

— Мисля, че Алгоуд искаше да ми съобщи по телефона, преди тя да може да дойде тук!

— Да ви свържа ли с него? — попита Дела. Мейсън кимна.

Когато след няколко секунди Алгоуд се обади, гласът му действително звучеше загрижено.

— Секретарката ви ми каза, че искате да говорите с мен, мистър Мейсън?

— Да, за недискретността на вашата агентура. Навярно вече сте чул какво се случи с Милтър?

— Да, нещастна история... След като полицията ми се обади и съобщи за смъртта му, все още имах възможност да залича много неща.

— Аз бях там. Великолепна професия — каза иронично Мейсън. — Знаехте ли, че секретарката ви е подслушала нашия разговор и че снощи е ходила при Милтър?

— Да. В края на краищата тя ми обясни всичко. Тази сутрин забелязах, че е малко неспокойна и я наблюдавах известно време. Преди около половин час тя дойде при мен и ми разказа всичко. Тъкмо мислех да ви позвъня, за да ви питам дали може да се срещнем. Но не исках да звъня от бюрото си.

Мейсън каза:

— Вие искахте да ме осведомите преди мис Дангерфийлд да дойде при мен.

— Да, разбира се, ще го направя.

— Но тя вече е тук.

— Какво? Не може да бъде?!

— Чака в приемната.

— Не разбирам кой може да е информирал тази жена. Но със сигурност не е моето бюро.

— Не е ли вашата секретарка?

— Не, в това съм сигурен, тя се изповяда подробно пред мен. Не искам да ви съобщавам подробности по телефона. Ще дойда при вас.

— Добре — каза Мейсън. — Можете ли да дойдете веднага?

— Да. След двадесет и пет до тридесет минути ще съм при вас.

— Ще ви чакам.

Мейсън остави слушалката и се обърна към Дела:

— Алгоуд твърди, че тя не е узнала за нас чрез неговото бюро. Нека влезе, да видим какво има да ни казва, Как изглежда, Дела?

— Съвсем консервативно. Жената се е поддържала. Ако си спомням добре, по време на процеса е била на тридесет и три години, значи сега е над петдесет. Но изглежда с десет години по-млада.

— Едра и късокрака? — запита Мейсън.

— Не, стройна и гъвкава. Има хубав тен. Както казах, много поддържана. Подчертавам това, което първо прави впечатление на една жена. Външността, стила.

— Блондинка или брюнетка?

— Тъмен тип, кафява коса и големи тъмни очи.

— Очила?

— Мисля, че има нужда от очила за късогледство, но те са в чантата ѝ. Като влизах, видях как постави там някаква калъфка. Знае за какво ѝ трябва очите!

Мейсън каза:

— Ориентирайте ме още малко за тази жена, Дела. Възможно ли е преди време тя да се е била изоставила и едва сега отново да си е възвърнала формата?

— В никакъв случай — отвърна Дела Стрийт — на възраст над петдесетте! През целия си живот е държала на външността си. Тя знае, че има хубави очи, крака и бедра и знае как да ги покаже.

— Интересно — каза Мейсън. — Нека да я погледнем.

Дела Стрийт кимна и отиде да въведе мис Дангерфийлд в кабинета на Мейсън.

Жената веднага се отправи към Мейсън с леки, равномерни крачки, подаде му ръка с любезна, почти сърдечна усмивка, повдигна дългите си мигли, показвайки хубавите си очи.

— Не знам как да ви се отблагодаря за това, че ме приехте. Известно ми е, че сте прекалено зает и приемате само след предварителна уговорка. Но работата е много важна ѝ... — тя отправи поглед към Дела Стрийт — съвсем дискретна.

Мейсън каза спокойно:

— Седнете, мис Дангерфийлд. Нямам тайни от секретарката си. Тя води бележки за разговорите и поддържа документацията ми в ред. Много рядко се доверявам на паметта си за всичко, което може да се запише. Дела, отбележете това, което има да ни каже мис Дангерфийлд.

Мис Дангерфийлд прие тази забележка съвсем спокойно. Само

за момент тя изглеждаше студена, след това отново се усмихна на Мейсън.

— Разбира се. Колко глупаво от моя страна — каза тя. — Би трябвало да знам, че един адвокат, който работи върху толкова много случаи като вас, трябва да подрежда нещата в някаква система. Имах предвид само, че това, което трябва да ви съобщя, е наистина много дискретно. Щастието на много хора зависи от това.

Мейсън попита:

— Желаете ли да ме ангажирате за някакъв определен случай, мис Дангерфийлд? Ако имате такова намерение...

— Не, не, в никакъв случай. Бих желала да говоря с вас за нещо, в което вие представяте друг човек.

— Но седнете — подкани я Мейсън. — Цигара?

— Благодаря, ще запала.

Мейсън не предложи цигара, сам взе една и подаде най-напред огън на посетителката.

Мис Дангерфийлд се отпусна в голямото кресло, погледна Мейсън с одобрителен поглед през дима на цигарата и каза направо, без увод:

— Мистър Мейсън, вие вършите някаква работа за мистър Джон Л. Уитерспоон.

— Какво ви дава основание за това твърдение? — понита Мейсън.

— Не е ли вярно?

Мейсън се усмихна.

— Вие идвате при мен с едно твърдение и аз поставям един въпрос.

Тя се засмя.

— Е, тогава ще поднеса моето твърдение като въпрос.

— И аз също ще отговоря с въпрос.

Мис Дангерфийлд забарабани с лъжите си, елегантни пръсти върху облегалката на креслото, дръпна силно от цигарата, погледна Мейсън в лицето и каза с усмивка:

— Виждам, че в спор с един адвокат няма да стигна далеч, затова ще играят открити карти.

Мейсън се поклони.

— Моето име е мис Джордж Л. Дангерфийлд, както вече казах на секретарката ви. Но преди години името ми беше друго.

Мълчанието на Мейсън беше вежлива покана към нея да

продължи.

Като някой, който неочаквано поднася новина, от която очаква експлозивно въздействие, тя каза:

— По-рано се наричах мис Дейвид Лейтуел.

Мейсън остана равнодушен.

— По-нататък — каза той.

— Изглежда тази информация изобщо не ви изненада — каза тя с тон, който издаваше разочарованието ѝ.

— Един адвокат рядко трябва да изглежда изненадан — дори ако действително е така.

— Вие сте чуден човек — каза тя. В гласа ѝ се долавяше леко раздражение.

— Съжалявам — каза Мейсън, — но вие искахте да поставите картите си на масата — с леко движение той посочи бюрото си. — Масата е тук.

— Е, добре — започна тя. — Бях омъжена за Дейвид Лейтуел. Мъжът ми бе убит от Хорас Адамс. Двамата бяха партньори в Уинзсбург.

— Кога стана убийството?

— През януари 1924 година.

— И какво стана с Адамс?

— Като че ли не знаете!

— Вие сте дошла, за да ми дадете някакви сведения или искате да измъкнете нещо от мен? — понита Мейсън.

За момент тя се замисли, погледна го открито и каза:

— По нещо и от двете.

— Да приемем, че сте променила целта на посещенията си и просто се опитвате да ме информирате.

Мисис Дангерфийлд се засмя.

— Убийството, както споменах, стана в началото на 1924 година. Хорас Адамс беше обесен през май следващата година. Хорас също беше женен, жена му се наричаше Сара. Имаха син, Марвин, който по време на убийството беше на около две години, значи на три, когато беше екзекутиран баща му. Мисля, че Сара изобщо не можеше да ме понася. Тя живееше само за мъжа си и сина си. Аз обаче гледах по друг начин на живота, тъй като няхах дете и бях хубава. Обичах да има шум около мен, обичах нощния живот, а това не се харесваше на Сара. Тя смяташе, че една омъжена жена трябва да принадлежи само на семейството си. Оттогава са изминали повече от

двадесет години и възгледите за семенния живот междувременно са се изменили. Споменавам за това само за да ви покажа, че със Сара не се разбирахме много, макар че отстрани всичко между нас изглеждаше наред.

— Мъжете знаеха ли, че вие не сте в добри отношения с мисис Адамс? — попита Мейсън.

— За Бога, не! За тях това беше незабележимо — изразяваше се в някои дребни неща, които се забелязват само от жените. Повдигане на веждите в определен момент, начинът, по който тя поглеждаше дрехата, която носех и други подобни дреболии.

— Добре — каза Мейсън. — Значи вие взаимно не изпитвахте симпатии една към друга. И какво се получи?

— Не съм казала това — отговори тя. — Казах само, че Сара не можеше да ме понася. На мен тя съвсем не ми беше несимпатична. Съжалявах я. После стана убийството и аз никога не бих могла да простя на Хорас Адамс, ако още беше жив, за това, което той каза, за да отклони подозрението от себе си.

— Какво беше това? — попита Мейсън.

— Той убил Дейвид и закопал трупа му в мазето на фабриката, като след това отново циментирал пода. Тогава само знаех, че Дейвид е изчезнал. Хорас ми телефонира и ми обясни, че са възникнали трудности във връзка с някакви патенти, поради което мъжът ми е трябвало бързо да замине за Рино. Той сам щял да ми пише, щом има постоянен адрес, и да ми съобщи колко време ще трябва да остане там.

— Не ви ли смути фактът, че той е отпътувал тъкмо за Рино? — попита Мейсън.

— Ако трябва да отговоря честно, да.

— Защо? Защото може би е проявявал интерес към някаква друга жена.

— Не тъкмо поради това. Но вие знаете какви неща се случват. Бяхме бездетни и аз обичах мъжа си, мистър Мейсън. Дори много. Сега след като поостарях, разбирам, че любовта не е всичко на света, но тогава мислех по друг начин. Грижех се за красотата си, защото знаех, че не можем да имаме деца и не исках да загубя мъжа си. Опитвах се да му дам всичко, каквото можеха да му предложат другите жени. Да бъда за него така пленителна както младите момичета, които той срещаше и които може би искаха да флиртуват с него. Очите му трябваше да гледат само към мен. Аз живеях съвсем

по свой начин за моя мъж, както Сара за своя, но тя имаше дете и това беше голяма разлика.

— Продължавайте, моля — каза Мейсън.

— Искам да бъда съвсем откровена с вас, мистър Мейсън. Може би в мен имаше и малко ревност — към Сара Адамс. Тя можеше да си позволи ръцете ѝ да бъдат грапави и груби. Ако четиримата отивахме в ресторант, тя изглеждаше съвсем не на мястото си. Личеше ѝ, че е домакиня, която обикновено прекарва следобедите с детето си и сега набързо е облякла неделните си дрехи. Виждаше се, че нощният живот е чужд за нея. Но мъжът ѝ я обичаше силно и вярно, а това можеше да забележи всеки, който ги види заедно.

— Въпреки комплиментите към вас, че сте много хубава? — попита Мейсън.

— А, това! — мисис Дангерфийлд почука с пръсти. — Той гледаше на мен като на всяка друга жена, като една хубава декорация. Той оценяваше една хубава жена като хубава картина или нещо подобно, но истинският му поглед беше насочен към собствената му жена. Когато я погледнеше, веднага проличаваше, че при нея той се чувства доволен, сигурен и щастлив.

— А вашият мъж не гледаше по същия начин на вас? — попита Мейсън.

— Не.

— А защо не?

— Той имаше съвсем друг характер. Той просто би ме оставил, ако дойдеше някоя, която е по-хубава от мен. Така аз си поставих задачата да бъда винаги начело на процесията. Това е всичко.

— Разбирам.

— Не съм много сигурна, че разбирате всичко. За тази цел трябва да знаете какво мислят и чувстват жените при такива ситуации. Струваше ми доста усилия и изпитвах постоянен страх. Страх, че мога да бъда изместена и да не бъда повече на върха.

— Поради това, като чухте, че мъжът ви е заминал за Рино...

— Уплаших се — призна тя. — И след като той не ми се обади, почти полудях. Случайно имам познат в Рино, когото помолих с телеграма да попита във всички хотели и да разбере къде живее Дейвид... и дали е сам.

— И?

— Когато чух, че Дейвид не се е регистрирал в никой от хотелите, отидох при Хорас Адамс, за да го накарам да говори. Той

ми отговаряше уклончиво, държеше се неспокойно и аз разбрах, че ме лъже или иска да скрие нещо. След като продължих да настоявам, той ми каза, че Дейвид е избягал с друга жена.

— Как се казваше тя? — попита Мейсън.

— Мисля, че няма смисъл да споменаваме името ѝ тук.

— Защо не?

— Защото Дейвид изобщо не беше избягал с нея. Той изобщо не е имал нищо с нея. Хорас просто е измислил историята, за да прикрие убийството.

— Къде се намира сега тази жена?

— Боже мой, не знам! Бях забравила изобщо за нея. Мисля, че дори не съм я виждала, за мен тя беше само едно име. Навярно щях да се опитам да науча нещо по-конкретно за нея, ако не беше ми направило впечатление особеното поведение на Хорас. Обърнах се към полицията и скоро тя установи, че Хорас Адамс лъже и всъщност той е убил мъжа ми. Не съм сигурна, но мисля че Хорас щеше да избегне смъртното наказание, ако беше казал истината.

— И как в действителност са се разиграли нещата?

— Изглежда двамата са се скарали ужасно за нещо във фабриката и в яда си Хорас е нанесъл смъртоносен удар на мъжа ми. След това го е обзел страх, знаел е, че не може да остави трупа да лежи така. Вместо да се обади в полицията и да признае какво се е случило, той изчакал да се стъмни, изкопал дупка в циментовия под, поставил в нея Дейвид, засипал дупката, като отгоре положил нов пласт бетон. После нахвърлил различни отпадъци. И през цялото време аз вярвах, че мъжът ми е отпътувал внезапно за Рино.

— Колко време измина, преди у вас да се появят подозрения? — попита Мейсън.

— Може би три-четири дни. Мисля, че бяха изминали пет дни, когато Хорас ми каза, че мъжът ми е избягал с тази жена... и след това моят познат ми съобщи, че Дейвид не е в Рино.

Мейсън се облегна назад и затвори очи, като че ли се опитваше да намери някаква връзка между тези отдавнашни събития.

— А сега продължете, мисис Дангерфийлд, кажете ми всичко, което смятате, че е от значение.

— Ужасно е, когато бъде убит човек, когото сте обичал.

Първоначално бях като парализирана от ужас и след това... след това ме обзе силна омраза към Хорас Адамс и жена му. И, вярвам, бих намразила и сина им, ако ми беше дошло на ум за него. Не чувствах



никаква милост или състрадание. Когато съдебните заседатели обявиха „виновен“ и разбрах, че Хорас Адамс е осъден на смърт, ме обхвана луда радост. Излязох и отпразнувах присъдата, съвсем сама.

— Значи и към мисис Адамс не изпитвахте никакво състрадание? — попита Мейсън, все още със затворени очи.

— Никакво. Казах, че я мразех. Към никого не изпитвах състрадание. Сама бих сложила примката на врата на Хорас Адамс. Помолих съда да ми позволи да присъствам на екзекуцията, но ми отказаха.

— Защо искахте да присъствате?

— За да мога в последния момент да му извикам: „Убиец“! За да достигнат думите ми до ушите му в момента, в който се пречупва вратът му. Казах ви вече, че в омразата си бях загубила разсъдък. Въобще съм много раздражителна, мистър Мейсън.

Адвокатът отвори очи, погледна посетителката и каза:

— Да, мога да се поставя на вашето място.

— Разказах ви всичко това, за да можете да разберете сегашното ми положение — каза мисис Дангерфийлд.

— И на какво трябва да обърна внимание от вашето сегашно положение?

— Че всъщност едва сега разбирам, колко неправилно съм се държала.

— И съжалявате за това?

— Не за омразата ми към Хорас — каза тя. — Не, него бих могла да удуша със собствените си ръце. Бях доволна, че неговият адвокат водеше защитата толкова неумело и се стигна до смъртна присъда. Ако Хорас се беше придържал към истината, щеше да избегне смъртната присъда, но с упоритите си опити да прикрие всичко... Но да не говорим повече за това, защото искам да ви кажа и за Сара.

— Какво ще ми кажете за нея?

— Навярно доста изтормозих тази жена. Опитах се да задържа парите, които ѝ се падаха като дял от фирмата. Във всяко отношение бях подла към нея. Сара взе колкото можеше пари и изчезна. Естествено заради момчето. Това беше единственото правилно решение за нея. Тя нямаше много пари, само малка сума и аз никога не научих къде е заминала. Никой не узна това. Тя заличи слелите си много грижливо. Синът ѝ беше още много малък, за да запази някакъв спомен от случилото се. Тя е искала да го възпита, без той да

узнае, че баща му е екзекутиран като убиец.

— Настина ли не знаете къде е заминала? — попита Мейсън.  
Мисис Дангерфийлд се усмихна и каза:

— Не се правете на толкова невинен, мистър Мейсън. Разбира се, сега знам. Заминала е за Калифорния. Там е работила тежка работа. Твърде тежка. Погрижила се е синът ѝ да получи много добро възпитание. Той винаги е вярвал, че баща му е загинал при автомобилна катастрофа и че няма никакви други роднини. Тя е внимавала много синът ѝ да не научи нищо за по-раншния си живот и да не се среща с никой, който би могъл да му разкрие нещо. Всичко това е направила великолепно и се е жертвала за тази цел. В крайна сметка толкова се е преуморила, че заболяла от туберкулоза. Преди четири или пет години се преместила в Ред Ривър. Там хората я обичали много. Но вместо да си почине, тя продължила да работи. Ако е била постъпила в болница, сигурно са щели да я излекуват, но тя искала да издържа сина си докато учи и затова продължила да работи. В края на краищата повече не била в състояние.

— И след това? — попита Мейсън.

— След това умряла.

— И откъде знаете всичко това?

— Заех се да установя всичко — каза мисис Дангерфийлд.

— Защо?

— Защото, не знам дали ще ми повярвате, имах угризения на съвестта.

— Откога?

— От дълго време. Но това чувство ме завладя съвсем силно, когато някой ангажира детектив, който започна да проучва тези неща.

— Кой го ангажира?

— Не знам. Отначало мислех, че е самата Сара. Беше някой, който живееше в Ел Темпло, но не можах да открия кой.

— А сега защо идвате при мен?

— Защото мисля, че вие знаете кой стои зад това.

— Какво ви дава основание да мислите така?

— Защото намерих Марвин Адамс. Разбрах, че е сгоден тайно с дъщерята на Уитерспоон и че са ви виждали в имението на Уитерспоон.

— По какъв начин сте установила това? — попита Мейсън.

— Случайно. И за да ви кажа истината, мистър Мейсън, аз бях в Ел Темпло, защото мислех, че агенцията на този детектив трябва да

се намира там. Действително той предаваше докладите си по телефона там. Това научих от телефонистката в Сити Хотел в Уинтербург, но не можах да науча номера на телефона, тъй като той сам го набираше.

— И по какъв начин стигнахте до мен?

— От една случайна забележка на мисис Бур — отвърна тя.

— Мисис Бур?

— Не бъдете толкова тайнствен, с нея сте се запознали при Уинтерспоон.

— И вие също я познавате?

— Да. От години.

— Къде се запознахте с мисис Бур?

— В Уинтербург. Тя е живяла там.

Мейсън взе един молив от бюрото си и поглади леко с пръсти лакираната му повърхност.

— Това — каза той — е много интересно. По време на убийството трябва да е била много малка.

— Какво искате да кажете?

— Не е ли вярно?

Мисис Дангерфийлд отклони погледа си и намръщи чело, като че ли мислеше усилено.

— Не — каза тя, — не е била много малка. Била е най-малко на седемнадесет-осемнадесет години, а може би дори на деветнадесет. Как смятате, на колко години е сега, мистър Мейсън?

Мейсън каза:

— За съжаление не съм гений при оценките на възрастта.

Мислех, че е в края на двадесетте или началото на тридесетте, а за вас бих казал, че не сте по-възрастна от тридесет и осем-девет години.

— Ласкател!

— Не, съвсем сериозно — каза Мейсън; — Нямам никакво намерение да ви лаская, но наистина ми е интересно да разбера как една жена успява да изглежда все така млада, че да не се забелязва колко рождени дни има зад себе си.

— Няма да издам на колко години съм, Но Диана Бур е... чакайте да помисля... тя беше... да, тя е между тридесет и осем и тридесет и девет.

— И вие я познахте след толкова много години? — попита Мейсън.

— Какво искате да кажете — след толкова много години?

— Кога сте я виждала за последен път?

— Приблизително преди три години.

— Оттогава познавате и мъжа ѝ?

Мисис Дангерфийлд поклати глава.

— Не, мисля, че не го познавам. Моминското име на Диана е Перкинс. Направила е живота на майка си доста тежък. Мисис Перкинс говореше за това пред мен. Семейството живееше в нашия жилищен блок. Диана избяга с един женен мъж. След четири или пет години тя се върна и твърдеше, че мъжът се развел и се оженил за нея.

— И какво е казала жена му за това?

— Тя заминала някъде. Хората я загубили от очите си. Може би Диана е казала истината, може би не. Тя напусна града за известно време и се завърна със съвсем нов съпруг.

— С Бур?

— Не, не с Бур — отговори тя, усмихвайки се. — Диана замени бързо няколко пъти старите модели с нови. Момент, как се казваше предишният ѝ мъж? Редклиф, струва ми се, но не съм много сигурна. Мисля, че той поиска развод. За кратко време тя отново беше в Уинтербург, след това замина за Калифорния и там се омъжи за Бур.

— Значи, срещнахте я на улицата и разговаряхте с нея?

— Да.

— Тя спомена ли нещо за убийството?

— Не, беше много тактична.

— Тя знае ли, че Марвин Адамс е син на човека, когото осъдиха за убийството?

— Почти съм убедена, че не знае. Във всеки случай не спомена нищо. Преди мисис Бур да дойде в Ел Темпло, Сара Адамс вече беше починала. Тя е тук само от две-три седмици. Вероятно името Адамс не означава нищо за нея.

— И вие нищо не ѝ разказахте?

— Не, разбира се, не.

— Добре — каза Мейсън, — по този начин става ясно, как сте ме открила. А сега ми разкажете защо всъщност искахте да говорите с мен.

— Искях просто да се освободя от тази тежест — каза мисис Дангерфийлд.

— Един момент. Още един въпрос. Познавахте ли Милтър

детективът, който проучваше тези неща?

— Виждала съм го няколко пъти, без той да знае това. Но не съм се запознавала с него, както смятате вие. Никога не съм разговаряла директно с него.

— Кога напуснахте Ел Темпло, мисис Дангерфийлд?

— Днес, рано сутринта.

— Къде е мистър Дангерфийлд?

— Той остана в Ел Темпло. Оставих му бележка, че ще взема колата и ще отсъствам през целия ден. Когато напусках жилището, той похъркваше спокойно. Понеже вечер ляга късно, сутрин спи по-дълго. Аз съм пълна противоположност. Мога да легна и да заспя по всяко време. Той може да влиза и да излиза, това изобщо не ме смущава. Много често сутрин ставам и излизам преди той да се е събудил, тъй като обичам да се разхождам в ранните утринни часове. Считаю, че това се отразява добре на човек.

Мейсън отново се облегна назад и затвори очи, като че ли реконструираше отдавна минали събития.

— Значи вие започнахте да проучвате, за да се уверите, че съпругът ви не е бил тогава в Рино?

— Съпругът ми? А, имате предвид Дейвид. Да.

— Кой провеждаше тези проучвания?

— Един познат.

Мейсън каза:

— Всеки път, когато говорите за това, употребявате израза „един познат“. Не мислите ли, че това звучи твърде неопределено? Нито веднъж не назовахте този познат с името му. Може би защото се страхувате?

— Е, мистър Мейсън, какво искате да кажете? Не ви разбирам. Защо трябва да се страхувам?

— Защото това трябва да е някоя или някой и едно име би внесло повече яснота — каза Мейсън.

— Е, и какво от това? Каква е разликата?

— Мисля си само, дали този познат не би могъл да бъде сегашният ви съпруг, Джордж Л. Дангерфийлд.

— Е, обаче... обаче...

— Той ли беше? — попита Мейсън. Тя отговори раздражено:

— Вие се опитвате по не много почтен начин...

— Той беше — каза Мейсън. Внезапно тя се засмя и каза:

— Да, сега ми е ясно, мистър Мейсън, как сте достигнал

голямото си име в кръстосания разпит! Може би аз се опитах да прикрия този факт, защото иначе би могло да прозвучи... е, някой би могъл да направи неверни заключения.

— Така ли? Значи заключението трябва да е било невярно?

Мисис Дангерфийлд отново беше в най-добрата си форма. Тя му се усмихна и каза:

— Но аз ви разказах, мистър Мейсън, колко много държах на мъжа си и колко се страхувах да не го загубя. Смятате ли, че една жена, която изпитва такива чувства, ще изложи щастието си на опасност чрез друг мъж?

— Исках само да разкрия нещо, което вие явно искахте да прикриете. Може би инстинктивно постъпих като при кръстосан разпит — каза Мейсън.

— Познавах — каза тя — Джордж Л. Дангерфийлд известно време преди да се омъжи за Дейвид Лейтуел. Тогава той беше луд по мен. След като се омъжих го срещнах един единствен път и то за да му обясня, че между нас всичко е свършено.

Мейсън повтори бавно думите ѝ:

— Между нас всичко е свършено.

Тя отново се разсърди, но се съвзе бързо и каза:

— Вие се вмъквате по много неприятен начин в мислите на събеседника си. Добре, ако непременно искате така — моят отговор е „да“.

Мейсън каза:

— Вие напуснахте Ел Темпло днес рано сутринта, преди да излязат вестниците?

— Да. Но защо е този въпрос?

— И за какво точно дойдохте тук?

— Вече ви казах, че съвестта ми ме доведе. Знам нещо, за което не съм говорила досега с никого.

— Какво е то?

— В процеса участвах само като свидетел. Никой не ме попита. И аз не предадох доброволно информацията си.

— Каква информация?

— Хорас Адамс и Дейвид водиха борба.

— Искате да кажете, че се караха?

— Не, искам да кажа, че се биха.

— Каква беше причината?

— Не знам.

— Кога стана това?

— В деня на убийството.

— По-нататък — подкани я Мейсън. — Нека чуем всичко.

— Дейвид и Хорас се сбили — каза тя. — Мисля, че моят мъж е пострадал повече. Като се върна вкъщи беше много сърдит. Отиде веднага в банята и си постави студени компреси на лицето. Известно време се въртя в спалнята, търсеше нещо, й след това излезе. Едва след известно време започнах да се питам какво всъщност е правил в спалнята. Спомних си, че чух да измъква някакво чекмедже и пак да го затваря. Веднага изтичах. Там Дейвид държеше пистолета си.

— На кого сте разказвала това? — попита Мейсън.

— На никого, освен на вас. Дори и на мъжа си не съм казвала.

Докато Мейсън прехвърляше в ума си това показание, в стаята се възцари дълга тишина. Той хвърли поглед към Дела Стрийт, сякаш я питаше дали е стенографирала всичко. Дела му кимна почти незабележимо. Това мълчание беше тягостно за мисис Дангерфийлд. Тя отново започна да обяснява.

— Ако адвокатът беше съобщил, че двамата са се били и Дейвид е носел пистолет, тогава можеше да се разглежда като убийство при самоотбрана. Във всеки случай, това нямаше да е едно от тези убийства, за които осъждат хората на смърт.

— Какво смятате да предприемете? — попита Мейсън.

— Трябва да ви е ясно, че не искам да се появя като сълзлива, скърбяща жена и да ме сочат с пръст. Мислех си, че мога да подпиша клетвено обяснение и да ви го дам на съхранение, при най-строгото спазване на дискретността. Ако се стигне до там, че историята със стария процес може да провали живота на Марвин Адамс, вие ще отидете при бащата на годеницата и ще му разкажете за нашия разговор — тя нервно се засмя. — Тогава за щастието на Марвин няма да има никакви пречки.

— Това е много интересно — каза Мейсън. — Преди двадесет и четири часа би било много просто разрешение, но сега вече не е така.

— Защо?

— Защото е възможно протоколът от стария процес да излезе на бял свят, без да можем да предприемем нищо против това.

— Но защо? Какво се е случило в последните двадесет и четири часа? Да не би мистър Уитерспоон...

— Случи се нещо с неговия детектив. С Лесли Милтър.

— Какво се е случило с него?

— Той е убит.

Тя не можа да схване значението на последните думи на Мейсън и механично продължи:

— Но аз ви обяснявам, че ако неговият адвокат... — по средата на изречението тя спря слисана и се надигна от креслото. — Кой е бил убит?

— Милтър.

— Кой го е убил?

Мейсън взе молива и започна да плъзга пръсти по лакираната повърхност.

— Много е вероятно това да е въпрос, чието значение с времето ще става все по-важно. Въпрос, който ще има значение за живота на повече хора.

15

За момент мисис Дангерфийлд изглеждаше като замаяна, след това внезапно каза:

— Трябва веднага да телефонирам на мъжа си.

— Можете да се обадите оттук — каза Мейсън на посетителката и хвърли поглед на Дела Стрийт.

— Не, не. Имам да уреждам още неща — каза тя и стана.

— Но аз имам още няколко въпроса които бих желал да ви поставя, мисис Дангерфийлд.

Тя поклати енергично глава.

— Не, казах всичко, което смятам за важно, мистър Мейсън. Мъжът ми не знае, че съм дошла при вас. Оставих му бележка, че ще отсъствам през пелия ден, но не му писах къде отивам. Просто взех колата... не, трябва веднага да му съобщя къде съм.

— Можете да ползвате нашия телефон — каза Мейсън. — За няколко минути ще имате връзката.

— Не! — каза тя решително и се огледа като звяр в клетка. — Оттук ли се излиза? — попита тя като посочи вратата към коридора.

— Да — каза Мейсън, — но...

— С вас ще говорим отново по-късно, мистър Мейсън. Сега тръгвам.

Тя изчезна с бърза крачка от стаята.

— Бързо, Дела, Дрейк!



Пръстите на Дела вече сърчно работеха с шайбата на телефона.

— Агентурата Дрейк? Една жена току-що напусна бюрото ни, мисис Дангерфийлд. На около петдесет, изглежда на четиридесет, брюнетка, тъмни очи, тъмносиньо манто. Сега е при асансьора. Пратете веднага някой да я следи. Трябва да разбере къде ще отиде и какво ще прави. Бързо!... Да, правилно.

— Един от хората на Дрейк веднага тръгва след нея — каза тя и остави слушалката. — Бих дала сто долара, за да узная какво ще говори с мъжа си.

Мейсън присви очи.

— За нея сигурно ще е най-важно да разбере къде е бил той вчера, когато е убит Милтър. Свържете ме веднага с шефа на полицията в Ел Темпло.

Дела поръча разговора и след десет минути на телефона беше шефът на полицията.

— Тук е Пери Мейсън, адвокатът от Лос Анжелос. Мисис Дангерфийлд току-що напусна моя кабинет. Мъжът ѝ е в Ел Темпло. Тя има намерение да му телефонира. Ако имате възможност да подслушате разговора, мисля че ще чуете нещо интересно, което...

— Самият Мейсън ли е? — понита гласът отсреща.

— Да.

— Как се казва жената?

— Дангерфийлд.

— По букви, моля.

Мейсън повтори името по букви.

— Значи тя ще поръча разговора?

— Да, и то веднага.

— Почакайте една минута на телефона. Тук при мен се намира някой, който иска да говори с вас. А за другото ще се погрижа веднага.

Мейсън закри слушалката с ръка и каза на Дела:

— Поне можем да разчитаме на по-интелигентна работа оттатък. Но вероятно никога нямала ни кажат какво е говорила мисис Дангерфийлд с мъжа си. Навярно няма дори да признаят, че са подслушали разговора. Но съм готов да се обзаложа, че ще успеят да го направят.

— Ало, ало, там ли е още Пери Мейсън? — чу се отново глас в слушалката.

— Да.

— Добре. Мистър Уитерспоон искала говори с вас.

Този път гласът на Уитерспоон не беше така спокоен и заповеднически, както обикновено. Дори беше трогателно да се чуе как загрижен попита страхливо:

— Вие ли сте, Мейсън?

— Да.

— Елате тук. Веднага елате тук.

— Какво има?

— Стана още едно.

— Какво едно?

— Още едно убийство.

— Значи освен Лесли Милтър още някой...?

— Да, да! Боже мой, просто е необяснимо! Проклетата история!

Всички са полудели...

— Кой е убитият?

— Човекът, който беше гост в моята къща — Роланд Бур.

— Как е убит?

— По същия начин, както Лесли Милтър. Някой е поставил ваза с киселина в стаята му, хвърлил вътре цианкалий и си отишъл. Бедният човек лежеше в леглото със счупен крак, той изобщо не е могъл да стане. Трябвало е да лежи в леглото и да се остави да го убият.

— Кога стана това?

— Преди около един час.

— И кой е убиецът?

— Точно затова трябва да дойдете — изкрещя Уитерспоон в телефона.

— Кой е убиецът?

— Оглупялата полиция твърди, че аз съм направил това!

— Арестуван ли сте?

— Прилича ми на нещо такова.

— Не давайте никакви показания, запазете абсолютно мълчание!

Ще дойда по най-бързия начин.

Той остави слушалката и махна с ръка на Дела.

— Вземете нещата си, тръгваме за Ел Темпло.

— Но вие забравяте Алгоуд — каза мис Стрийт. — Той вече е на път към нас.

Мейсън, който вече беше станал от креслото и искаше да отиде към гардероба, спря на ъгъла на бюрото си.

— Вярно, изобщо не помислих за него.

Телефонът иззвъня. Дела вдигна слушалката и каза на Мейсън:

— Той е вече в сградата.

— Доведете го, Дела — каза той и седна отново в креслото.

Когато Дела го въведе, Алгоуд се опита да запази внушителна и строга физиономия. С пенснето, което носеше прикрепено, на черна лента на ревера си, лицето му наистина придобиваше строг и енергичен израз.

В ъгъла на устните на Мейсън заигра усмивка.

— Седнете, Алгоуд — каза той.

Алгоуд зае мястото с тържествен, церемониален вид.

— Благодаря ви, мистър Мейсън.

— Какво стана с посещението, което направи вашата секретарка при Милтър?

— Това нещо ме безпокои извънредно много, мистър Мейсън.

Аз искам да ви обясня някои неща.

— Какво да ми обясните?

— Как се стигна дотам.

— Имам само няколко минути на разположение. Започвайте!

Алгоуд нервно обви лентата на пенснето около показалеца си.

— Искам да ви уверя, че мис Елбертън има необикновено високо чувство за дълг.

— Спрямо кого?

— Към мен, към службата си.

— По-нататък, моля.

— Милтър поддържаше постоянна връзка с мен. В тези неща той беше много своенравен.

— Дори ако не е било желателно?

— Да.

— Е, добре, значи тя знае кой е Милтър — каза нетърпеливо Мейсън. — Но как стана така, че тя е разбрала за разговора ни?

— Вина за това имам самият аз, поради небрежността ми — обясни Алгоуд. — Към това се прибавя и женското любопитство. Имаме разговорно устройство и малко преди да дойдете, говорих с нея. По недоглеждане съм оставил устройството включено. Така тя е могла да подслуша разговора ни. Говорила е с Милтър за нашия разговор без мое знание. Направила го е на своя глава. Искам да кажа, опитала се е...

— Тя не се е срещнала с него?

— Не.

— Защо?

— Тя ми каза, че когато пристигнала в жилището на Милтър, той бил зает с друго.

— Бил ли е жив, когато е пристигнала?

— Тя не знае това.

— Как така?

— Тя изобщо не се е качила горе, защото някой друг е бил при него.

— Глупости — грубо каза Мейсън, — Тя е имала ключ от жилището.

— Да. Тя ми обясни...

— Оставете! — прекъсна го Мейсън. — Ако вие вземате тези обяснения за чиста монета, аз — не! Да говорим ясно и по същество. Милтър е бил изнудвач. Когато ми казахте, че сте го освободил заради неговата недискретност, аз ви повярвах. Но след всичко, което се случи, започвам да се съмнявам.

— В какво се съмнявате? — попита Алгоуд, чийто поглед се местеше във всички посоки, но не и натам, където седеше Мейсън.

— Изглежда вашата агентура е затънала до шия в разни афери.

— Мистър Мейсън, да не искате да кажете, че аз...?

— Няма време за драматични сцени — каза Мейсън. — Просто ви обясних, че в началото вярвах на вашите думи. Сега, обаче, няма да приема нищо, без съответната проверка. Поредицата от случайности е твърде дълга. Най-напред разговаряхме за един от сътрудниците ви, който се занимава с изнудване. „От небрежност“ оставяте разговорната уредба включена, така че секретарката ви да може да чуе моите думи. Тя притежава ключ от жилището на този човек! След това заминава за Ел Темпло. Знаете ли Алгоуд, естествено е да се помисли, че вие сте планирал всичко за едно ограбване. Тъй като сте взел от Уитерспоон парите, които можете да искате законно, сте използвал Милтър като троянски кон, за да наплашите Уитерспоон и да измъкнете още пари от него.

Алгоуд скочи от креслото.

— Дойдох тук, за да ви дам обяснение, мистър Мейсън. Няма да се оставя да ме обиждате!

— Е, добре, значи за това сте дошъл — каза Мейсън. — Сега сте тук и дадохте обяснението. Считайте обидата като неоснователен упрек.

— Не е време за показване на остроумие — каза Алгоуд ядосано.

— Имате пълно право!

— Опитах се да бъда коректен с вас и разкрих всичките си карти.

— Само една малка двойка оставихте на масата — каза Мейсън. — Не показахте пито един онъор, докато не ви го изтеглих сам от ръцете. Когато пристигнах в бюрото, секретарката ви влезе при вас, за да ви осведоми за идването ми. Не чух нищо от вашия разговор, защото разговорната уредба не беше включена. Включил сте я след като тя напусна стаята. И това означава, че сте имал определен план. Как стоят нещата със статията в холивудския вестник?

— Не разбирам за какво говорите.

— Наистина?

— Да.

— Свържете ме с Пол Дрейк — кимна Мейсън към Дела Стрийт. За момент настана неудобно мълчание. Наруши го Дела.

— Дрейк е на телефона, шефе.

— Пол, при мен е Алгоуд. Колкото повече мисля за случая, толкова повече се убеждавам, че цялата маневра за изнудване е била предварително нагласена като продължение на едно поръчение, разбираш ли?

— Да, разбирам.

— Както казах, Алгоуд е при мен. Питам се, дали вестникът не е получил информацията от него? Ти каза, че редакцията не би платила за това.

— Да, така е. Във всеки случай, не с пари. Там заплащат чрез анонси и съвети за съмнителни сделки.

— Нареди да установят, дали вестникът е правил реклама на агенцията на Алгоуд. Но остани в бюрото. Аз заминавам. На излизане ще се отбия при теб, за да ти съобщя няколко интересни новини. Значи, изследвай вестника под лупа. Разбери дали Алгоуд не е храброто русо момче.

Мейсън остави слушалката и каза на посетителя си:

— Е, не искам да ви задържам повече. Исках само да разберете какво мисля за този случай.

Алгоуд вече се насочваше към вратата, но спря, обърна се и каза, посочвайки с глава Дела Стрийт:

— Нека излезе.

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Имам да ви съобщя нещо.

— Е тогава, хайде, съобщете го.

— Узнах, че сутринта полицията е арестувала Марвин Адамс, когато е слизал от влака.

— И какво?

— Осведомиха ме също, че сте имал разговор с Адамс във влака. Той ви е предал някакво писмо.

— По-нататък — каза Мейсън.

— Интересно, дали сте информирал полицията за този разговор и за писмото?

— Аз провеждам много разговори, за които не информирам полицията. Например разговора ми с вас. За него не съм казал нищо на полицията.

— Как ще ви хареса — каза Алгоуд, — ако този вестник в Холивуд поднесе малък коментар, в който се казва, че полицията би направила добре, ако се информира по-точно за един виден адвокат, с когото е разговарял един млад мъж, малко преди влакът да спре в Лос Анжелос. И че ще е полезно да попита този младеж, в каква степен този адвокат го е задължил да запази мълчание и какво съдържа писмото, което той е предал на адвоката. Вие виждате, уважаеми Мейсън, че ако се стигне до подлости, тази игра може да се играе и от двете страни.

Мейсън отново даде знак на Дела.

— Още веднъж Пол Дрейк — каза той.

Отново се възцари тишина. Този път погледът на Алгоуд не се въртеше из стаята. Той фиксираше остро Мейсън, с ехидно блеснали очи.

— Дрейк е на телефона — каза Дела.

— Ало, Пол — каза Мейсън. — Отказвам се от поръчението да се направят проучвания относно връзката на Алгоуд с вестника от Холивуд.

Лицето на Алгоуд се изкриви от триумфиращо хилене.

— Убеден бях, че знаете от коя страна на филията се намира маслото, уважаеми мистър Мейсън. В края на краищата можем да бъдем разумни. И двамата сме делови хора.

Мейсън мълча, докато Алгоуд говореше, след това каза на Дрейк:

— Защо променям това ли? Защото няма смисъл да си губим

времето. Алгоуд не е човекът, който е предал информацията. Той сам пише статиите. Той е собственикът. Преди малко сам се издаде.

Мейсън остави небрежно слушалката. Алгоуд имаше вид на човек, който току-що е получил удар в корема.

— Вие нямате работа с начинаещ — каза Мейсън. — Познавам малко света. Издадохте се със заплахата. С добри сделки се занимавате! Публикувате малки замаскирани намеци и загатвате за предстоящи скандали. Тогава засегнатите хора идват по най-бързия начин в редакцията, за да се посъветват как да се запазят от скандала. И вече са заплетени в мрежата на агентурата на Алгоуд. Някои от холивудските богаташи вече са се замислили, дали да не откупят вестника, за да ви накарат да млъкнете. Но цената ви е толкова висока, че ще имате деветдесет и девет процента печалба.

— Не можете да докажете нито една дума от това, което казвате. Мейсън посочи Дела Стрийт.

— Аз твърдя това в присъствието на свидетелка. А сега идете и ме обвинете в оклеветяване, за да имам възможност да го докажа. Моля, хайде!

За момент Алгоуд постоя нерешително, след това се обърна и изхвъркна от стаята.

Мейсън погледна усмихнат Дела Стрийт.

— Е, една част от нещата са изяснени.

— По-точно?

— Откъде е дошла информацията за статията. Алгоуд е имал намерение да хване здраво Уитерспоон и е смятал, че ще може да ми хвърли толкова пясък в очите, че да не забележа нищо.

— Но вие отгатнахте намеренията му.

— Не веднага и не напълно. Действително забележах, че той е оставил разговорната уредба включена, за да може момичето да чуе всяка дума, която казваме. Затова натоварих Дрейк да я проследи. А сега, бързо към Ел Темпло.

— Куфарите ни са още в колата — каза Дела. — Ние сме вечните пътници. Не забравяйте, че искахте да надникнете при Дрейк.

— Няма да забравя. Успяхте ли да запишете най-важното от разговора ми с Уитерспоон?

— Още някой е бил убит?

— Точно така.

— Кой?

— Роланд Бур.

— Полицията арестувала ли е вече някого?

— Да.

— Адамс?

— Не. Нашият високоуважаем съвременник Джон Л.

Уитерспоон. Помислете върху това!

Те се отбиха за малко в бюрото на Дрейк. Докато разговаряше с него, Мейсън поглеждаше часовника си.

— Слушай, Пол, и си отбележи бързо. Има още един убит.

Роланд Бур. Полицията е арестувала Уитерспоон. Изглежда, че е имала основание за това.

— Знаеш ли какви улики имат? — попита Дрейк.

— Още не. Но ме интересува едно нещо. Жената на Роланд Бур е от Уинтербург. По време на убийството на Лейтуел тя е била осемнадесет или деветнадесетгодишна. В деня на убийството Лейтуел и Адамс са се сбили. Лейтуел си отишъл в къщи, взел пистолет и изчезнал. Оттогава жена му не го е виждала. Може би става въпрос за самоотбрана.

— Бой заради жена?

— Имам тази информация от мисис Дангерфийлд, но не искаше да каже нищо повече. Иска да играе със скрити карти и не ми разреши да употребявам официално информацията, Но за нас това е изходна точка.

— Но не можем да покажем това, ако тя не е съгласна.

— Това е само увод към това, което ще ти съобщя — каза

Мейсън. — Диана Бур е била местна. Тя неколkokратно е напускала, няколко пъти се е омъжвала. И между отделните женитби се е завръщала вкъщи. Роланд Бур е нейният трети брачен експеримент, а може би и четвъртият. Възможно е да се е върнала при предишния си любовник, за да се омъжи. Събери сведения и за Роланд Бур. Преди всичко се опитай да разбереш, дали той е имал връзки с Уинтербург по-рано.

— Ако е имал, какво ще значи това?

— След това разбери, дали е познавал Корина Хейсън.

— Не се ли натрупват твърде много случайности? — попита Пол Дрейк.

— Случайности? Дявол знае! Ако нещата стоят така, както аз си мисля, всичко е било точно и целенасочено планирано. Уитерспоон е много благодатен обект. Всеки би се изкушил да го надхитри.



Гордостта му от имението и желанието да го показва, страстта му към риболова и цветната фотография са удобен претекст да се влезе във връзка с него. Наистина, Пол, всичко се подрежда в тази схема.

— Къде?

— В един план за преднамерено убийство.

— Не мога всичко да разбера.

— Сега нямам време за обяснения — каза Мейсън, тръгвайки към вратата. — Ще го разбереш, ако изровиш необходимите факти.

— Какво направи с Алгоуд?

— Понатиснах го малко — ухили се Мейсън. — Момчето се демаскира само. Обзалагам се сто срещу едно, че той ръководи този скандалджийски вестник. Това му носи сделки и възможност да използва още веднъж добитите при сделките сведения. По този начин поставя основите за една тлъста печалба, щом стане време да продаде вестника.

— Значи блондинката е действала по негови инструкции?

— Още не знам това. Възможно е всеки да е искал да надхитри другия. Но в едно можеш да си сигурен — той е публикувал това нещо във вестника като стръв. Щом отидох при него и му дадох материал за размисъл, той ми нанесе контраудар, като ми изпрати статията за Уитерспоон. Той пък щеше да натовари самия него, Алгоуд, и тогава този мошеник щеше да измъкне огромен хонорар за новите проучвания.

— Вече ми е ясно — каза Дрейк, — че Алгоуд умее да измъква пари от всички, но ти си постъпил с него малко непредпазливо. Не можеш да докажеш нищо за това и...

— Дали не мога! — разпалено каза Мейсън. — Нека ме обвини и тогава много бързо ще докажа всичко!

— Ако това е така, той няма да те обвини.

— Не, няма да го направи — каза убедено Мейсън. — Хайде, Дела, да тръгваме.

## 16

Джон Л. Уитерспоон, временно задържан от шерифа, беше получил разрешение да разговаря с адвоката си в една от стаите за свидетели до съдебната зала.

— Такава луда история още на бях преживявал! Това е

нечувано! — гневеше се той. — И всичко това ме постигна само от идентифицирането на проклетата патица.

— Моля ви, обяснете ми всичко по-точно — каза Мейсън.

— Е, пред полицията казах за патицата, за това, че Марвин я взе от моето имение. За мен нещата бяха съвсем ясни и сега е още така, по дяволите!

— Кажете ми точно какво казахте пред полицията?

— Че Марвин Адамс е взел една патица от моето имение. И аз я идентифицирах като моя собственост. Това беше достатъчно на полицията да арестува Адамс. Заловили са го, когато слизал от влака.

— По-нататък?

— Очевидно Адамс е дал съвсем откровени обяснения. Той казал, че е взел патицата в колата си, но след това тя е изчезнала. Не знае нищо повече за нея. Той признал, че не е претърсил внимателно колата, но е бил учуден, че патицата я няма. Полицията била на същото мнение. Претърсили колата, която карал Марвин и какво мислите намерили вътре?

— Какво?

— Тая проклетата патица, в задната част на колата! Сигурно е прескочила облегалката на предната седалка и се е скрила отзад.

— Уитерспоон се изкашля и се размърда на стола. — Това отвратително съвпадение на обстоятелства ме постави в тези клещи — допълни той.

— Продължавайте.

— Както ви казах, снощи тръгнах след вас, за да ви настигна. Но не ви разказах за това, което се случи.

— По-нататък — каза студено Мейсън.

— Значи, аз ви последвах. Докато сте оправял гумата си, съм минал покрай вас, без да ви забележа. Потърсих ви в града. След това ми се стори, че видях мисис Бур и обиколих отново града, за да я търся. Това е истината. Това, което не ви казах, беше една подробност, която можеше да ме постави в много неприятно положение.

— Да я чуем.

— Веднага, след като пристигнах в града, подкарах към жилището на Милтър. Казах ви, че не съм спрял, защото не видях колата ви. Това не е вярно. В действителност бях много възбуден и изобщо не забелязах дали колата ви е там. Паркирах на едно свободно място, отидох направо към жилището на Милтър и позвъних на

звънеца. Мислех си, че вие сте горе, тъй като не ви настигнах по пътя.

— Значи вие отидохте до жилището на Милтър?

— Да.

— И?

— Позвъних на вратата. Казах ви вече.

— И след това?

— Никой не се обади, но видях, че вратата не е съвсем затворена. Когато я натиснах, тя се отвори. Не беше заключена.

— И какво направихте след това?

— Качих се малко по стълбите и чух, че идва някой. Беше жена.

— Вие видяхте ли я?

— Не, не видях лицето ѝ. Още като бях по средата на стълбите тя се появи горе на площадката. Можях да забележа един крак и малко от облеклото ѝ. Тя искаше да знае как съм влязъл в къщата. Отговорих ѝ, че искам да говоря с мистър Мейсън. Тя каза, че той не е тук и да изчезвам. При тези обстоятелства аз се обърнах и слязох долу.

— Вие изобщо не ми разказахте за това.

— При моето положение тук щеше да ми е неприятно да ме обвинят, че съм нарушил домашното спокойствие. Не видях лицето на жената, но и тя не видя моето. Мислех си, че никой не е разбрал кой съм.

— Но някой знаеше.

— Да, една жена, която живее в съседния апартамент. Тя е от любопитните, които постоянно наблюдават през прозорците и се намесват в работите на другите хора.

— Значи тя ви е видяла?

— Не когато съм влизал, а когато съм излизал — отговори Уитерспоон. — Дори си е записала номера на колата. Не знам защо, но го е направила.

— Пред полицията назовала ли е някакво основание за записването на номера?

— Не знам. Помислила си е, че съм влязъл в къщата заедно с жена. Сигурно си е помислила така, защото е чула гласа на жената, с която говорих.

— Влезе ли заедно с вас жена?

— Не, разбира се, не — каза Уитерспоон. — Бях сам.

— Значи Лоиз не беше с вас?

— Не.

— А мисис Бур?

Погледът на Уитерспоон се отклони.

— Бих желал веднага да говоря с вас за мисис Бур. Това е една чудновата работа.

— Хубаво — каза Мейсън. — Тогава говорете. Това ви засяга. Можете спокойно да държите една реч.

— Жената от съседното жилище е съобщила на полицията номера на колата. Нещата изглеждат така. Ако патицата в аквариума е моя и ако Марвин не я е занесъл там, тогава полицията може да си мисли, че аз съм направил това.

— Съвсем логична мисъл — забеляза сухо Мейсън.

— Казвам ви, че това е подло съвпадение на случайности! — извика гневно Уитерспоон. — Всеки път, когато си помисля за това, полудявам.

— Може би ще е по-добре да говорите за Бур.

— Да. Значи, тази сутрин разказах на мисис Бур за възбудата, която цари в Ел Темпло и за начина, по който е убит Милтър. Роланд Бур се чувстваше по-добре и поиска да отида при него да си поговорим.

— И на него ли разказахте подробностите?

— Да.

— И какво беше неговото мнение?

— Беше любопитен, както всеки друг би бил.

— Дадохте ли му някаква информация за Милтър?

— Малко, съвсем малко. Бях в приятелски отношения с Роланд Бур и бях сигурен, че мога да му се доверя.

— Той знаеше ли, че съм бил във вашата къща?

— Да.

— А знаеше ли защо?

— Говорили сме най-общо за това.

— По-нататък.

— Днес преди обяд Бур ме помоли да му занеса любимата въдица. Обещах му да направя това, когато имам време.

— Къде беше тя?

— Той каза, че я оставил в стаята ми. Бях му разказвал, че много добре пазя тази стая. Вратата има специална ключалка и единственият ключ е в мен. Не допускам никой от прислугата в нея, освен ако аз не присъствам. Там държа доста голям запас от алкохол, а това е голяма съблазън за всеки мексиканец.

— И Бур е оставил в тази стая въдичарските си принадлежности?

— Поне така твърдеше. Не мога да си спомня дали наистина е така.

— Кога я е оставил там?

— Когато разговаряхме там. Това беше в деня, когато си ступи крака. Тогава носеше въдицата със себе си, но не мога да си спомня къде я остави. Но, във всеки случай той ме помоли да му я донеса. Не че е нещо важни, но искал да е при него. Той се държи много глупаво с тази въдица. Опипва я, пробва гъвкавостта ѝ, замахва с нея и други подобни неща. Играе си с нея така, както други хора си играят с любимо оръжие, камера или нещо друго.

— Полицията знае ли за въдицата?

— О, да. Мисис Бур и лекарят присъстваха, когато му обещах да я донеса. Лекарят отпътува за града и мисис Бур тръгна с него. Аз ѝ казах, че по-късно също ще ходя в града и ще я докарам обратно.

— Значи тя замина с лекаря за града?

— Да... И аз останах сам в къщата, като изключим персонала.

— И какво направихте?

— Занимавах се с разни дребни неща и мислех в най-скоро време да отида в стаята си и да взема въдицата.

— По кое време ставаше това?

— Приблизително около осем и половина, към девет. Имах още малко работа навън — да нагледам хората, които отиват на работа и така нататък. Пък и Бур ми каза, че не бърза толкова с въдицата. Струва ми се, че каза да му я занеса към обяд.

Уитерспоон замълча.

— Да. Без дълги паузи, моля, по-нататък.

— Около час по-късно един от моите служители минал покрай стаята за гости. Вие знаете къде се намира тя — на партера, с прозорци към вътрешния двор. Мъжът погледнал през прозореца, видял, че Бур седи изправен в леглото и с ужас разбрал по положението на тялото, че е мъртъв.

— По-нататък, по-нататък — нетърпеливо каза Мейсън.

— Служителят дойде при мен и възбуден ми разказа за откритието си. Забързах натам, отворих вратата и видях Бур да седи на леглото. Веднага забелязах една ваза върху масата на около три метра от леглото. Усетих някакъв мирис и паднах. Прислужникът ме измъкна навън, затвори вратата и извика полицията. Шерифът дойде,

огледа стаята през прозореца и реши, че Бур е убит по същия начин, както Милтър. Той разби стъклото, за да се проветри стаята и след това влезе с помощника си вътре. Без съмнение, Бур беше убит със същото средство — цианкалий, поставен в съд с киселина.

Нещастният човек не е имал никакви шансове да избегне смъртта. Беше прикован към леглото, кракът му беше гипсиран и окачен с тежест за тавана. По никакъв начин не е могъл да напусне леглото.

— А къде беше сестрата?

— Там е работата — каза Уитерспоон, — тъкмо тази проклета сестра стои в дъното на цялата история.

— В какъв смисъл?

— Тя стана нахална. Или пък, Бур нещо я е ядосал, не знам точно. Във всеки случай нейната версия е ужасяваща.

— Сега това няма значение. Къде е била тя? Мисля, че при Бур трябваше да има човек.

— Вече ви казах, че той беше заварен в момента, когато става от леглото, твърдейки, че някой иска да го убие. Лекарят обясни, че това е естествена реакция след употреба на наркотик. Никой не си помисли нещо особено, поне този ден. След като се случи това, неговите думи придобиха съвсем друг смисъл. Полицията се свърза със сестрата. Та каза, че Бур споделил с нея, че аз съм този, който иска да го убие.

— По-рано тя казвала ли е това на някого?

— Не. Тя сметнала държането на Бур за типично след въздействието на наркозата. Лекарят беше убеден в това, а една сестра трябва да се придържа към неговото мнение. Ако беше казала нещо на трети човек, щяха да я обвинят в професионално прегрешение. Трябвало е да държи устата си затворена.

— С това все още не сте отговорил на моя въпрос, къде е била сестрата по време на събитията.

— В града.

— И Бур е бил сам?

— Да. Разбирате ли, по никакъв начин той не би могъл да напусне леглото. Близо до леглото му имаше телефон. Така нямаше нужда сестрата постоянно да стои при него. Аз имам домашна уредба в пет или шест стаи. Чрез едно натискане на бутона може да се получи външна линия, а с друг бутон може да се влезе във връзка с всяка стая, в която има телефон. Ако имаше нужда, Бур можеше по всяко време да се обади в кухнята.

— Разказвайте по-нататък за сестрата — настоя Мейсън.

— Така. След като му наместиха костите, Бур поиска от жена си да му донесе един плик. В него имаше няколко изкуствени мухи, малко джобно фенерче, книги и различни дребни неща. Пликът беше до леглото му, за да може да си взима каквото иска.

Когато сестрата постъпи на служба, му обясни, че е по-добре, ако той всеки път ѝ казва какво иска. Не искаше нещата да стоят там, защото се спъва всеки път, когато обикаля леглото. Това разяри Бур. Той нахока жената и ѝ каза, че нещата ще стоят там, където на него му е удобно.

Сестрата реши да покаже авторитета си и взе плика. Бур успя да я хване за китката и щеше да ѝ изкълчи ръката. Той ѝ каза да изчезва и да не се връща. Заплаши я, че ако влезе, ще хвърли нещо по главата ѝ. Сестрата телефонира на лекаря, той дойде и всички поговорихме с Бур. Накрая лекарят и сестрата отпътуваха за града, мисис Бур се присъедини към тях. Жените в кухнята бяха инструктирани да се отзовават веднага на всяко позвъняване на Бур. Лекарят беше на мнение, че при тези обстоятелства можем да го оставим сам.

— А вие? — попита Мейсън.

Аз също — каза Уитерспоон. — Честно да ви кажа, бяха ми омръзнали избухванията на Бур. Казах му, че за мен ще е по-добре, ако постъпи в клиника. Е, разбирах го до известна степен. Той изтърпя доста силни болки и още беше много слаб. Опасността от усложнения още не беше преминала. Може би затова беше нервен и лесно се дразнеше. Наркотиците бяха повлияли на душевното му състояние. Много трудно беше да се занимаваш с него. Лично аз намирам държането му за неразумно, а начинът по който се отнесе със сестрата, направо за просташки.

— И защо ви обвиниха за неговата смърт?

— Заради проклетата въдица. Той седеше мъртъв в леглото с въдица в ръка. Тъкмо беше започнал да я сглобява. Две от частите бяха в дясната му ръка, а третата — в лявата. Е, сега вече ви е ясно как изглеждат нещата. Аз съм единственият човек, който би могъл да му донесе въдицата. Бях сам в къщата, кучетата тичаха свободно, значи чужд човек не би могъл да приближи до къщата.

Прислужниците се кълнат, че изобщо не са се приближавали до стаята. Бедният човек е бил безпомощен да направи нещо против смъртта си. Трябвало е да лежи неподвижно в леглото. Вазата е стояла на два, два и половина метра от него и е било невъзможно да я

достигне, да я блъсне или да си помогне по някакъв начин.

— Но той е можел да се обади по телефона.

— Да. Но явно газът е действал много бързо и той не е успял да реагира. А и не е знаел какво всъщност става. Някой е влязъл в стаята, донесъл му е въдицата и му е казал: „Намерих твоята въдица. Тя не беше в стаята на Уитерспоон, а си я оставил на друго място.“ Бур е взел въдицата и е започнал да я сглобява. Посетителят е оставил киселината и цианкалия и е излязъл. Няколко секунди по-късно Бур е бил мъртъв. Сигурно убиецът е бил негов познат. Така изглеждат нещата, разбирате ли?

— От гледна точка на полицията, това е едно перфектно убийство — каза Мейсън. — Вие сте бил почти единственият, който е имал възможност да го направи. Как изглеждат нещата с мотива?

Уитерспоон стана неспокоен.

— Разказвайте по-нататък — подкани го Мейсън. — Не премълчавайте нищо, дори и най-лошото. Имате ли някакъв мотив?

— Мисис Бур е особена жена — каза Уитерспоон без да се замисля. — Тя е естествена като дете, нежна, импулсивна. За да я разбереш, трябва добре да я познаваш.

— Няма смисъл да заобикаляте. Искам да знам какъв е мотивът.

— Полицията вярва, че съм влюбен в мисис Бур и затова съм искал да отстраня мъжа ѝ.

— Как е дошла до тази идея?

— Казах ви, че мисис Бур е естествена и екзалтирана личност и... е, тя ме целуна няколко пъти пред мъжа си.

— А понякога и не пред него? — попита Мейсън.

— Това е проклетият факт — съгласи се Уитерспоон. — Когато тя ме целуна пред мъжа си нямаше друг човек. Но двама от служителите са видели да ме целува когато мъжът ѝ не е бил при нас. А това беше съвсем естествено и безобидно, Мейсън. Не мога да ви го обясня. Има жени, които по природа са склонни към изява на нежност и обичат да бъдат милвани и целувани. Не съм я обсипал със страстна любов, както е прозвучало в думите на персонала. Мексиканците познават само страстната любов. Аз само поставих ръка около нея, бащински, така да се каже. Тогава тя повдигна устните си към мен и аз я целунах.

— Полицията може ли да докаже, че притежавате отрова?

— Това е още един тежък момент — призна Уитерспоон. — В имението си винаги имам запас от киселина, а цианкалий използвам



за тровенето на койотите и катеричките. Тези катерички, наречени малки маймунки, са ужасна напаст. Попаднат ли веднъж на царевично поле, изяждат всичко. Навъртат се около оборите и изяждат храната на конете. В Калифорния имат обичай да ги тровят и едно от средствата е цианкалий. Често се използва стрихнин, а и други отрови. При мен в имението, например, винаги имам отровен ечемик за тази цел. И вижте сега, как изглежда всичко. Получава се чудновато натрупване на улики. Полицията не може да се облекне на нищо друго, освен на тези доказателства и аз попадам в много лошо положение.

— Да, така изглежда — каза Мейсън. Уитерспоон го изгледа гневно.

— Вие можете — продължи Мейсън — да върнете мислено времето с осемнадесет години назад и да размислите как се е чувствал Хорас Адамс, когато полицията го е арестувала и го обвинила в убийство. Той е разбрал, че от натрупването на улики е хванат в здрава мрежа. Казвал съм ви, че уликите могат да бъдат фалшиви. И то не защото не са верни, а защото при тяхното тълкуване човек прави грешки. Когато ви говорех за това, вие се усмихвахте скептично.

— Но този случай е единствен по рода си — отвърна Уитерспоон. — Такова нещо, по дяволите, не се е случвало от сто години.

— Спокойно можете да намалите на осемнадесет — каза Мейсън.

Уитерспоон го фиксираше мрачно, с безпомощен гняв.

— Искате ли да бъда ваш адвокат? — попита Мейсън.

— За Бога! Не! — изкрещя Уитерспоон. — Съжалявам, че изобщо се обърнах към вас. Сам ще се погрижа за адвокат. Такъв, който няма да ми чете лекции за морала. Ще си намеря добър адвокат. Най-добрият, който може да се намери за пари. Той ще ме измъкне като на игра от това.

— Постъпете както желаете — каза Мейсън и напусна стаята.

Лоиз Уитерспоон гледаше Мейсън с блестящи очи.

— Не бива да правите това с моя баща — каза тя.

— Какво да не правя?

— Знаете какво имам предвид. Ако не бях аз, по-точно, ако не бях поставила за заблуда втората патица, папа изобщо нямаше да бъде замесен в тези неща.

— Откъде можех да зная, че баща ви е искал да донесе някаква въдица на мистър Бур, а след това да твърди, че изобщо не е правил това?

— Не смейте да твърдите, че баща ми лъже!

— Силата на уликите действия срещу него — сви рамене Мейсън.

— Все ми е едно какви улики действат срещу него. Вярвам на баща си! Той си има своите недостатъци, но лъжата не спада към тях.

— Щеше да е хубаво, ако можехте да убедите полицията в това.

— А сега ме изслушайте, мистър Мейсън. Нямам намерение да стоя тук и да си говоря с вас. Вие знаете, че баща ми не е убил мистър Бур.

— Проблемът е да бъдат убедени в това дванадесетте души на скамейката на съдебните заседатели — каза Мейсън.

— Е добре, веднага започвам да действам. Ще отида в полицията и ще разкажа за патицата, която поставих в колата на Марвин. Ще разкажа и как вие ме накарахте да направя това.

— И каква ще е ползата?

— Това ще обясни как патицата е дошла в колата на Марвин и...

— И че патицата, която е взел Марвин от имението е същата, която беше намерена в жилището на Милтър — каза Мейсън.

— Е, дори и така да е...

— И без усилие Марвин ще бъде обявен за виновен.

— Но Марвин има сигурно алиби.

— За какво?

— За времето на убийството.

— А какво е неговото алиби при убийството на Милтър?

— Не знам дали има алиби за тогава, но когато беше убит мистър Бур, той се намираше в полицията в Лос Анжелос. Вследствие на това доказателството „патица“ не може да му навреди с нищо.

— Така както представяте нещата, може би — каза Мейсън, — но ако се разглеждат по друг начин?

— По какъв начин?

— Не разбирате ли? Щом полицията се заеме с Марвин, тя ще се осведоми за миналото му, за неговите родители, за възпитанието му и така нататък. И вестниците ще използват това като интересен

материал.

— По какъв начин? Искате да кажете, че те ще пишат как той е бил отвлечен?

— На вас не ви ли е известна истината за онова мнимо отвлечане? — попита Мейсън.

— Аз... не, знам само това, което ми е казано.

— Вашият баща ми даде един протокол и няколко изрезки от стари вестници. Взех ги с мен у вас, за да ги прочета. Докато вечеряхме някой е влизал в стаята и ги е чел.

— Мистър Мейсън, да не би да искате да ме обвините, че аз съм ровила в тези неща?

— Не обвинявам никого, само съобщавам един факт.

— Е, аз нямам нищо общо с това. Изобщо не съм виждала тези протоколи.

— И не знаете какво се крие зад историята с отвлечането?

— Не. За Марвин знам само това, което е казала майка му преди смъртта си.

— Това е лъжа — каза Мейсън. — Лъжа, която е разказвала, за да осигури на сина си щастие в живота. Тя е знаела, че той ви обича. Знаела е също що за човек е баща ви и че на всяка цена ще се информира за семейството на Марвин. И тогава ще се натъкне на неприятни събития от миналото.

— Но за какво става дума?

— През 1924 година бащата на Марвин е бил осъден на смърт и екзекутиран.

Лицето ѝ се изкриви от ужас.

— Мистър Мейсън! — извика тя. — Това не може да е вярно!

— Истина е. Затова ме ангажира баща ви. Трябваше да проуча протокола от процеса и да установя, дали той съдържа нещо, което да говори за невинността на Хорас Адамс.

— Успяхте ли? Намерихте ли нещо?

— Не.

Тя го погледна така, сякаш я беше ударил.

— Баща ви не искаше да ви каже нищо, преди да приключи проучването — продължи Мейсън.

— Как да разбирам това?

— След като разбере резултата от проучването, ще му е много лесно да ви забрани всякакви срещи с Марвин, всякаква връзка, писмена, устна или по телефона.

— Мен не ме интересува какво е направил бащата на Марвин. Все ми е едно що за човек е бил той. Аз обичам Марвин. Разбирате ли това, мистър Мейсън?

— Аз разбирам, но баща ви — не.

— Но... това е... това е... Мистър Мейсън, истина ли е това? Знаете ли със сигурност, че това което каза мисис Адамс не е вярно?

— Няма място за съмнение.

— Неговият баща е бил съден като убиец и екзекутиран?

— Да.

— Вие как мислите, бил ли е виновен?

— Не.

— Стори ми се, че преди малко казахте обратното.

— Не. Казах, че при проучването на протоколите не можах да открия доказателство за невинността му.

— Но така се стига до същото.

— Не.

— Как така не?

— Отначало не разполагах с нищо друго, освен с протокола.

Намерих нещо, което би могло да сочи за неговата невинност, но то няма сила на доказателство. Надявам се да докажа, че е бил невинен, но това ще стане не чрез протокола, а с развитието на някои неща, които се случват сега.

— О, мистър Мейсън, ако можете да направите това!

— Но — продължи Мейсън, — ако полицията започне да проучва миналото на Марвин и позволи на пресата да съобщи за стария процес, работата ми много ще се затрудни. Дори и да успея да направя нещо, то няма да окаже никакво въздействие. Щом веднъж хората приемат мисълта, че бащата на Марвин е убиец, няма да има никаква полза, ако след това докажа, че не е така. Хората ще бъдат убедени, че това е някакъв трик, за който бащата-милионер е платил на известен адвокат. Докато е жив, злите езици ще говорят зад гърба му.

— Това не ме интересува, въпреки всичко ще се омъжа за него.

— Вие сте достатъчно силна да понесете това. Но Марвин? И какво ще стане по-късно с вашите деца?

Мълчанието ѝ показва колко силно е засегната от тази мисъл.

— Марвин е чувствителен, много обича своята професия и желае непременно да се издигне. Досега не е притежавал много, нито дрехи, нито пари. Но той е интелигентен и без съмнение след време

ще заеме някаква ръководна длъжност. В колежа той е бил председател на класа и издател на училищния вестник. Хората се отнасят с уважение към него и това му е приятно. Ако му се отнеме това и хората започнат да сплетничат зад гърба му, тогава...

— Замълчете! — извика Лоиз.

— Аз само излагам фактите.

— Вие не можете да допуснете баща ми да бъде осъден само заради една патица...

— Що се отнася до убийството на Роланд Бур, патицата няма никакво значение за осъждането или освобождаването на баща ви. Действително, той е станал подозрителен за полицията след показанията си за патицата. Единствената възможност да се свали обвинението от него, е да се установи кой е занесъл въдицата на Бур.

— Как е възможно това? — попита тя. — Всички от прислугата твърдят, че не са я носили. А никой друг не е бил в къщата. Мисис Бур отпътува с лекаря за града. И двамата потвърдиха, че мистър Бур е поискал въдицата малко преди да излязат. А те излязоха заедно.

— Да. Точно затова нещата изглеждат доста зле.

— Мистър Мейсън, нищо ли не можете да направите?

— Баща ви не иска да бъде негов адвокат.

— Защо?

— Защото настоях да сравни своето положение с това на Хорас Адамс преди седемнадесет години. Това никак не му хареса. Неговата гледна точка е, че семейство Уитерспоон не може да се сроди със семейството на човек, който е обвинен в убийство.

— Бедният папа! Мога да се поставя в неговото положение. Той толкова държи на семейната чест и винаги е бил горд с нашата.

— За него ще е здравословно да бъде свален с един удар от коня. За всички ни ще е полезно едно такова лечение от високомерие.

— Не знам какво имате предвид.

— Ние винаги сме възприемали много неща като естествени, само защото са ни завещани от нашите предшественици.

Хипнотизирали сме се сами. Винаги говорим гордо, че другите народи трябва да се страхуват от нас, защото никога не сме губили война. Но трябва да се научим да мислим обратното. Във всеки случай, добре ще е да се научим, че всеки трябва да стои на собствените си крака. Случаят ни дава възможност да започнем с вашия баща.

— Аз обичам баща си, обичам и Марвин.

— Естествено.

— И няма да жертвам единия заради другия.

Мейсън сви рамене.

— Не можете ли да ме разберете, мистър Мейсън? Няма да допусна съмнението да падне върху моя баща, само защото съм поставила патицата в колата на Марвин.

— Разбирам това.

— Но не ми помагате много.

— Мисля, че за това никой не може да ви помогне, Лоиз. Трябва сама да си помогнете.

— А, така, затова сега променяте вашето отношение?

— Вероятно.

— Не можете ли да намерите някакъв изход?

— Ако вие кажете на полицията — каза Мейсън, — че сте поставила патицата в колата на Марвин, сама се поставяте в много лошо положение. С това вашият баща няма да се измъкне, още не. Но със сигурност ще вкарате Марвин вътре.

— Ако не беше това с патицата, полицията нямаше да има никакво подозрение към баща ми.

— Така е, но тя вече го има. Полицията е открила достатъчно доказателства и не търси повече потвърждения. Може да се случи баща ви да застане пред съда като убиец на Ролан Бур и Марвин като убиец на Милтър. Що за положение ще е това?

— На мен не ми харесва да играя със съвестта си — каза Лоиз, — защото би могло да се случи това или онова. Считам, че трябва да направя това, което мисля за правилно, без да се грижа за това, какво ще стане накрая.

— И какво смятате, че е правилно да се направи в този случай?

— Да се каже на полицията истината за патицата.

— Изчакайте още няколко дни.

— Не, няма да изчаквам... искам да си помисля.

— Добре — каза Мейсън, — направете така.

Видът на Лоиз показваше, че едва се сдържа да не заплаче на рамото му, но тя събра цялата си гордост и излезе с изправена брадичка.

Мейсън отиде до стаята на Дела Стрийт и почука на вратата. Мис Стрийт отвори със загрижена физиономия.

— Какво искаше тя, шефе?

— Да изчисти съвестта си — засмя се Мейсън.

— Заради патицата?  
— Да.  
— И какво мисли да прави?  
— Да разкаже всичко.  
— Какво означава това за вас?  
— Че съм поставен на тясно.  
— И все още говорите оптимистично?  
— Разглеждам всяка ситуация през възможно най-розовите  
очила — усмихна се широко Мейсън.  
— Колко време ще ви даде, за да намерите решение?  
— Самата тя още не знае.  
— Един до два дни?  
— Може би.  
— А как ще изглеждат нещата след това?  
— След това ще седя върху вулкан, който може всеки момент да  
изригне. А сега изиграйте ролята на добра домакиня и ми налейте  
едни уиски.

18

В Ел Темпло цареше голяма възбуда. Това, че Джон Л. Уитерспоон е обвинен в убийство и трябва да се яви на предварително следствие пред съдията Миихън, беше достатъчно да пристигнат много хора извън града. Върху случая се дебатираше в ресторанта, фойетата на хотела, при игралните автомати и фризьорите. Навярно имаше толкова теории, колкото бяха и главите, които се занимават с убийството.

Лауренс Дормер, който представляваше Уитерспоон, минаваше за най-добрия адвокат в областта. Ако трябваше да се говори откровено, той беше съвсем объркан от представените улики, но използваше всяко предимство, което му предлагаше закона. По улиците високо се говореше, че Дормер е наясно, че уликите ще са достатъчни на съдията, за да задържи Уитерспоон под арест до следващия процес. Заради това адвокатът не искал да извади козовете си, като представи свидетели, а иска да накара прокурора да свали картите си на масата.

Разкъсвана между любовта към баща си и любовта към Марвин, Лоиз Уитерспоон мълчеше за своята част от случилото се, но това

мълчание беше заредено с нервно напрежение, което можеше да избухне всеки момент.

Дела Стрийт казваше:

— Вие трябва да държите момичето под око, шефе, иначе е възможно да стане и да разкаже всичко за патицата. Тя не е свикнала с потайности, никога не е считала една заблуждаваща маневра за необходима. Обича истината и спада към хората, които винаги и без колебание стигат до края на нещата.

Мейсън кимна.

— На вас ясно ли ви е, какво означава това? — попита Дела.

— Какво?

— Тук не сте на своя територия. Вие сте страничен, чужд човек, а местните се държат един за друг. Неща, които не биха направили впечатление в Лос Анжелос, тук няма да бъдат пропуснати. Това, което в големия град би се сметнало като умела адвокатска хватка, тук може да бъде оценено като крайно осъдително. Дори е възможно да ви обвинят за съучастничество в убийство.

Мейсън се засмя при тези думи. На вратата на апартамента се почука силно.

— Вижте кой е, Дела.

На прага стоеше Джордж Дангерфийлд.

— Мога ли да вляза? — попита той.

— Но разбира се — каза Мейсън. — Заповядайте.

— Жена ми и аз сме поканени като свидетели — каза Дангерфийлд.

Мейсън повдигна вежди.

— Узнах за някои от доказателствата, които прокурорът ще използва утре. Помислих си, че вие трябва да ги знаете, защото могат да дадат отражение върху много неща.

— За какво става дума?

— Прокурорът иска да раздуха отново стария процес.

— Имате предвид случая Адамс?

— Да.

— Но защо?

— Спомняте ли си още за това, което ви каза Уитерспоон в хотела в Паши Спрингс? — попита Дангерфийлд. — Той каза, че ако е необходимо, ще постави Марвин Адамс в положение, в което той да смята убийството за единствен изход. Чрез това искал да принуди младежа да покаже характера си.



Усмивайки се, Мейсън каза:

— Никога не си спомням това, което ми казват моите клиенти, Дангерфийлд.

— Това, за което става дума е, че сте му обърнал внимание колко опасен е неговият план и той дискутирал с вас върху това още известно време. Един от келнерите на бара, студент, който през ваканциите работи в хотела, случайно е чул разговора ви. До масата, на която сте седели с Уитерспоон е имало испанска стена, зад нея е бил младежът.

— Значи трябва да приема, че той е познавал Уитерспоон?

— Да.

— Много, много интересно. А вие как стигнахте до тези факти?

— Чрез прокурора. Той е разбрал, че аз и жена ми сме тук и ни покани за свидетели. Разговаряхме с него за стария процес.

— Какви показания дадохте пред него?

— Опитах се да му обясня, че не виждам връзка между стария процес и сегашното убийство и няма смисъл да се ровим в минали неща.

— Той разговаря ли с жена ви?

— Не. Засега само с мен. Иска да се срещне с жена ми тази вечер. Искам да се посъветвам с вас, какво може да се направи. Тази история ѝ влияе силно на нервите. Може би трябва да вземем медицинско свидетелство. Вие сте адвокат, знаете какво може да се направи в такъв случай.

— Обаче такова нещо не трябва да се прави — каза Мейсън.

— Знам, но навсякъде се постъпва така.

— Защо жена ви не иска да даде показания?

— Защото не виждаме смисъл отново да се разравя старият процес.

— Защо?

— По дяволите, вие знаете защо — каза Дангерфийлд малко сърдито. — Жена ми ви е обяснила. Тя е знаела, че Дейвид Лейтуел е носел със себе си пистолет, когато отишъл във фабриката в деня на убийството... Тя е премълчала това на процеса.

— Правила ли е фалшиви показания за това?

— Не. Никой не я попитал и тя на никой не е казала.

— \_Така\_ ли ви е казала?

— Да.

— Кога?

— Миналата вечер.

— Много интересно — каза Мейсън. — Може да се случи така, че вследствие на обвиняването на Уитерспоон в убийство през 1942 година, е възможно да стигнем до разкриването на убийство, станало през 1924 година.

— Нищо не можете да разкриете — каза Дангерфийлд. — Най-много да се преразгледа делото и да се установи, че присъдата е трябвало да бъде „Нанасяне на смъртоносен удар при самоотбрана“.

— Но може би ще мога да дам доказателство за оправдана самоотбрана.

— Не можете да съживите Хорас Адамс. Но може би ще предизвикате жена ми да наруши клетвата.

— Защо?

— Ако се яви като свидетел, тя никога няма да признае, че е знаела нещо за пистолета. Тя ми каза, че ако стигнете до споразумение, ще опише точно цялата случка пред Уитерспоон и Марвин Адамс, но в никакъв случай няма да се изложи на всеобщо презрение като една жена, която... е, вие знаете.

— Да?

— Заради това тя ме прати при вас да ви кажа, че ако искате да разкриете старата история, това може да стане само в частен разговор. Каза, че ако се яви като свидетел, ще отрича всичко. От вас зависи дали да се яви пред съда или не.

Мейсън сви устни.

— Ще каже ли нещо на прокурора за пистолета?

— Не, разбира се, не!

Мейсън пхна ръце в джобовете си.

— Ще обмисля това — каза той.

19

За Пери Мейсън беше нещо ново да седи в заседателната зала като слушател.

Жокеят, който наблюдава от трибуната родео, наклонява инстинктивно тялото си, когато погледът му проследява, как някой от смелите ездачи прави усилие да се задържи на седлото на буйстващия кон. Опитният играч на игрални автомати неволно прани движения с тялото си, като че ли направлява металното топче към целта.

Пери Мейсън седеше на първия ред по време на предварителното следствие на процеса срещу Уитерспоон. Той неволно навеждаше тялото си напред, като че ли искаше да подхвърли някакъв въпрос към залата. Ако се повдигнеше възражение, той се хващаше за страничните облегалки на стола си, сякаш искаше да стане и да се включи в дебатите. Но успя да остане тихо на мястото си по време на цялото заседание, докато прокурорът изреждаше уликите срещу обвиняемия.

Свидетелите казваха, че Роланд Бур е живял като гост в къщата на Уитерспоон. Установи се, че след случаен разговор, в който се установило, че имат общо хоби, обвиняемият е поканил Роланд Бур да му гостува. Според показанията, Уитерспоон е отправил поканата след като се появила жената на Бур.

В хода на следствието фигурата на мисис Бур все повече излизаше на преден план.

Хората от обслужващия персонал казваха, че Роланд Бур често е пътувал до града, в повечето случаи съпровождан от жена си. Но понякога, когато бил зает с нещо в стаята, жена му се срещала с Уитерспоон в един от коридорите или във вътрешния двор. Служителите мексиканци правеха показанията си твърде боязливо, но общо взето се очерта един възможен мотив или поне нарастващата интимност в отношенията между обвиняемия и жената на убития.

Появиха се и други указания за това — откраднати целувки, малки любовни сцени, които, чрез въпросите на прокурора, постепенно придобиваха гибелно значение.

След като бе успял да докаже наличието на мотив, със студена, унищожаваша прецизност прокурорът започна доказването на съществуваща възможност. Лекарят, който беше лекувал Бур, даде показания за състоянието на пациента си. Бяха представени снимки, на които си виждаше положението на съда с киселината. Съдът е бил приблизително на три метра, на подвижна масичка, която била внесена по предложение на Уитерспоон. Лекарят обясни, че последния път, когато е видял жив пациента си, той е помолил мистър Уитерспоон да донесе въдицата му, която се намирала в стаята му. Служителите казаха, че освен Уитерспоон, никой друг няма ключ от стаята.

По времето, когато е извършено убийството, в къщата са били само Уитерспоон, Роланд Бур и прислугата. Прокурорът представи доказателства за това, че кучетата са били отвързани и е било

невъзможно чужд човек да проникне в къщата.

Въдицата, намерена в ръцете на убития, беше неоспоримо идентифицирана като тази, която Уитерспоон е трябвало да донесе по молба на Бур. Бяха показани снимки на трупа. Двете части на въдицата бяха сглобени. Убитият държеше с лявата ръка върха на въдицата, а дясната бе хванала металната тръбичка, която служи за съединяването на другите две части. От положението на тялото можеше да се види, че когато е вдишал отровния газ, се е опитвал да постави последната част на въдицата.

— Съдът ще забележи — каза прокурорът, посочвайки снимката, — че убитият току-що е бил получил въдицата, когато са започнали да се образуват отровни газове.

— Възражение! — извика Лауренс Дормер, защитникът на обвиняемия и скочи от мястото си. — Възразявам против това твърдение, уважаеми господин съдия! — продължи той възмутен. — Това е само предположение. Теория, която...

— Оттеглям твърдението — каза прокурорът, усмихвайки се иронично. — В края на краищата — каза той, обръщайки се към съдията — снимката говори достатъчно ясно.

Дормер седна отново на мястото си.

Прокурорът продължи да гради по-нататък кулата от аргументи. Беше цитирана и лекарската експертиза, установила времето на настъпване на смъртта и вида ѝ.

Прокурорът извика Джеймс Хагерти, служителят, който беше влязъл заедно с Мейсън в жилището на Милтър, когато го намериха мъртъв. Той запита Хагерти за името ѝ професията му, докато Лауренс Дормер седеше на мястото си, готов за скок, за да протестира при първия въпрос, с който прокурорът щеше да се опита да отвори врата за доказателства към всяко друго убийство.

— И така, Хагерти — каза прокурорът, — когато влязохте в жилището на Лесли Милтър — вечерта преди убийството на Роланд Бур — забелязахте ли нещо, което сочеше за наличието на солна киселина или цианкалий.

— Възразявам! — извика Дормер, отново скочил от мястото си. — Уважаеми господин съдия, това няма отношение към процеса. С този въпрос прокурорът надвишава правата си. В този процес обвиняемият отговаря за едно престъпление, само за едно. При това престъпление става дума за убийството на Роланд Бур. В нашите закони няма текст, който да фиксира по-ясно правилото, че ако някой

е обвинен в едно престъпление, нито съдийската колегия, нито съдебните заседатели могат да дават предварителни присъди против него, като привеждат улики за други престъпления. Явно прокурорът смята, че има право да привежда улики, които не се отнасят към същността на процеса.

— Склонен съм да се съглася със защитника — каза съдията — но ще изслушам аргументите на прокурора.

Прокурорът Копеланд беше подготвил не само аргументи, но и дебел пакет служебни показания.

— Ако позволи уважаемият съд, ще продължа — каза той със спокойния тон на човек, който вярва, че има стабилна почва под краката си. — Няма съмнение за валидността на цитираното от защитника правило. Но все пак има изключения. Веднага искам да констатирам, че доколкото тези изключения са допустими, могат да бъдат приведени улики, за да се покаже възможността за извършване на въпросното деяние, както и само за целта да се осветлят някои факти, които се намират във връзка с престъплението на обвиняемия. Но не и с намерението да се приведе доказателство, че той е виновен и за друго престъпление. Така например, ако трябва да се докаже, че един обвиняем е фалшифицирал документи, могат да се приведат доказателства за по-ранни фалшифицирания като улики. Във връзка със сексуални престъпления могат да се привеждат по-ранни деяния от този род, за да се покаже, че обвиняемият е морално невъздържан човек. В нашия случай, уважаеми господин съдия, аз привеждам споменатите улики не за да твърдя, че обвиняемият е убил Лесли Милтър, а само за да докажа — първо, че той е бил запознат с метода на убийството, второ, че той е притежавал солна киселина, трето, че е притежавал известно количество цианкалий и четвърто, че е познавал действието на газовете от реакцията на тези химикали.

Ако уважаемият съд ми позволи — тук аз имам дълъг списък от съдебни решения относно споменатия текст от закона. С удоволствие бих цитирал някои от тях.

Например, едно решение от том 16 на Корпус Юрис, страница 589. Цитирам: „Там, където се касае за престъпление, за чието наказание трябва да се докаже виновно познание, са допустими доказателства за това, че обвиняемият по друго време и на друго не твърде отдалечено място е извършил или се е опитал да извърши подобно престъпление.“ Край на цитата.

И за да докажем, че обвиняемият е знаел за смъртоносните

газове, които се отделят при...

Съдията Миихън погледна към стенния часовник и прекъсна прокурора:

— Наближава часът за обедна почивка. Съдът обаче иска да използва възможността да провери този въпрос, тъй като той явно ще бъде много важен за процедурата и по-нататък може да изиграе важна роля. Поради това съдът прекъсва заседанието до утре сутрин. Обвиняемият се предава на шерифа. Начало на заседанието — утре, десет часа.

Служителите на шерифа изведоха Уитерспоон от залата. Съдията изчезна през вратата, зрителите започнаха да дискутират оживено. Ясно можеше да се разбере, че стената от улики, която прокурорът изграждаше срещу един уважаван в общината човек, е направила силно впечатление на зрителите.

Лоиз Уитерспоон напусна залата с гордо вдигната брадичка под съчувстващите или презрителните погледи на хората.

Дела Стрийт каза на Мейсън:

— През цялото време имахте вид, като че ли всеки момент ще скочите и ще се хвърлите в адвокатската бъркотия.

— Така беше — потвърди Мейсън.

— Ако правилно съм схванала всичко, прокурорът доста тежко обвини Уитерспоон.

Мейсън се засмя.

— Може би трябва да изпита някакво страдание, за да бъде по-добросърдечен към хората. Сега той ще разбере, как се е чувствал Хорас Адамс преди осемнадесет години. Нещо ново от Пол Дрейк?

— Нищо.

— Предадохте му поръчението ми, нали?

— Да, разбира се. Казах му да проследи момичето от бюро на Алгоуд и че искате да знаете какво е правил Роланд Бур в деня преди пристигането ни и през следващия ден.

— Преди да получи ритника от коня — каза Мейсън с усмивка. — Оттогава той остана на едно място.

— Дрейк работи върху това — каза мис Стрийт. — През целия ден беше ту в бюро, ту навън. Изпращаше телеграми и телефонираше. В града постави двама детектива и каза, че ще пристигне за един коктейл преди вечеря.

— Сега отивам в стаята си да се изкъпя и преоблека — каза Мейсън. — Досега не бях виждал толкова препълнена съдебна зала.

От хората се излъчваше толкова миризма и любопитство, че се чувствам съвсем лепкав.

Той тръгна към стаята си. Още беше в банята, когато дойде Пол Дрейк.

— Боже мой, Пери — каза той, — не знам, дали е телепатия или нещо друго, но винаги надушваш вярната следа.

— Какво има този път? — попита Мейсън.

— Тайнствената мис Х. Корина Хейсън.

— Какво е станало с нея?

— Успяхме да я открием.

— Къде?

— В Рино, Невада.

— Мъртва?

— Да.

— Убита?

— Скочила в езерото Донер. Самоубийство. Трупът не е бил идентифициран, но полицията имаше снимки в документите.

— Кога се е самоубила? — попита Мейсън.

— Приблизително по времето, когато е бил убит Дейвид Лейгтуел.

— Датата е много, много важна — каза Мейсън.

— Ето, тук има всичко, също и снимки натрупа.

— Но ти каза, че тя не е била идентифицирана.

— Не. Никой не е разпознал тялото. Тя е била съвсем гола, когато са я открили. Не са намерили никакви дрехи. Изглежда е била доста хубава жена. Съдът се е произнесъл за самоубийство. Можеш да сравниш снимките. Без съмнение е Корина Хейсън.

— Установи ли дали е можела да плува? — попита Мейсън.

— Засега още не.

— Нещата започват да приемат форма — каза Мейсън.

— Не знам до каква степен, Пери — каза Дрейк.

— Откровено казано още нищо не разбирам.

Мейсън започна да се облича.

— Как стоят нещата с момичето от бюрото на Алгоуд?

— Сали Елбертън ли? Следим я непрекъснато.

— Така че всяка минута да можете да кажете къде се намира?

— Да.

— Ако не се заблуждавам — каза Мейсън, — тази вечер Лоиз Уитерспоон ще ми постави ултиматум. И не се съмнявам, че ще чуя и

нещо за баща й.

— Събрах доста сведения за Роланд Бур — каза Дрейк. — Много често е пътувал до фала, купувал списания за фотография и разни други неща. В деня, в който ти дойде от Палм Спрингс, е бил много активен. Пътувал е четири или пет пъти до града. Купувал е фотографски материали и няколко пъти е ходил в пощата. При едно от тези пътувания жена му не е била с него.

— Информирахте ли се по-специално за тези места, където се дават пакети за съхранение? — попита Мейсън. — За да узнаете дали той...

— Ти пак отгатна правилно — каза Дрейк. — На автобусната гара на Пасифик Грейхаунд той оставил пакет и доколкото успях да разбера още не го е потърсил.

— Почакай — каза Мейсън, — там са на служба няколко млади момичета.

— Пакетът е оставен на обяд в деня, в който Бур си е счупил крака. Момичето започва работа сутрин в девет и привършва в пет след обяд. В пет часа кракът му е бил вече счупен. Значи след това той не е могъл да отиде там.

— И какво е станало с пакета?

— Изчезнал е. Значи някой трябва да го е взел.

— Момичето не си ли спомня кой е взел пакета?

— Не. Тя си спомня Бур, но за друго не се сеща. Пакетът е бил малък, увит с кафява хартия. Тя казва, че бил с големина на кашон цигари, но не си спомня точно. Там се съхраняват много пакети.

— Момичето има ли други задължения — попита Мейсън.

— Да. Тя обслужва и щанда за вестници и щанда за газирана вода.

— Може ли някой да се промъкне и да вземе пакета, без да предава номера.

— Тя се кълне, че е невъзможно — каза Дрейк. — Там внимават много. Който иска да влезе в помещението трябва да повдигне бариерата при приемателната маса.

— Струва ми се, че това ме насочва към някакъв изход, но да си призная, Пол, много съм затруднен.

— Какво премълчаваш така старателно пред мен? — попита Дрейк.

— Нищо — отговори Мейсън, — всички карти лежат на масата. Успяхте ли да установите, дали по-рано Бур е имал връзки с



Уинтербург.

— Още едно твое правилно предположение — каза Дрейк. — Някога Бур е живял там.

— Кога?

— Не знам точно, но са минали няколко години оттогава. Там той е сключвал застрахователни сделки.

— И по-късно?

— По-късно е бил по крайбрежието, където е правил бизнес с паркинги. За целта е взимал парцели под наем. След като дълго време се е занимавал с това, се е захванал с други неща. Но в живота му има една празнина, За годините от 1930 до 1935 не можах да установя нищо. Но, доколкото разбрах, не се е връщал в Уинтербург.

— Намери отпечатъци от пръстите му, Пол, и провери, дали е бил в затвора.

— Е, говори най-последно? Ти си имал нещо повече от предположение. Позволи ми да погледна зад кулисите.

— Все още не може да се каже нищо определено. Въпреки това ще ти издам нещо от това, което предполагам. Ти знаеш, че при всеки случай, с който се заемам, изхождам от предположението, че моят клиент е невинен. Така стигнах до мисълта, че е възможно Корина Хейсън да е заминала за Рино. Да приемем, че Адамс е казал истината и Лейтуел действително е имал намерение да избяга с нея. Ако тя е отишла в Рино, тогава за мене е ясно, че се е случило нещо непредвидено и се е променил целият план. Това още неизяснено събитие е довело до убийството на Лейтуел. Възможно ли е същите обстоятелства да са довели до убийството на Корина Хейсън?

— Но по тялото ѝ не са били открити следи от насилие — каза Дрейк. — Трупът е бил открит съвсем случайно в бистрите боди на езерото. Нещо е сочело за това, че тя е дошла от Рино и трупът е бил изпратен там и фотографирани. Решението на съдебните заседатели е било смърт чрез удавяне.

— Въпреки това е възможно да е убийство — каза Мейсън. Дрейк се замисли за момент.

— Така, както виждам нещата сега, Милтър не е бил изнудвачът. По-скоро това са били Бур и жена му, които са планирали да измъкнат пари от Уитерспоон. Но не виждам как това ще ни помогне по-нататък. Това може да бъде само още един допълнителен мотив за убийство. Тогава Уитерспоон ще се окаже в още по-тежко положение...

Той спря, защото някой почука на вратата. Дела Стрийт извика ОТВЪН:

— Шефе, облякохте ли се?

— Да, достатъчно, за да можете да влезете — каза Мейсън. Дела Стрийт влезе бързо и тихо в стаята и каза:

— Тя е тук.

— Лоиз Уитерспоон?

— Да.

— И какво желае?

— Иска да говори с вас.

— Най-добре да уредим това веднага.

Девојката стана, когато той влезе във всекидневната и каза:

— Бих желала да говоря с вас на четири очи.

— Можете спокойно да говорите пред тях двамата — каза Мейсън, посочвайки с глава Дрейк и мис Стрийт.

— Да поговорим за патицата, която ме накарахте да поставя в колата на Марвин — започна тя. — Нещата изглеждат така, като че ли на полицията ще се удаде да свърже това с убийството на Милтър. С други думи, патицата става важна. Няма да стоя тихо и да чакам, докато позорят баща ми с подозрения...

— Не мога да ви спра — каза Мейсън.

— Ще дам показания за патицата. Навярно знаете какво означава това!

— Какво?

— Съжалявам, че направих това — отговори тя. — Съжалявам заради себе си, за баща ми и за вас.

— А защо за мен?

— Защото няма да се измъкнете безнаказано за такова нещо, мистър Мейсън?

— За какво нещо?

— Това се нарича фалшифициране на улики. Аз не разбирам много от правни въпроси, но ми се струва, че това е нарушение на закона. Или поне пример за правна неморалност. Такива са моите разбирания.

Мейсън запали цигара.

— Разбирате ли нещо от хирургия?

— Какво искате да кажете с това?

— Понякога се случва така, че трябва да се реже — отвърна Мейсън — и то дълбоко, за да се спаси животът на пациента. В този

случай се касае, така да се каже, за правна хирургия.

— И тя не нарушава закова?

— Може би, не.

— Но за вас ще бъде неприятно, ако дам показания, нали?

— Съвсем сигурно.

Нейният поглед омекна малко, когато каза:

— Мистър Мейсън, вие бяхте много, много добър към мене. Не знам защо ме накарахте да направя това с патицата — е, знам защо. Вие изпитвате силна симпатия към Марвин и мисля, че скривате нещо от мен.

— И то нещо, за което с удоволствие бих искал да говоря с вас — каза Мейсън. — Седнете моля. Да запалим цигара и да прием по нещо.

— За пиене не искам нищо, но ще запаля една цигара. И ви моля да не ме щадите и да говорите без заобикалки.

— Казах ви истината за миналото на Марвин и за причината, поради която ме ангажира баща ви — започна Мейсън. Казах ви също, че в протокола не открих нищо, което да ми направи впечатление, но аз подходах от друга гледна точка. И сега имам доказателството, което ми беше необходимо. Мога да освободя Марвин от греха на баща му, но това ще бъде възможно само, ако мога да действам изцяло по свой начин. Ако споменете нещо за патицата, аз ще бъда въввлечен в сегашния процес и ще затънало шия в него. Тогава няма да имам свобода да направя това, което е необходимо за разкриването на старата афера. Ако Марвин узнае за стария процес, ще ви избяга. Трябва да разберете това.

За прокурора ще бъде удоволствие да ме намеси в историята с патицата. Освен това той иска да изнесе някои факти от стария процес. И вие много ще му помогнете за това. Но ако той излезе с улики от стария процес, за да подкрепи своите доказателства по мотива за убийството на Бур, свидетелите трябва да положат клетва. А аз искам да се захвана с нещата по мой начин.

— И как искате да постъпите? — попита Лоиз Уитерспоон, явно несигурна, какво ще бъде нейното решение.

— Искам да предадете на баща си нещо.

— Какво е то?

— Да му кажете да се погрижи неговият глупав адвокат да си стои на мястото и да си затваря устата — каза Мейсън с такава злоба, че всички замръзнаха.

— Но защо? Защо? Той не каза много. Само проведе кръстосан разпит със свидетелите и възрази един или два пъти.

— Той възразява срещу въпроса какво е установил полицаят, когато е влязъл в жилището на Милтър — каза Мейсън.

— Е, да! Нима това не е изходната точка? Свързана е направо с изхода на процеса. Не разбирам много от правни въпроси, но виждам ситуацията така. Ако съдът заподозре баща ми и за двете убийства, то всички ще го смятат за виновен и...

— Разбира се, че ще смятат така. Вестниците вече поднесоха съответните коментари. Всеки човек, който може да чете и мисли, вече знае уликите, които прокурорът иска да представи. Дори и баща ви да успее да обори тези улики с някой адвокатски трик, мисълта за тях ще остане в главата на съдията. Всъщност, какво ще прави адвокатът на баща ви?

— Не знам.

— Доколкото чувам, той смята своите аргументи за толкова слаби, че дори няма да се опита да представи контрадоказателства и да отхвърли обвинението пред съда. Исква да изчака докато започне процесът срещу баща ви и тогава да представи своя доказателствен материал. Това не е ли добра тактика на защита?

— Не — каза Мейсън и я погледна в очите.

— Защо?

— Защото баща ви е прекалено горделив. Всичко това ще му се отрази лошо. Това, че ще бъде попритиснат, ще му бъде от полза, но ако бъде притиснат повече, може да рухне. Градчето ви е малко и баща ви тук е влиятелна личност. Той трябва недвусмислено да отхвърли това обвинение, иначе ще бъде унищожен. Ако адвокатът му търси убежище в адвокатски трикове и в спорове по параграфите, дори и да спечели делото, хората няма да са убедени, че е невинен.

— Искате ли да говоря с баща си?

— Не — каза Мейсън намръщен.

— Защо?

— Защото аз не съм негов защитник. Дори нарушавам професионалната етика, като говоря какво прави или не друг адвокат.

— Какво ще правим с патицата?

— Ако искате, идете и разкажете всичко. За баща ви това сега няма да е от полза. Но ще въвлечете Марвин и скандалът ще избухне. Това може да подтикне младежа към самоубийство, или ще го накара да изостави учението, да изчезне и да стане войник. Можете да си

представите какво ще се случи след това. Той ще положи всички усилия да не се завърне никога. И ако все пак се върне, никога вече няма да се доближи до вас.

Момичето беше пребледняло, но погледът му остана твърд.

— Какво трябва да направя сега?

— Оставете се да ви води съвестта — беше отговорът на Мейсън.

— Добре. Ще съобщя за моя годеж с Марвин — каза тя. — Ще го накарам да отпътува с мен за Юма, където ще се оженим още тази вечер. След това ще отида при съдията и ще дам показания.

— Приблизително това очаквах от вас — каза Мейсън.

Тя погледна Дела Стрийт, видя симпатията в очите ѝ и каза бързо:

— Няма нужда да показвате симпатията си към мен. Лесно мога да си спомня, че съм жена и да се разплача. Но сега трябва да се действа, а не да се плаче.

— Ако Марвин не поиска да се ожени сега?

— Мога да го накарам да направи това! — каза енергично Лоиз Уитерспоон.

— И след това искате да дадете показания за патицата?

— Да. Надявам се, че това няма да ви засегне или да навреди на плановете ви. Ще дам показания. Не мога да понасям да нося със себе си една лъжа.

— И какво ще се случи след това?

— След това? Ако не докажем, че бащата на Марвин е невинен, какво от това? Марвин вече ще е мой мъж и не може просто така да избяга от мен.

— Но вестниците ще изнесат скандални материали.

— Оставете ги тях! На мен ми тежи най-вече, как ще се отрази това на вас. Но не мога да поставя на карта общественото положение и името на баща си, като продължавам да мълча.

— Аз ще успея някак си да се защитя, не се безпокойте.

Отивайте и кажете всичко за патицата.

Внезапно тя му подаде ръка и с неподозирана сила стисна неговата със студените си пръсти.

— Предполагам, че неведнъж през живота си сте правил чудеса, мистър Мейсън. Но това което правите сега е най-прекрасното. Дори сте готов да поставите в опасност кариерата си. Благодаря ви много!

Мейсън я потупа по раменете.

— Само напред! — каза той. — Вие сте борческа натура. Ако човек иска да има от живота това, което желае, трябва да се бори за него решително и енергично.

— Вярвам, че ще се боря достатъчно енергично — каза тя и тръгна към вратата.

Тримата гледаха мълчаливо след нея. Звъненето на телефона беше като експлозия. Дела Стрийт се стресна, като че ли непосредствено зад нея отекна изстрел. Лоиз Уитерспоон замря в очакване на вратата. Мейсън, който беше най-близо до телефона, вдигна слушалката.

— Ало... Да, самият Мейсън... Кога?... Добре, идвам веднага. Той остави слушалката и се обърна към Лоиз.

— Идете да намерите годеника си, заминете за Юма и се оженете.

— Това и ще направя.

— И нито дума за патицата!

Тя поклати глава.

— Няма да бъде необходимо да казвате нищо — засмя се Мейсън.

— Как така?

— Баща ви ме вика. Утре ще се явя в съда като негов защитник.

— Защото вие допринесохте да се натрупат улики срещу него — каза тя студено.

— От морална гледна точка сигурно имате право — каза Мейсън, — но това е спорен въпрос, върху който няма нужда да си блъскате главата, защото утре ще вляза в съдебната зала и ще разкъсам на парчета обвиненията, повдигнати срещу баща ви. Ще ги превърна в юридическа развалина.

Няколко секунди тя стоя, изучавайки неговото решително лице с борчески искри в очите, след това бързо се приближи до него и попита:

— Ще целунете ли годеницата?

Въздухът в съдебната зала бръмчеше от възбуда, когато Пери Мейсън премина през преградата, която отделяше масата на адвокатите от зрителите, и седна до Лауренс Дормер и обвиняемия.

— Моля за спокойствие! — извика съдията Миихън. Лауренс Дормер стана.

— Ако съдът позволи, искам към защитата да се присъедини мистър Пери Мейсън.

— Съдът позволява — каза съдията. Мейсън стана бавно.

— Ние искаме Ваше благородие — започна той, — да оттеглим възражението, което вчера направихме срещу поставените от прокурора въпроси към полицейския служител Хагерти. Той може да отговори.

Прокурорът беше повече от изненадан и му беше необходимо известно време, за да прикрие учудването си. Той усети поставения му капан, надигна се и каза:

— Съдът трябва да разбере, че тези въпроси се поставят само за да се докаже, че обвиняемият е имал достъп до такива отрови, познавал е тяхното приложение и е бил запознат със смъртоносното им действие.

— Така и разбрах това — каза съдията Миихън.

— Убеден съм, че и защитата схваща въпросите така — допълни Копеланд и погледна към Пери Мейсън.

Мейсън беше седнал отново и прехвърлил крак върху крак.

— Защитата познава законите — или вярва, че ги познава — каза той, усмихвайки се.

Половин минута, която изглеждаше много дълга, Копеланд се колебаеше, след това каза да бъде прочетен въпросът от протокола и получи отговора на свидетеля.

Много предпазливо Хагерти описа откриването на трупа на Лесли Милтър и подчерта, че отровата е същата и употребена по същия начин, както при убийството на Роланд Бур.

По-нататък служителят разказа, че двадесет-тридесет минути след откриването на трупа на Милтър, Уитерспоон е дошъл в жилището да търси Пери Мейсън. Обвиняемият казал, че го е търсил на много места и най-накрая е дошъл в жилището на Милтър. Уитерспоон не само че не е споменал, че вече е идвал в жилището, но дори дал да се разбере, че идва за пръв път там.

Разпитът на свидетеля беше изслушан без възражения от страна на защитата. От прецизността, с която Копеланд формулираше въпросите си, личеше, че той става все по-несигурен и загрижен.

Когато завърши разпитът на Хагерти, прокурорът стана и каза:

— Ако съдът позволи, за тази улика ще даде показания

следващият свидетел, чрез когото ще докажем, че обвиняемият е бил забелязан да напуска жилището приблизително по времето, когато е било извършено убийството. Моля, нека съдът отбележи, че той служи само за една ограничена цел и — допълни той триумфиращо — че беше приет от защитата без възражение.

— Други въпроси? — обади се Мейсън.

— Не. Можете да започнете кръстосания разпит.

И Мейсън започна.

— Мистър Хагерти, когато влязохте в жилището, забелязахте ли аквариум със златни рибки, в който плува една млада патица?

— Възражение за отклонение от коректния кръстосан разпит — каза Копеланд бързо. — Въпросът по отношение убийството на Милтър беше поставен със съвсем ограничена цел, както вече подчертах. Нямам желание да дискутирам засега това убийство.

— Няма никакво значение за какво имате желание — каза Мейсън. — Вие отворихте достатъчно широко вратата за директен разпит по целите на обвинението. Според законните определения при кръстосан разпит аз имам правото да я отворя съвсем. Точно това е моето намерение, господин прокурор — да я отворя широко.

— Възразявам, Ваше благородие. Това не е обичайният начин за провеждане на кръстосан разпит.

— Как така не? — попита веднага Мейсън. — Вие се опитахте да свържете обвиняемия с убийството на Милтър.

— Но само за да докажа, че е запознат със специфичните методи, които улесняват едно убийство — отвърна прокурорът.

— Каква е била вашата цел не ме интересува — каза Мейсън. — Аз ще поднеса доказателство, че Джон Л. Уитерспоон не може да има нищо общо с убийството на Милтър. Ще докажа, че Милтър е бил мъртъв, когато Уитерспоон е започнал да изкачва стълбите към жилището му. Ще докажа това не само чрез моите, но и чрез вашите свидетели. И след това ще хвърля в лицето ви вашия аргумент. Вие се качихте там и...

Съдията Миихън почука с чукчето по масата.

— Моля защитникът да не употребява лични обиди и да се обръща с аргументите си към съда.

— Много добре — каза Мейсън с усмивка. — Аз се съмнявам, че прокурорът искаше да поднесе определени улики за една ограничена цел в следствието. Защитата не направи никакво възражение. Той поднесе само част от доказателствата, тази част,



която ще му послужи. Ние имаме право да изнесем всичко пред съда.

— Що се отнасяло този специален въпрос. — каза Миихън, — възражението се отхвърля. Свидетелят трябва да отговори на въпроса.

— Да, така е — каза Хагерти. — В аквариума плуваше една патица.

— Направи ли ви впечатление с нещо тази патица?

— Да.

— С какво?

— Тя като че не можеше да плува, всъщност като че ли се давеше.

Гръмналият в залата смях заглуши ожесточеното чукане на съдийското чукче. Хагерти пристъпваше от крак на крак, но гледаше упорито и сърдито към смеещите се зрители.

— Ние се намираме в една област, където преобладава селското стопанство — каза Мейсън, усмихвайки се сдържано. — Ето защо намирам, че представата за патица, която не се е научила да плува и се дави в аквариум, е малко развеселяваща. Сигурен ли сте, мистър Хагерти, че патицата се давеше?

— Нещо не беше наред с нея — каза Хагерти. — Какво, не знам, но тя беше потънала под водата.

— Не сте ли чувал, че патиците могат да се гмуркат?

— Да, разбира се, но за пръв път видях патица да се гмурка със задника напред.

Бурният смях в залата продължи доста време.

— Във всеки случай сте сигурен, че когато влязохте в помещението, с патицата нещо не беше наред? — попита Мейсън, когато в залата отново бе настъпила тишина.

— Да, тя не стоеше правилно. Беше потънала две трети във водата.

— И какво стана с патицата след това?

— Явно след това се пооправи. Аз самият се чувствах много зле, тъй като бях глътнал малко газ. Когато се почувствах по-добре, погледнах към патицата. Тя плуваше спокойно над водата.

— Когато дойде обвиняемият, патицата беше ли все още в аквариума?

— Да.

— Обвиняемият каза ли нещо за патицата?

— Да.

— Какво?

— Че е негова.

— Още нещо?

— Да. Че Марвин Адамс, един млад човек, който бил на посещение в неговата къща, я е взел със себе си същата вечер.

— И обвиняемият със сигурност разпозна патицата като негова собственост?

— Да. Съвсем сигурно. Той каза, че може да се закълне в това. Значи това беше неговата патица.

Мейсън се поклони с усмивка.

— Благодаря ви, Хагерти. Вие бяхте много надежден свидетел. Нямам други въпроси.

Прокурорът Копеланд се поколеба за момент преди да извика:

— Алберта Кромуюел.

Тя влезе в залата, повдигна дясната си ръка, положи клетва и седна на свидетелския стол. Погледна бегло към Мейсън с твърдия поглед на жена, която вече е решила какво ще говори и ще отхвърля всичко, което не иска да каже.

Копеланд отново беше самата любезност. Сега той се намираше върху сигурна почва, което личеше от тона, с който говореше.

— Вие се наричате Алберта Кромуюел и живеете тук в Ел Темпло?

— Да, сър.

— Тук ли бяхте вечерта, когато е било извършено престъплението, за което става дума?

— Да, сър.

— Вие живеете в къта под наем на Синдер Бут Авеню, номер 1162?

— Да.

— В същата къща, в която живееше убитият Лесли Милтър?

— Да, сър.

— Какво е разположението на жилището ви по отношение на неговото?

— Моето се намира вдясно от неговото. На първия етаж има две жилища. Едното беше негово, в другото живея аз.

— Между двете жилища има ли някаква свързваща врата или друга възможност за директно преминаване?

— Не.

— През въпросната вечер видяхте ли обвиняемия Джон Л. Уитерспоон?

— Да.

— Къде и кога?

— Беше приблизително дванадесет без десет, може би без петнадесет. Не мога да определя точно времето, но знам със сигурност, че беше след единадесет и половина и преди полунощ.

— Където видяхте по това време?

— Тъкмо когато напускаше жилището на мистър Милтър.

— Със сигурност ли можете да го разпознаете?

— Да, сър. Видях не само него, но записах и номера на колата му. Знам точно, че беше мистър Уитерспоон.

— Знаете ли дали той тъкмо е напуснал жилището или...

— Да, сър — прекъсна тя прокурора в желанието си да отговори: — Знам, че идваше от жилището, защото чух стъпките му по стълбите, чух как долу се отвори и затвори вратата и след това той излезе на улицата.

— Как успяхте да видите всичко това?

— От моя прозорец. На първия етаж къщата има два ъглови прозореца. Ако погледна от моя прозорец надолу, мога да видя входа за жилището на Милтър.

— Можете да започнете кръстосания разпит — обърна се Копеланд към масата на адвокатите.

Мейсън се надигна бавно. Той фиксираше лицето на свидетелката.

— Познавахте ли Лесли Милтър още когато беше жив?

— Да.

— Още от Лос Анжелос ли го познавате?

— Да — тя погледна предизвикателно Мейсън.

— Вие бяхте негова законна съпруга?

— Не.

— Не сте били негова съпруга?

— В никакъв случай.

— Твърдяла ли сте някога, че сте негова съпруга?

— Не.

— Живяла ли сте някога при него като негова съпруга?

— Възражение! Въпросът е некомпетентен, без значение и несъществен! — Възмутено извика Копеланд. — Моля съдът да забележи това, въпросът е поставен единствено с цел да компрометира свидетелката. Въпросът е без значение за...

— Възражението се приема.

Мейсън се поклони, признавайки решението на съдията и каза с респект:

— Ваше благородие, ако мога да допълня нещо. Аз считам склонността на един свидетел към един съществен фактор...

— Съдът не допуска въпроса — каза съдията Миихън. — Вие имате право да питате свидетелката, дали е била съпруга на убития и дали някога е твърдяла това. Вие можете да питате свидетелката дали е била в приятелски отношения с него, но съдът счита, че след като получихте отговорите, нямате право при сегашното състояние на следствието да я поставяте в неприятно положение. Вие разбирате, че уликите, които засягат убийството на Милтър, се поднасят само с една ограничена цел. Съдът реши, че връзката с настоящия случай — понеже вашият въпрос беше насочен към това — е далечна.

— Добре — каза Мейсън. — Ще продължа с други въпроси. Мис Кроммуел, имала ли сте възможност да излезете през задната врата на вашето жилище и преминавайки през ниските перила, да стигнете до задната врата на жилището на Милтър?

— Възможно е.

— Правила ли сте това някога?

В очите ѝ просветна триумф, когато отговори студено и решително:

— Не.

— Правила ли сте това през въпросната вечер?

— Не.

— Видяхте ли мистър Милтър през въпросната вечер?

— По-рано, когато той влезе в жилището си.

— Търсихте ли го в жилището му?

— Не.

— Когато звънна звънецът, Лесли Милтър не приготвяше ли за вас горещ пунш е ром и масло и не ви ли каза да се върнете в жилището си?

— Не, сър.

— Вие споменахте, че сте видяла обвиняемия, когато напуска жилището. Постоянно ли наблюдавахте жилището тази вечер?

— Не, сър. Съвсем случайно стоях на ъгловия прозорец.

— И защо стояхте на ъгловия прозорец?

— Съвсем случайно. Казах вече.

— Ако погледнеше вътре, обвиняемият би ли могъл да ви забележи?

— Не, не вярвам.

— Защо не?

— Защото аз гледах навън, а той трябваше да погледне навътре.

— И той не можеше да направи това?

— Сигурно не.

— Вие искате да кажете, че не би могъл да ви забележи на прозореца, защото зад вас не е имало осветление?

— Разбира се.

— Значи стаята е била тъмна?

За момент мис Кромуюел се поколеба, след това каза:

— Да, струва ми се. Може да е било така.

— Лампите в стаята не бяха включени?

— Не, сър. Мисля, че не.

— И транспарантите бяха вдигнати?

— Аз... не мога да си спомня точно.

— Искате да уверите съда, че сте наблюдавала обвиняемия през спуснати транспаранти?

— Не, не исках да кажа това.

— А какво искахте да кажете?

За няколко секунди тя не успя да намери отговор и на лицето ѝ се изписа отчаяние. След това ѝ хрумна нето и тя каза:

— Аз помислих, че питате дали всички транспаранти са били спуснати. Знаех, че не бяха спуснати при този прозорец, но не мога да си спомня какво беше положението при другите.

Тя се засмя с чувство на превъзходство и си личеше, че мисли: „Ти си въобрази, че ме надхитри? Но все пак успях да ти се изплъзна.“

— Но в стаята никоя от лампите не светеше — продължи Мейсън.

— Не, знам това със сигурност.

— С каква цел влязохте в тъмната стая?

— Е, исках... исках да взема нещо.

— Прозорецът, до който стояхте, е най-отдалечен от вратата, нали?

— Да, така е.

— А ключът за осветлението е до вратата, нали?

— Да.

— Значи, когато влязохте в стаята да търсите нещо, вече не си спомняте какво, не запалихте светлината, а веднага преминахте през

тъмната стая, за да стигнете до прозореца и да погледнете към входа на жилището на Милтър?

— Не, аз просто стоях там, за да обмисля нещо.

— Аха. И малко след това, когато аз позвъних, вие слязохте по стълбите от вашето жилище?

— Да.

— И говорихте с мен?

— Да.

— И ние вървахме известно време заедно в посока към центъра на града, нали?

— Да.

— И ние след това продължихте към автобусната станция, нали?

Прокурорът подхвърли злорадо:

— Ваше благородие, трябва да възразя. Този разпит се отклонява твърде много. Накъде е тръгнала свидетелката или какво е правила, след като е напуснала къщата, това не влиза във въпросите на един законен кръстосан разпит. Това е некомпетентно, несъществено и много се отклонява от времето на престъплението. Съдът трябва да има предвид, че това привеждане на доказателства трябва да има много ограничена цел.

— Мистър Мейсън — каза съдията Миихън, — ако искате съдът ще чуе вашата обосновка, но независимо от това смятам гледната точка на прокурора за правилна.

— Аз също намирам това за правилно — каза Мейсън. — Мисля, че това е коректно мнение и нямам повече въпроси към тази млада жена. Благодаря ви, мис Кромуюел.

Можеше да се забележи, че тя се беше приготвила за истинска битка с Мейсън и сега беше смутена, че той прие съвсем равнодушно нейните показания, които напълно се различаваха от това, което му беше казала по-рано. Тя тъкмо искаше да напусне свидетелската скамейка, когато Мейсън каза като че ли между другото:

— Все пак, още един въпрос, мис Кромуюел. Сега забелязах, че в залата се намира мистър Реймънд Алгоуд. Познавате ли го?

— Да — каза тя след кратко колебание.

— А познавате ли неговата секретарка, мис Сали Елбертън?

— Да.

— Твърдяла ли сте някога в разговор с някой от двамата, че сте жена на Лесли Милтър?

— Аз... това значи...

— Мис Елбертън, бихте ли станала?

Младата руса жена се надигна боязливо.

— Мис Кромуел, казвала ли сте някога на тази жена, че сте омъжена за Лесли Милтър?

— Не съм твърдяла това — каза свидетелката. — Казах й само, че трябва да го остави на спокойствие и... — По средата на изречението тя се съвзе и спря потока от думи, който се изливаше от устата й.

Когато осъзна какво е казала и видя наоколо любопитните погледи, тя се свлече на свидетелския стол.

— По-нататък — каза Мейсън. — Продължете спокойно и ни позволете да чуем какво искахте да кажете.

— Вие преднамерено ме подведохте! — каза тя възмутено. — Накарахте ме да повярвам, че съм свършила с показанията, а след това накарахте тази жена да стане и...

— Какво имате против „тази жена“, както нарекохте мис Елбертън? Благодаря ви, мис Елбертън, можете да седнете.

Сали Елбертън седна и забеляза, че присъстващите извиха вратове към нея, но веднага след това отново се обърнаха към Алберта Кромуел.

— Добре тогава — каза свидетелката, като че ли решена да издържи докрай. — Ще разкажа всичко! Това, което казах досега е самата истина, с изключение на някои неща, които мислех да премълча. Живях с Лесли Милтър като негова жена. Никога не се оженихме, защото той казваше, че не е необходимо. Аз му вярвах. Той винаги ме представяше като негова жена. Тогава се появи тази и до такава степен му завъртя главата, че той реши да ме напусне. Знаех, че и по-рано е прескачал настрани, но не беше нещо сериозно. Случва се с всички мъже. Но тя направо го подлуди и...

Слисаният прокурор се окопоти и я прекъсна:

— Един момент! Ваше благородие, струва ми се, че тези изявления са твърде странични, без значение и несъществени...

— Не съм на същото мнение — каза строго съдията Миихън. — Сега свидетелката прави показания, които са напълно противоположни на тези, които направи преди няколко минути. Тя признава, че отчасти показанията й са били неверни. При тези обстоятелства съдът желае да чуе всяка подробност, която иска да съобщи свидетелката. Говорете, мис Кромуел.

Тя се обърна към съдията и каза:

— Мисля, че вие просто няма да разберете, но беше така, както ще обясня сега. Лесли избяга от мен и дойде тук, в Ел Темпло. Едва след няколко дни успях да разбера къде е. Дойдох тук, за да бъда при него. Той ми обясни, че е по служба и ако остана при него ще му попреча да изпълни задачата си. След това разбрах, че жилището до неговото е свободно и го наех. Мисля, че той действително работеше по някаква поръчка...

— Можете да не съобщавате какво мислите — прекъсна я прокурорът Копеланд. — Отговаряйте само на въпросите, които ви поставя мистър Мейсън. Аз моля уважаемия съд да забрани на свидетелката да прави показания от този род и да се ограничи само с въпросите, поставени в кръстосания разпит.

Съдията се наведе напред и погледна остро свидетелката.

— Желаете ли да изясните противоречията, във вашите показания, мис Кромуел?

— Да, господин съдия.

— Тогава продължавайте.

— Лесли ми каза, че ако бъда добра и не разваля неговите служебни работи, след няколко седмици бихме могли да напуснем Ел Темпло и да отидем където пожелаем. Каза, че ще има много пари.

— Не ме интересува какво е казал Милтър — прекъсна я съдията. — Искам да знам как се стигна дотам, че една част от показанията ви са фалшиви и дали тази точка е единствената, при която се отклонихте от истината.

— Но аз трябва да ви обясня това, за да ме разберете — каза тя упорито. — Вечерта, когато беше убит, Лесли ми каза, че задачата му е към своя край, но преди това при него ще дойде Сади Елбертън. — Обясни ми, че поддържал близко познанство с нея само, за да може да получава някои сведения. През цялото време се отнасял с нея дипломатично, за да може да изпълни задачата си. Тя била суетна фантазьорка без мозък и той трябвало да ѝ говори всякакви глупости, за да измъкне желаната информация.

— През тази вечер бяхте ли в жилището на Милтър? — попита съдията.

— Да, бях там. Отидох да уговоря нещо с него. Очакваше Сади Елбертън преди полунощ. Беше започнал да приготвя горещ пунш, когато на вратата се позвъни. Той се разсърди и ми каза: „Дал съм ключ от жилището на тази глупачка, за да не звъни и да не я виждат всички. Вероятно го е загубила. Върни се в жилището си, ще ти дам



знак, когато теренът се освободи.“

— И какво направихте вие? — попита Мейсън.

— Излязох през задната врата и влязох в моето жилище. Чух, че той заключи вратата, след като излязох.

— Погледнахте ли кой влиза у тях?

— Не сър, не погледнах. Влязох в жилището си, седнах и слушах радио.

— И след това?

— След известно време се изнервих и станах малко подозрителна. Отидох на пръсти до задната врата, но не можах да чуя нищо. Когато допрях ухо до стената, ми се стори, че чувам гласове и как някой се движи. Тогава реших да застана на прозореца и да наблюдавам кога ще си тръгне тя. Искях да знам точно времето. И така, влязох в предната стая и застанах на прозореца. Видях, че пред къщата е спряла кола. След малко от жилището излезе този човек — тя посочи Уитерспоон — и се качи в колата. Помислих, че може да е някакъв полицейски служител.

— Защо помислихте така? — попита Мейсън.

— Не знам. Понякога Лесли се заемаше с рисковани неща.

Няколко пъти имаше трудности. За всеки случай си записах номера на колата.

— И след това?

— Аз не бях облечена, бях наметнала само един пеньоар.

Отидох в спалнята и се облякох. Тогава реших да прескоча перилата и да надникна през прозорчето на задната врата. Видях, че кухнята е пълна с дим. Примъкнах един сандък, качих се върху него и погледнах вътре. На пода видях краката на мъж. Видях също, че захарта и водата са напълно извтели. Почуках силно но не се чу нищо. Опитах се да отворя вратата, но тя беше заключена. Тогава преместих сандъка настрани, прескочих перилата, минах през моето жилище и се спуснах бързо по стълбите. Вие, мистър Мейсън, тъкмо звъняхте на вратата на Лесли, затова не се осмелих да покажа твърде голям интерес или да вляза в жилището със сила. Щом се измъкнах от вас, се обадох в полицията и казах, че в жилището на Милтър нещо не е наред. След това отидох на автогарата и зачаках. Това е истината и всичко, което мога да кажа. Съдията Миихън погледна към Пери Мейсън.

— Други въпроси?

— Не, Ваше благородие — каза Мейсън. Прокурорът Копеланд,

явно объркан, също нямаше въпроси.

— Тогава това е всичко, можете да напуснете — каза съдията на свидетелката.

Едва сега Алберта Кромюел избухна в плач. Хълцайки, тя напусна свидетелската скамейка.

Служителят в залата предаде на прокурора лист хартия. Копеланд го прочете с учудена физиономия и каза на съдията:

— Ваше благородие, вярвам че изясних една съвсем необикновена ситуация. Ако съдът позволи, ще призова един свидетел, чиито показания ще подкрепят доказателствата срещу обвиняемия.

— Добре — каза съдията.

Прокурорът напусна мястото си, застана пред зрителите и отправи поглед към облечената в черно мисис Бур, която седеше на първия ред. С драматичен глас той каза:

— С позволение на съда, сега ще призова на свидетелската скамейка мисис Бур, вдовицата на Роланд Бур. Тя ще бъде моята следваща свидетелка. Мисис Бур, моля, елате тук да положите клетва.

Диана Бур беше неприятно изненадана, но се приближи до свидетелската скамейка. Изглеждаше много елегантна в траурното си облекло.

Тя вдигна ръка, положи клетва, назова имената и местожителството си и зачака напрегнато, докато прокурорът оглеждаше залата, зала се увери, че всички присъстващи са достатъчно внимателни.

— Виждала ли сте някога да се дави патица? — попита той с глас, който не предвещаваше нищо добро.

Този път отстрана на зрителите нямаше прибързани смехове. Държането на мисис Бур беше изяснило, че сега нещата ще станат интересни и че предстоят драматични събития.

— Да — отговори тихо мисис Бур.

В тишината, която настъпи в залата, можеше да се чуе дишането на хората и шума от дрехите им, тъй като слушателите се въртяха неспокойно и се надигаха, за да видят по-добре свидетелката.

— Къде беше това?

— В къщата на мистър Уитерспоон.

— Кога?

— Приблизително преди седмица.

— Разкажете какво се случи.

— Марвин Адамс говореше за давени се патици и моят мъж му се присмя. Тогава Адамс донесе една патица в аквариум, сложи нещо във водата и тя започна да потъва.

— И удави ли се?

— Не. Мистър Адамс я извади, преди да се удави.

Прокурорът се обърна победоносно към Пери Мейсън.

— Можете да започнете — каза той.

— Много ви благодаря — отговори Мейсън с преувеличена вежливост. Известно време той стоя мълчаливо, след това започна спокойно:

— По-рано вие сте живяла в Уинтербург, мисис Бур?

— Да.

— Там ли се запознахте с вашия съпруг?

— Да.

— На колко години сте?

— На тридесет и девет — каза тя след кратко колебание.

— Чувала ли сте някога в Уинтербург за Корина Хейсън?

Споменава ли е съпругът ви името Корина Хейсън?

Диана Бур отбягна погледа на Мейсън.

— Какво означава това? — намеси се прокурорът. — Защо не разпитвате свидетелката за патицата?

Мейсън игнорира подмятането.

— Говорил ли е някога вашият съпруг за Корина Хейсън?

— Той... да. Но оттогава са минали много години.

Мейсън се облегна и замълча.

— Други въпроси? — попита съдията.

— Не, Ваше благородие.

— Надявах се, че ще поставяте въпреки, които ще хвърлят повече светлина за даещата се патица — каза със саркастична усмивка прокурорът Копеланд.

— А аз мислех, че вие искате да направите това — отвърна му Мейсън с усмивка. — Даещата се патица е ваш проблем, господин прокурор. Нямам други въпроси към свидетелката.

— Е, добре — каза прокурорът. — Като мой следващ свидетел ще посоча Марвин Адамс. Искам да подчертая, Ваше благородие, че не очаквах да стане нужда да го призовавам. Но съдът ще ме разбере. Искам да стигна до действителните факти в този случай. Поради това, което съобщи свидетелката, по мое мнение е необходимо...

— Като прокурор не е необходимо да обяснявате вашето

намерение — каза съдията. — Просто извикайте вашия свидетел.

— Марвин Адамс, моля, елате тук.

С явно нежелание Марвин Адамс се приближи до свидетелската скамейка, положи клетва и седна срещу враждебните очи на прокурора.

— Вие чухте какво каза мисис Бур за даещата се патица.

— Да, сър.

— Провеждал ли сте такъв експеримент?

— Да, сър.

— След това — прокурорът скочи и посочи обвинително с пръст към Адамс — проведохте ли същия експеримент в жилището на Лесли Милтър вечерта, когато беше убит? Или не?

— Не, сър.

— Познавахте ли Лесли Милтър?

— Не, сър.

— Никога ли не сте го срещал?

— Не, сър.

— Бил ли сте в неговото жилище?

— Не, сър.

— Но сте правили експеримент с патица и сте го обяснил на гостите на мистър Уитерспоон?

— Да, сър.

— И сред тези хора беше мистър Джон Л. Уитерспоон, нали?

— Не, сър. Мистър Уитерспоон не присъстваше.

За момент прокурорът остана объркан.

— Обяснете какво направихте там — каза той, опитвайки се да скрие объркването си. — Как направихте така, че патицата да се дави?

— Като използвах един детергент — отговори Адамс.

— Какво представлява този детергент?

— Едно съвсем ново откритие, средство, чрез което се преодолява естествената несъвместимост между маслото и водата.

Докато Марвин Адамс обясняваше сложното действие на детергента, всички зрители слушаха с интерес, а съдията Миихън наведен напред, внимателно наблюдаваше младия човек.

— И вие твърдите, че с помощта на този детергент можете да накарате една патица да се удави — каза прокурорът.

— Точно така. Няколко хилядни процента от един силен детергент причиняват потъването на патицата.

Прокурорът се замисли за момент, след това каза:

— Впрочем, вие не сте в родствена връзка с обвиняемия, нали?

— Напротив, сър.

— Какво?!

— Аз съм негов зет.

— Искате да кажете... Какво значи това?

— Искам да кажа — каза Марвин Адамс, — че съм женен за Лоиз Уитерспоон.

— Кога стана тази женитба?

— В един часа през миналата нощ, в Юма, Аризона.

Доста време беше необходимо на прокурора, за да преглътне това. Зрителите започнаха да говорят помежду си.

Копеланд продължи да води разпита така внимателно, както ловецът се промъква към дивеча.

— Много е вероятно някой от присъстващите на експеримента да го е описал на обвиняемия. Така ли е?

— Възразявам — каза Мейсън, — това е дискусия и поставя в устата на свидетеля готово заключение.

— Възражението се признава — каза съдията с остър тон.

— Говорил ли сте с обвиняемия за експеримента с давецата се патица?

— Не, сър.

— С дъщеря му?

— Възразявам! — каза Мейсън. — Въпросът е некомпетентен, без значение и несъществен.

— Възражението се приема.

Копеланд се почеса по главата, погледна документите пред себе си, след това часовника на стената в залата и внезапно каза:

— Вечерта, когато отпътувахте от имението на обвиняемия, взехте ли със себе си една патица?

— Да, сър.

— Която принадлежеше на обвиняемия?

— Да, сър. Дъщеря му ми разреши да я взема.

— Вие взехте тази патица с определена цел?

— Да, сър.

— За да проведете експеримент?

— Да, сър.

— Можете ли със сигурност да кажете, че след като напуснахте имението на обвиняемия, не отидохте в жилището на Милтър.

— Никога не съм бил в жилището на Милтър.

— Готов ли сте да се закълнете, че патицата, която взехте от имението, не е тази, която Хагерти е намерил в жилището на Милтър?

Преди Адамс да може да отговори, Лоиз Уитерспоон каза с ясен, твърд глас:

— Той не може да отговори на този въпрос. Това мога да направя само аз.

Съдията Миихън прекъсна с чукчето шума в залата, гледайки Лоиз с учудване и любопитство. Мейсън стана и каза любезно:

— Искам да възразя срещу този въпрос. Ваше благородие, това е дискусия и изисква от свидетеля заключение. Съдът не може да се занимава с нещо, за което свидетелят може да се закълне, тъй като по този начин случаят не може да бъде разяснен. Меродавни са само фактите, които свидетелят съобщава под клетва. Но да се пита един свидетел, дали е готов да се закълне, означава от разпита да се направи дискусия.

— Да, въпросът беше неточно формулиран от прокурора — каза съдията. — Възражението ви е правилно.

— Дори да бъде формулиран по друг начин, въпросът изисква от свидетеля заключение — каза Мейсън. — Свидетелят може да даде показание, дали някога е бил в жилището на Милтър, дали е взел патицата и какво е правил с нея. Но ако го попитат, дали това е определена патица, която е била негово притежание, от него се иска да направи заключение. Освен ако не се докаже, че патицата, за която става дума, е притежавала някакъв белег, който да я отличава от всички друга патици.

— Естествено. Ако свидетелят не знае това, трябва само да каже: „Не знам.“ — каза съдията Миихън.

Марвин Адамс се усмихна.

— Аз обаче знам — каза той. — Патицата, която аз оставих в колата си...

— Един момент моля — прекъсна го Мейсън. — Пред съда е направено възражение, мистър Адамс. Почакайте с вашия отговор, докато съдът се произнесе за възражението.

Лоиз Уитерспоон, която още не беше седнала на мястото си, каза още веднъж:

— Той не може да отговори на този въпрос, само аз мога, само аз.

— Трябва да помоля мис Уитерспоон да седне на мястото си — каза енергично съдията. — В залата трябвала има ред.

— Но не разбирате ли Ваше превъзходителство? — каза Лоиз. — Аз...

— Достатъчно! — извика съдията. — На свидетеля беше поставен въпрос и пред съда има възражение, наистина чисто процедурно, но защитникът е напълно прав да го постави.

— Моето мнение е, че от този въпрос и моето възражение зависят повече неща, отколкото мисли съдът в момента. Забелязвам, че до обедната почивка остава много малко време. Мога ли да помоля за отлагане на заседанието до два часа след обяд?

— Не виждам основание за това — каза съдията. — Възражението беше повдигнато против начина на разпитване и то, първо, против формулирането на въпроса и второ, че чрез него свидетелят е предизвикан да направи заключение. Ако свидетелят действително не знае това, което трябва да отговори, то той трябва кратко и ясно да го изрази. Съдът признава възражението относно формулировката на въпроса. Прокурорът може да формулира по друг начин въпроса, но предполагам, че защитата ще възрази и в този случай.

— Моля за извинение — каза Мейсън, — но може ли съдът да предупреди прокурора, да не изхвърля най-ценното доказателство в това заседание.

Копеланд се сви за момент, толкова беше изненадан. Той бързо погледна към Мейсън.

— Какво значи това?

— Имам предвид бележката, която ви предадоха преди малко — обясни съвсем спокойно Мейсън.

— Какво общо има тя?

— Тя представлява доказателство.

Прокурорът се обърна към съдията.

— Ваше благородие, аз се съмнявам, че това е някакво доказателство. Касае се за поверителна информация, която ми беше предадена от една личност, намираща се в залата.

— От кого?

— Това не ви засяга — каза Копеланд.

— Добре, господа — каза студено съдията. — Да престанем с личните нападки. В залата трябва да се въдвори ред. Мис Уитерспоон, ще седнете ли?

— Но, Ваше благородие, аз трябва...

— Седнете, казах! По-късно ще имате възможност да направите показания. И сега, за да бъде протоколът според правилата, констатирам, че на свидетеля беше поставен въпрос, срещу който бе направено възражение и възражението се приема.

— И аз моля — започна отново Мейсън със същия любезен тон, — да се запише на това място, че аз отправих молба прокурорът да не унищожавя предаденото му преди няколко минути писмено съобщение.

— Как ще обосновеите това? — попита съдията Миихън. — Присъединявам се към мнението на прокурора, че се касае за доверително съобщение.

— В случая това е едно съществено доказателство — отговори Мейсън. — Моля съдът да го конфискува, докато мога да докажа неговата важност.

— С какво основание? — попита прокурорът.

— Нека изброи хората — каза Мейсън, — които знаеха, че Марвин Адамс е правил експеримент с патица. Само някой от тези хора би могъл да предаде бележката на прокурора. Почти съм сигурен, че в нея се казвала бъде призована мисис Бур на свидетелската скамейка. Обвиняемият не е знаел за експеримента. Значи не я е писал той. Мисис Бур не я е писала, също и мис Уитерспоон. Със сигурност не е и Марвин Адамс. Написана е от някой, който е знаел, че експериментът се е състоял на това място и по това време. Затова тази бележка е много важна, за което вярвам съдът ще се съгласи с мен.

— Уважаеми съд — каза прокурорът, — известно е, че обвинителят в наказателните дела често получава анонимни указания за важни факти. И за да е сигурен, че ще получава и занапред такива указания, тои трябва да пази в тайна техния източник.

Мейсън отново взе думата.

— Надявам се, че съдът ще ми даде възможност през обедната почивка да обсъдим това с господин прокурора и господин съдията в служебната стая, където ще се опитам да ги убедя във важността на тази бележка.

— Засега — каза съдията Миихън — не виждам основание да моля прокурора да изложи едно доверително съобщение.

— Благодаря ви, Ваше благородие — поклони се Копеланд.

— Сигурен съм, че това доказателство трябва да се запази —



каза Мейсън.

— Нямах намерение да унищожявам бележката, Ваше благородие — каза с достойнство Копеланд.

— А аз си мислех, че прокурорът искала смачка бележката и да я хвърли.

— Това не е първото ви заблуждение в това следствие — извика му злобно Копеланд.

Мейсън се поклони.

— Тъй като съм само един обикновен гражданин без длъжност, моите заблуждения не водят до преследване на невинни граждани.

— Стига толкова господа — каза съдията. — Съдът се оттегля в почивка до два часа след обяд. Моля прокурорът и защитникът да се явят в един и половина в моята стая и моля прокурорът да не унищожява бележката.

След като залата бавно се опразни, Мейсън погледна Дела Стрийт и се засмя.

— Ух, за малко всичко щеше да се обърка.

— Искате да кажете, че нещата само се отложиха?

— Да, за да спечелим време — призна той. — Лоиз Уитерспоон се беше приготвила да разкаже всичко.

— Така или иначе в два часа тя ще направи това.

— Знам.

— Е, и тогава?

— Значи имаме на разположение два часа да намерим някакъв изход, или...

— Или какво? — попита мис Стрийт, след като той не продължи.

— Или да изясня случая — допълни той. Към тях се приближи Лоиз Уитерспоон.

— Беше много хитро от ваша страна, но по този начин няма да ме накарате да променя намерението си.

— Да, да — каза Мейсън. — Но обещайте ми до два часа да не говорите с никой за това.

— Искам да кажа на Марвин.

— Добре, но малко преди да отидете на свидетелската скамейка — каза Мейсън.

— Не, искам веднага да му разкажа за това.

— Какво искаш да ми разкажеш? — попита Марвин, който се беше приближил без да го забележат.

При тях дойде един служител на шерифа и каза:

— Мистър Мейсън, Джон Уитерспоон иска да говори с вас.

Желае да дойдат и дъщеря му и — мъжът се усмихна — новият му зет.

Мейсън каза на Адамс:

— Това е добра възможност да говорите с него. Кажете му, че ще се опитам да отида при него малко преди започване на заседанието.

Мейсън видя Пол Дрейк и му махна с ръка.

— Успя ли да разбереш нещо за писмото?

— Кое писмо?

— Това, което е получил Марвин Адамс.

— Не можах да узная нищо. Както предполагаше, телефонният номер е на голям магазин и името Гридлей П. Лей там е непознато.

— А произходът на писмото?

— За това не може да се разбере абсолютно нищо. Пликът е от най-евтините, листът е откъснат от бележник, какъвто може да се купи във всеки магазин. На този етап и почеркът не може да ни е от полза.

— Може би по-късно ще се доберем до нещо. Опитай се да откриеш медицинската сестра, която стоеше при него. Тази, която той изхвърлил. Която...

— Тя беше тук в залата — прекъсна го Дрейк. — Една минута, Пери, може би ще успея да я намеря.

Той излезе бързо през вратата, като си пробиваше път през тълпата. След няколко минути се върна с хубава млада жена.

— Това е мис Фийлд. Тя е била при Бур в деня, когато беше убит.

Мис Фийлд подаде ръка на Мейсън.

— Ходът на това следствие ме интересува много, но мисля, че не трябва изобщо да говоря с вас. Прокурорът ме покани за свидетелка.

— За да докаже, че Бур е помолил Уитерспоон да му донесе въдицата? — попита Мейсън.

— Да. Мисля че ще иска да узнае и това.

— Вие сигурно не сте въдичарка, мис Фийлд?

— Нямам време за това.

— Имате ли представа от въдичарски принадлежности?

— Не.

— Имаше ли Бур възможност, макар и най-малката, да стане от леглото?

— Не, невъзможно. Би трябвало да среже въжето, на което висеше тежестта. Но се съмнявам, че сам би се справил с това. Но дори и да беше успял, счупената кост отново щеше да се размести.

— Никой ли не се е опитвал да се доближи до въжето?

— Не.

— Мистър Бур ви е забранил да пипате торбичката, която е била до леглото. Затова ли се сипна до вашето освобождаване?

— С това започна всичко. Тя беше съвсем близо до леглото му и той постоянно бъркаше в нея. Всеки път, когато се доближавах до леглото, се спъвах в нея. Накрая му казах, че ще извадя нещата на масичката и ще му подавам това, което поиска. Само трябваше да ми каже кое, или да го посочи с пръст.

— И това не му хареса?

— Изглежда това го разяри.

— И какво се случи след това?

— Нищо. Но половин час по-късно отново се спънах в торбичката. Наведох се да я вдигна, но мистър Бур така ме хвана за ръката, че щеше да я счупи. Аз добре се разбирам с пациентите си, но за всичко има граници. Вероятно само щях да докладвам на лекаря и да остана, ако мистър Бур не ме беше наругал. Каза ми да се махам и че ако вляза в стаята ще хвърли нещо по мен. Дори се опита да ме удари с една метална тръба.

— Откъде имаше тази метална тръба?

— Тази тръба? По негово желание я донесох предишната вечер. В нея имаше хартия, сини листове. Това е от тези тръби, в които се носят чертежи и карти.

— Видяхте ли тръбата сутринта в деня на убийството?

— Да.

— Къде?

— Беше я оставил до леглото.

— И какво направи с нея, след като се опита да ви удари по главата?

— Той я остави... искам да помисля... да, струва ми се, че я остави под одеалото си. Аз бях толкова изплашена, че не обърнах внимание на това. За пръв път виждах толкова разярен човек. Понякога имаме разпавии с пациентите си, но това надхвърли всякакви граници. Той се държеше като луд.

— Тогава ли извикахте лекаря?

— Да. Аз му се обадох и му обясних, че пациентът е много опасен и поисках да ме сменят с друга сестра.

— Но лекарят дойде без да доведе друга сестра?

— Да. Доктор Ранкин вярваше, че ще може да оправи нещата с малко дипломатия. Не можеше да си представи колко опасен ставаше пациентът в яростта си.

— Споменавал ли е Бур пред вас, че някой иска да го убие?  
Мис Фийлд стана неспокойна.

— Сигурно не трябва да говоря за това с вас, мистър Мейсън.  
Разбирате ли, аз съм свидетелка на обвинението.

— В никакъв случаи няма да повлияя на вашите показания каза Мейсън.

— Все пак, сигурно не трябва да разговарям с вас по тези въпроси.

— Уважавам желанието ви. Всичко е наред и много ви благодаря, мис Фийлд.

## 21

Въпреки, че през нощта беше студено и пролетта беше още в началото си, обедното слънце вдигна живака почти до горния край на термометъра. Затова съдията Миихън седеше само по риза в стаята си. Мейсън влезе само няколко секунди преди Копеланд. Съдията, който се люлееше в едно скърцащо кресло зад планина от папки, им кимна:

— Седнете, господа. Да видим дали ще можем да разберем нещо от тази история.

Двамата седнаха.

— Разбира се, ние не искаме да изхвърляме никакъв доказателствен материал. Ако има нещо, което да сочи, че прокурорът се обръща на фалшив адрес, то да разясним това. Нали така, Копеланд?

— Уверявам ви, че се обръщам на правилен адрес. Затова се разнесоха толкова крясъци.

Мейсън му се усмихна.

— Освен това — продължи съдията, — искам да знам какво още се крие зад тази афера.

— Преди около двадесет години — започна Мейсън — бащата на Марвин Адамс е бил екзекутиран заради убийството на своя съдружник Дейвид Лейтуел. Убийството е станало в Уинтербург. Бащата на Марвин е дал показания, че Лейтуел е искал да избяга с едно младо момиче на име Корина Хейсън. Но след това полицията намира трупа на Лейтуел под циментовия под в мазето на фабриката.

— Значи по това време се появява името на Корина Хейсън в аферата? — попита съдията.

— За мен името не е ново — каза прокурорът. — Затова не можах да разбера какво цели мистър Мейсън, когато запита за Корина Хейсън.

— Уитерспоон знае ли тези подробности? — попита съдията, който сега дъвчеше тютюна малко по-бързо.

— Да — каза Мейсън. — Той е натоварил агентурата Алгоуд в Лос Анжелос да проучи всичко. Бюрото натоварило с това Милтър, но след време го освободили, защото говорел твърде много.

— Този разговор е неофициален — каза съдията Миихън. — Ако искате да отида в залата и всичко да се запише в протокола, ще го направя. Но ако въпросната бележка има стойност като доказателство, или ако извършителят на тези две убийства не е Уитерспоон, а някой друг, тогава ще е най-добре да поговорим тук.

— Нямам нищо против — каза Копеланд. Подсилвайки думите си с жест, Мейсън каза:

— Аз ще сваля моите карти на масата.

— Е, добре, тогава да ги погледнем.

— Милтър беше изнудвач — каза Мейсън. — Показанията изясниха, че е казал на жена си, че работата му е пред своя край. Кого е искал да изнудва?

— Уитерспоон, разбира се — каза прокурорът. Мейсън поклати глава.

— Първо, Уитерспоон не е човекът, който ще плати пари за изнудване. Второ, Милтър не е имал за какво да го изнудва. Ако подробностите от стария процес бяха излезли наяве, Уитерспоон щеше да принуди дъщеря си да прекрати връзката си с Марвин и с това историята щеше на приключи.

— Може би Милтър се е опитвал да изнудва дъщерята — каза съдията Миихън. — Тя има ли пари?

— Да.

— Е, тогава навярно тя е била жертвата му. Сигурно я е

заплашвал, че ще разкаже всичко на баща ѝ.

— Лоиз Уитерспоон нямаше да плати нито цент — каза Мейсън, усмихвайки се. — Тя щеше да му удари плесница, да хване своя Марвин за ръка и да отпътува за Юма да се омъжи за него.

— Сигурен съм, че ще го направи без да се замисли много — съгласи се, смеейки се съдията.

— Но помислете си следното — продължи Мейсън. — Милтър е разчитал на много голяма сума. Той е казал на Алберта Кромуюел, че ще могат да пътуват където си искат. Това означава повече, отколкото сума от обикновено изнудване. Той е открил нещо по време на проучването на стария процес. Човекът, когото е изнудвал, не е имал парите в наличност, но е разчитал да ги получи.

— Откъде знаете това? — понита съдията.

— В момента правя заключения — отговори Мейсън.

— Които не са издържани — възрази Копеланд.

— Нека забравим за момент, че сме противници в това следствие — каза Мейсън. — Да разгледаме историята разумно. Един изнудвач има някаква информация. Разбира се, той се опитва да измъкне възможно най-голямата сума за нея. След като получи желаната сума, той изчезва, докато свършат парите. След това се връща и отново иска пари.

Мейсън замълча.

— По-нататък — каза съдията. — Внимателно слушам вашите разсъждения.

— Значи — резюмира Мейсън, — при проучването Милтър е открил нещо. Идва тук и изнудва някого. Въпросният човек го задържа. Но Милтър очаква парите вечерта, когато е бил убит. Каква би могла да бъде информацията, за която той очаква да получи цяло състояние? Кого е изнудвал и с какво?

— Може би сам ще отговорите на въпросите — каза Миихън. — Явно нямате предвид Уитерспоон и дъщеря му. Може би е Марвин Адамс? Но откъде той ще вземе толкова пари?

Прокурорът изведнъж се изправи.

— От Лоиз Уитерспоон — извика той. — Женитбата ще му даде достъп до нейното състояние.

Смеейки се, Мейсън каза на Копеланд:

— Значи Адамс се оженва, бръква веднага в състоянието на жена си и го дава на някакъв изнудвач, за да предотврати тъста му да узнае нещо, което вече отдавна му е известно.

— Е, тогава кажете вие — подкани го съдията.

— Детективската агентура, за която работете Милтър, е едно мошеническо предприятие, което издава в Холивуд скандалджийски вестник и безсрамно изнудва клиентите си. Алгоуд е решил да източи кръвта на Уитерспоон. Той тъкмо планираше първите си ходове, когато аз се появих на сцената. Моята поява не го накара да промени плановете си, той по-скоро се опита да ме включи като свързващо звено. Алгоуд изнудва с малки суми, а Милтър се е хвърлил на едър дивеч. Така, както аз виждам нещата, господа, в стария процес има един единствен факт, който е достатъчно важен, за да му донесе цяло състояние.

Креслото на съдията ожесточено изскърца. Той стана прав и каза:

— За Бога, всичко е ясно! Вие сигурно искате да кажете, че е открил истинския убиец.

— Точно така.

— Кой е?

— Приблизително по времето на двете убийства мистър Бур е бил в Уинтербург. Разбрах, че той се е опитвал да набави пари. На Уитерспоон е казал, че ще му изпратят от Ню Йорк и ги очаква в деня, в който е бил ритнат от коня. В протокола от стария процес има едно показание на Корина Хейсън, в което казва, че има приятел, който е много ревнив. Тогава Роланд Бур трябва да е бил на двадесет и седем години. Той е познавал Корина Хейсън. Сглобете това, което казах досега и лесно ще стигнете до заключението кого е изнудвал Милтър.

— Но какво става с парите, които Бур е очаквал? — попита Копеланд.

— Пристигнаха — каза Мейсън. — Но да се върнем на стария процес. Трябвало е мъртвият Лейтуел да се пренесе в мазето на фабриката, да се разбие цимента на пода, да се изкопае гроб, отново да се циментира мястото, отгоре да се нахвърлят цяла купчина отпадъци, да се отиде в Рино, да се намери Корина Хейсън, да се качи в лодка и да се удави, да се съблече и голият труп да се хвърли в езерото. Е, аз мисля, че за това са били необходими двама души, единият от които да има достъп до фабриката. Ако ви изнудват за убийство и имате съучастник с голямо състояние, естествено е да го накарате той да плати.

— Искате да кажете — вдовицата на Лейтуел? — понита

съдията.

— Да. Сегашната мисис Дангерфийлд.

Съдията погледна прокурора.

— Това ми звучи съвсем логично.

— Но не съвпада с фактите — каза Копеланд. Мейсън продължи.

— Един от двамата съучастници е стигнал до убеждението, че е много по-добре да се отстрани Милтър, отколкото да му се дават пари. Ако това се изпълни успешно, то тогава подозрението трябва да се насочи към някой друг, който би имал както мотив, така и възможност да извърши убийството.

— Уитерспоон? — попита скептично Копеланд. Мейсън поклати глава.

— Уитерспоон попада съвсем случайно във всичко това. Най-подходящ е бил Марвин Адамс. Планът е бил следният: Когато полицията влезе в жилището на Милтър, ще открие в аквариума една удавена патица, обстоятелство, което е достатъчно необичайно, за да събуди любопитство. Марвин Адамс е трябвало да отиде в града, за да пътува със среднощния влак. Той е имал намерение да пътува до имението на Уитерспоон с една стара, взета назаем кола. Това е означавало, че Лоиз няма да отиде с него до града, защото няма с какво да се прибере. Марвин е трябвало да опакова багажа си и да отиде сам на гарата. Почти със сигурност е можело да се приеме, че между единадесет и дванадесет часа той ще е сам в Ел Темпло. За това време той не може да има сигурно алиби. Мотивът също е намерен. Милтър го е изнудвал, че ще каже на Уитерспоон за старото убийство. Адамс не е имал пари, затова е решил да го убие.

Съдията Миихън кимна, прокурорът наведе глава.

— Планът е бил направен много хитро, с всички подробности — каза Мейсън.

— Но как са могли да знаят, че Адамс ще вземе със себе си патица? — напрегнато попита съдията.

Мейсън извади от джоба си писмото, което Адамс му беше дал.

— Подхвърлили са му стръв под формата на сто долара, като са му пратили писмо с фалшив подател.

Съдията прочете писмото.

— Марвин Адамс ли ви го даде? — попита той Мейсън.

— Точно така.

— Хм, да — каза Копеланд замислено. — Може би сега ще ни



опишете какво точно е станало.

— Бур е бил изнудван — отговори Мейсън. — Той е осведомил мисис Дангерфийлд и тя е трябвало да дойде и да донесе пари. Но тя е имала по-добра идея. Уитерспоон има в имението си киселина и цианкалий. Бур е набавил достатъчно количество и от двете, опаковал ги, предал пакета на гарата на Пасифик Грейхаунд и изпратил бележка на мисис Дангерфийлд в нейния хотел. След това отпътувал за имението.

Без съмнение той е имал намерение да вземе още мерки, които да са свързани непосредствено с убийството или да хвърлят подозрението върху Марвин Адамс. Тогава е станала злополуката с коня. Гипсирали крака му и го поставили на екстензия. Той наистина не е можел да предвиди това.

— А какво се е случило в жилището на Милтър? — попита съдията.

— Секретарката на Алгоуд е телефонирала на Милтър, че ще дойде да му съобщи нещо важно. Милтър е казал на Кромуюел, че към полунощ очаква служебно посещение и успял да я убеди, че блондинката ще дойде наистина само по служебни въпроси. Но преди момичето от бюрото се е появила мисис Дангерфийлд. Вероятно е казала: „Вие ни хванахте натясно. Ще ви дадем парите, но трябва да сме сигурни, че плащането ще е еднократно. Няма да приемем друго изнудване.“ Доволен, че нещата се уреждат, може би Милтър я е поканил да изпие чаша пунш. Мисис Дангерфийлд го последвала в кухнята, в удобен момент е изляла киселината и е пуснала вътре цианкалия. След това е попитала къде е тоалетната, излязла от кухнята и затворила вратата. Секунди по-късно, когато го чула да пада, тя е знаела, че е свършила работата си. Трябвало е само да постави патицата в аквариума и да напусне къщата. Но тогава се появили усложнения.

— Имате предвид Уитерспоон? — попита съдията.

— Най-напред блондинката на Алгоуд. Тя е имала ключ от жилището. Отворила съвсем спокойно вратата и започнала да се изкачва по стълбите. Тогава мисис Дангерфийлд е действала много бързо и хитро.

— Какво е направила? — попита Копеланд. Мейсън се засмя.

— Тя се съблякла.

— Навярно не ви разбирам правилно — каза прокурорът.

— Много просто — каза Мейсън. — Както споменах, Милтър е

обичан от две жени. Алберта Кромуюел и момичето от бюрото. Всяка от тях се е считала за единствената, затова са били недоверчиви една към друга. Значи, блондинката е имала ключ. Като се качва по стълбите, тя вижда една полугола жена на вратата на жилището. Тя е дошла да предупреди Милтър, че аз съм по следите му, а на вратата вижда разсъблечена жена. Каква ще е естествената ѝ реакция?

— Да се обърне и да напусне къщата — каза съдията и демонстративно изплю тютюнев сок в паничката.

— Правилно — каза Мейсън. — И е била толкова възбудена, че не е заключила вратата. След това идва Уитерспоон. Когато искал да се качи по стълбите, мисис Дангерфийлд му се представила в същото облекло и той смутен се върнал, назад. Сега вече тя е могла да напусне къщата.

Милтър не е успял напълно да убеди Алберта Кромуюел и тя останала подозрителна. Наблюдавала и подслушвала. Тя чула мисис Дангерфийлд да разговаря па стълбите с Уитерспоон и решила, че това е удобен момент да види посетителката. Но видяла Уитерспоон и записала номера на колата му.

Съдията Миихън се замисли за момент и каза:

— Всичко може да е станало точно така. Когато мис Кромуюел е слязла долу, е видяла вас, мистър Мейсън. Вие вече сте звънял и никой не е отворил. Тя е искала да телефонира и затова е излязла. По този начин мисис Дангерфийлд е имала възможност да се облече и да изчезне.

— Съвсем правилно — каза Мейсън. — Аз също си отидох и теренът беше свободен.

— Добре — каза съдията Миихън. — Вие ни представихте една интересна теория. Но не повече от теория. По този начин може да се обясни убийството на Милтър. Предполагам, че мисис Дангерфийлд е решила с изпитаното средство да отстрани своя съучастник, който може да ѝ навлече неприятности с глупостта си. Но как е минала покрай кучетата в имението на Уитерспоон? Как е взела въдицата на Бур?

— Изобщо не е било така — каза Мейсън, поклащайки глава. Съдията Миихън започна да обяснява:

— Аз взех предвид факта, че двете убийства са извършени с киселина и цианкалий. Наистина, това не е доказателство, че убиецът е един и същ, но сега се придържахме към тази версия.

— Защото тя е единствено разумната. — допълни Копеланд.

— Средствата са необикновени, наистина — каза съдията. —  
Навярно малко хора биха се сетили да извършат убийство по този начин. Но след като начинът е вече познат, убийството би могло да бъде извършено и от десет хиляди души. От това, че двама души са убити с едно и също оръжие, не може да се стигне до заключение, че убиецът е един и същ. В този случай ни подведе необикновеният начин на убийствата.

— Точно така — каза Мейсън — И в това отношение трябва да отбележа още нещо интересно, което е от голямо значение. Когато пристигнах в ранчото на Уитерспоон, носех със себе си препис от протокола на стария процес и изрезки от вестници. Докато вечеряхме, оставих тези неща в едно бюро. Забелязах, че документите стояха на друг начин, не както ги бях оставил аз. Значи, някой е отварял бюрото, някой, който е искал да узнае причината за моето посещение.

— Искате да кажете, че е Бур? — попита съдията.

— По това време той лежеше в леглото със счупен крак.

— Може би Марвин Адамс?

Мейсън поклати глава.

— Ако Марвин беше разбрал нещо за стария процес, той вероятно щеше да развали годежа с Лоиз. Пък и щеше да е толкова възбуден, че непременно щяхме да забележим. Изключвам Уитерспоон, защото той знаеше причината, поради която аз и секретарката ми се намирахме в неговата къща. Дъщеря му също не би направила това, защото първо то е против нейната природа. И второ, когато й казах защо сме дошли, тя така пребледня, че бях убеден в нейната неосведоменост. И така, остана една личност, която напусна трапезарията докато се хранехме и се забави доста време.

— Кой беше това? — понита Копеланд.

— Мисис Диана Бур.

Столтът на съдията изскърца.

— Искате да кажете, че тя е убила мъжа си?

— Тя е узнала за старото убийство и за това, че ние сме се заели да проучим отново случая. Тя правилно е събрала две плюс две, тоест, че паричните грижи на мъжа ѝ и появата на мисис Дангерфийлд в Ел Темпло са свързани помежду си. Тя е видяла мисис Дангерфийлд на улицата и вече е била напълно сигурна в предположенията си. И още нещо — мъжът ѝ е знаел, че тя е разбрала всичко.

Мисис Бур е жена с горещ темперамент. Тя не понася

спокойствието. Нейната биография с четири брака сочи, че винаги след определено време я обхваща безпокойство. Уитерспоон може да е чувствал нежността, с която я прегръща като бащинска или платонична, но тя е имала друга намерения. Тя е хвърлила око на ранчото на Уитерспоон. Имала е оръжие срещу мъжа си, след като е узнала, че е съучастник в убийство.

— Но как така? Какво доказателство е имала за това? — попита съдията.

— Обърнете внимание на уликите — каза Мейсън. — Сестрата е била изхвърлена, след като се е опитала да вземе торбичката на Бур. Какво е имало в нея? Книги, изкуствени мухи, разни рибарски принадлежности и какво още?

— Нищо повече — каза прокурорът. — Лично присъствах, когато торбата беше претърсена.

Мейсън се засмя.

— След смъртта на Бур.

— Естествено.

— Един момент — каза съдията на Мейсън. — Стаята е била изпълнена с отровен газ, така че никой не е могъл да влезе и да вземе нещо от торбата. Значи трябва да се съгласите, че съдържанието на торбата, проверено от прокурора е било същото, като по време на убийството на Бур. Освен ако убиецът не е взел нещо от нея.

— Сега — каза Мейсън — нека разгледаме нещата по следния начин. Бур е набавил киселината и цианкалия за мисис Дангерфийлд. В торбата му е останало известно количество и от двете вещества. Може би е планирал да измами съучастничката си и да я отстрани, или да се справи с жена си, която е започнала явно да го подозира. Ролята, която е трябвало да изиграе, е била много добре обмислена. Точно тогава се случило нещастieto с крака му. Веднага, след като се е осъзнал и е можел да разсъждава, той е помолил жена си да му донесе торбата и да я остави до леглото. Можете да си представите как се е почувствал, когато сестрата е поискала да извади съдържанието на торбата. Човек без медицинско образование може да не обърне внимание на това, че в торбата има киселина и цианкалий, но една медицинска сестра... Е, господа, можете да си представите какво би се случило.

— Спрете за минута, Мейсън — каза съдията. — Вашата логика се сгромолясва. Мисис Бур не е убила мъжа си! Това не е било необходимо. Трябвало е само да го предаде на шерифа.

— Много правилно — съгласи се Мейсън. — Това е било намерението ѝ. Поставете се в положението на нейния мъж. Лежи в леглото като в клопка. Неподвижен. Жена му не само знае, че е виновен за едно убийство, но има и доказателства за това. За малко и сестрата да открие тайната му, затова той я изхвърля.

Последната му надежда е била да намери някаква възможност да убие жена си, преди тя да отиде при шерифа. Но и тя се изпарила след злополуката. Роланд Бур е имал само един изход.

— Какъв? — съдията беше толкова напрегнат, че беше престанал да дъвче тютюна.

— Сестрата е разбирала от киселини и отрови, но за риболов не е знаела нищо. Бур я накарал да му донесе една тръба, в която уж имало хартия. Тръбата той скрил под одеялото. В нея била неговата въдица. Той е мразел Уитерспоон. Знаел е, че жена му иска да се освободи от него и да се омъжи за богатия земевладелец. Той е имал само един изход, но тръгвайки към него, е решил да отмъсти на човека, който ще вземе жена му. Помолил е пред свидетели Уитерспоон да му донесе въдицата. Но тя е била вече под одеялото му. След като останал сам, той извадил частите на въдицата, сглобил две от тях, а третата оставил на удобно разстояние върху леглото. Затворил металната тръба и я хвърлил в другия край на стаята. След това извадил от торбата това, което така грижливо криел от сестрата. Постабил нещата на масичката, която е била непосредствено до леглото, изсипал киселината във вазата, пуснал в нея цианкалия и с въдицата бутнал масичката по-далече от леглото. След това взел третата част от въдицата в лявата си ръка и я задържал така, като че ли е искал да я сглоби.

Съдията Миихън беше така завладян от разказа на адвоката, че дори нямаше време да изплюе тютюневия сок. Със стиснати устни той седеше и наблюдаваше Мейсън.

— И след това? — попита прокурорът Копеланд.

— След това е поел дълбоко въздух — отговори му Мейсън.

22

Дела Стрийт каза с упрек на Пери Мейсън:

— Наистина умеете да плашите хората.

— Защо?

— Много добре знаете. Когато стана два часа, съдията не се яви да продължи заседанието, а служителите на шерифа започнаха да обикалят залата и да извеждат различни хора, бях твърдо убедена, че са ви обвинили във фалшифициране на улики.

Мейсън хитро се засмя.

— Не беше лесно да обясня на прокурора моя начин на привеждане на доказателства. Но след като схвана, веднага с ярост се хвърли на работа, което сте разбрали от раздвижването в залата. Но сега да си събираме нещата и да изчезваме.

— Какво ще стане с Уитерспоон? — понита Дела.

— Мога да кажа, че дълго време няма да имам желание да го видя. Ще му изпратим сметката ѝ с това познанството ни с Джон Л. Уитерспоон ще свърши.

— Мисис Дангерфийлд направи ли признание?

— Още не, но има достатъчно доказателства, за да започне процес срещу нея. Полицията е намерила кутията, която е била предадена за съхранение на автогарата, шишенцето с детергент и откри мястото, където мисис Дангерфийлд е изгорила писмото с инструкциите на Бур. От овъглените остатъци можеше да се прочете толкова, че да се установи тяхното съучастничество. Освен това в жилището на Милтър бяха открити отпечатьци от пръстите ѝ.

— Не се е сетила да си сложи ръкавици?! — учуди се Дела. Мейсън се засмя.

— Забравяте, че тя се е появила полугола да изгони посетителите. Как си представяте да се разхожда гола по стълбите с ръкавици на ръцете?

— Имате право — съгласи се Дела. — А как стоят нещата при Лоиз и Марвин?

— Те вече се измъкнаха, отиват на сватбено пътешествие. Донесохте ли ми папките за спора по завещанието, Дела?

— Да, в чантата ми са.

Мейсън погледна часовника си.

— Знам една отдалечена гостилница. Собственикът ѝ е голям шегаджия, а жена му прави най-хубавите ябълкови торти. Къщата се намира на около хиляда метра височина. Там могат да се разглеждат необикновени гранитни форми и интересни кактуси. Там няма да ни смуцава никой, ще можем да прегледаме всички папки, ще направим план за боен поход...

— Защо се бавите още? — прекъсна го мис Стрийт. Мейсън се

засмя подигравателно.

— Просто не ми се иска да се отдалечавам от едно такова интересно убийство.

Дела го хвана за ръка и каза:

— Хайде да тръгваме, няма смисъл да стоим повече тук. Вече няма да е необходимо да се грижите за нови случаи — те сами ще тичат след вас. Боже, колко се уплаших, когато Лоиз стана и искаше да разкаже всичко! А знаех, че вие се борите да спечелите време!

— Аз също се поизпотих — призна си Мейсън с усмивка. — Гледайки постоянно часовника, аз се опитах да внеса толкова вълнение във всичко, за да отклонявам прокурора. Ако бях използвал обичайната практика с възражения срещу многото свидетели и въпроси, сигурно щях да събудя подозрение. Но не се заблуждавайте, всичко висеше на косъм.

— И никой ли не понита защо все пак патицата е потънала?

— Не.

— Ако все пак някой беше задал този въпрос, какво щяхте да отговорите?

— От момента, в който Хагerti влезе в стаята, той водеше следствието. Щеше да е негов проблем да обясни защо патицата в аквариума не е потънала.

Дела изучавате лицето му с възхищение.

— Вие сте влязъл в жилището на убийтия, — каза тя, играейки ролята на обвинител, — видял сте давещата се патица и сте стигнал до заключението, че там е бил Марвин Адамс. Тъй като младият човек ви е симпатичен, защото е много влюбен и баща му несправедливо е обвинен в убийство, започнахте съвсем съзнателно, преднамерено, злонамерено и с престъпни намерения да фалшифицирате уликите.

— Трябваше да прибавите и „нарушавайки спокойствието и достойнството на щата Калифорния“.

Дела го погледна със засмени очи.

— Колко далече е самотната гостилница? — попита тя.

— Ако пътуваме бързо, ще ни трябват два часа.

— Ще се обадя в канцеларията и ще информирам Гърти — каза Дела. — Какво да й кажа, кога ще се върнем?

Мейсън присви замислено очи, погледна към безоблачното синьо калифорнийско небе и почувства приятните слънчеви лъчи.

— Кажете на Гърти, че ще се върнем веднага, щом тя открие за

нас едно действително добро убийство, не по-рано. Подчертайте, че едно обикновено убийство не ни задоволява. Тогава...

Дела Стрийт вече крачеше към хотела. Мейсън тръгна до нея, докато хората по улицата се обръщаха да погледнат след тях.

Гледайки към Пери Мейсън, мис Стрийт каза:

— Е, вие много допринесохте за образованието на тази община. Покажете на хората как се дави патица. Какво повече искате?